CONSTANTIN GORNEA

RĂZBOIUL COCLONILOR

— Roman umoristic – ştiinţifico-fantastic

(prima parte a ciclului „Cosmică”)

(Carte premiată la Festivalul de umor “Constantin Tănase”, Vaslui – 2008)

Cap. I: PLANETA ZEILOR

De două ore străbat cu disperare arterele oraşului în speranţa că voi scăpa de urmăritorul meu, dar în zadar. Orice aş face, acesta apare ca din pământ în preajma mea şi mă priveşte fix, cu ochii săi albaştri, pătrunzători.

Am schimbat – absolut aleator – tramvaie, autobuze, troleibuze, metrouri, taxiuri, chiar şi o bicicletă am luat – după ce l-am îmbrâncit discret pe proprietar – dar fără niciun rezultat. Nici măcar cinci minute nu am rămas singur. Persoana care mă urmăreşte apare de nicăieri şi mă străpunge cu privirea sa rece, din care înţeleg că sunt pierdut.

Nu ştiu cum se deplasează aşa repede, dar ce face, ce nu face, că mă ajunge din urmă, oriunde m-aş duce.

Ce-o fi vrând de la mine, nu ştiu. Nici n-am curaj să-ntreb, de teamă să nu intru singur în plasa lui. Mai bine zis „a ei”, pentru că urmăritorul meu este o femeie. O văd aşa tânără şi frumoasă de m-aduce în stare s-o urmăresc eu pe ea, dar un lucru mă sperie de moarte – are o îmbrăcăminte de tip combinezon de culoare argintie, pe care este scris şi pe piept şi pe spate câte un „H" mare.

M-am tot gândit şi răsgândit ce poate să însemne acest „H"? Să însemne „spital”? Nu cred, pentru că cei de la spitale nu dau importanţă pacienţilor, nici dacă sunt internaţi, cu atât mai puţin să fugă după ei pe stradă. Să însemne „hidrant”? Puţin probabil; din câte ştiu eu, hidranţii sunt nişte ţevi pentru apă, iar fata asta nu pare deloc că ar vrea să ude florile...

M-am dus cu gândul, şi m-am îngrozit, la faptul că acel „H" nu poate să însemne decât „HEZBOLLAH”. Începe şi se termină cu „H", deci faţă-spate, la fel ca pe combinezonul ei.

Din câte am auzit eu, această organizaţie extremistă este foarte periculoasă şi dacă a pus ochii pe mine înseamnă că e de rău. Cu siguranţă că mă confundă cu cineva, dar până când îi voi convinge că este o greşeală, s-ar putea să fie prea târziu.

Singura mea şansă de scăpare este să fac ceva rău – să fur un lucru de la cineva, să bat vreo babă – ca să ajung la Poliţie. Dar mi-e teamă că până când vin poliţiştii să mă aresteze, până când o iau ei în serios, până când găsesc adresa cu pricina, mă bate lumea pe stradă de mă omoară. Totuşi să încerc. Trebuie să-mi asum riscul pentru că sediul Poliţiei este singurul loc unde nu au curajul să vină aceşti terorişti fanatici, de teamă să nu se îmbolnăvească de sindromul inteligenţei tardive, deşi acesta nu se transmite, parcă, decât pe linie

de serviciu.

Mă pregătesc pentru prima tentativă de acţiune ilegală. Am pus deja ochii pe un tip „bine”, solid, burtos, cam negricios, îmbrăcat numai cu lucruri de preţ şi având numeroase accesorii din aur. Pare putred de bogat, aşa că am ce fura de la el. Îmi este gândul la geantă pe care o poartă. Pare plină doldora de valori, pentru că abia o trage după el. I-o fur şi gata! – Ajung urgent la Poliţie.

Mă apropii discret de el pe partea dreaptă, îi trag un ghiont în partea stângă şi, când se uită el greşit, îi smucesc geanta din mână şi tuleo! După trei metri cad grămadă. Nenorocita asta de geantă are cel puţin cincizeci de kile. Privesc nerăbdător spre individ aşteptând să ia cât mai repede o decizie favorabilă mie. Dar cetăţeanu' cu pricina se apropie agale, parcă nu ar fi el cel păgubit, şi-mi trânteşte o palmă de văd numai genţi în jurul meu.

— De ce dai măi, prostule?! Îl întreb eu contrariat. Tu nu ştii să chemi Poliţia? Îmi răspunde cu un glas de criminal:

— Ia geanta şi vino după mine!

Străbatem pe rând: străzi, străduţe, alei, cărări, subsoluri, pivniţe, canalizări, până când ajungem în faţa unui perete. Pun geanta jos. El o ia, o deschide şi scoate din ea: un târnăcop, un baros, două răngi, fel de fel de cleşti „gură de lup” şi un calup de săpun pe care scrie, probabil marca fabricii – T.N.T.. Îşi suflecă mânecile, se-ntoarce spre mine şi-mi spune:

— Dacă eşti spărgător de seifuri, caută-ţi alt cartier. Aici este domeniul meu şi dacă-mi faci concurenţă, te termin.

Am plecat de-andaratelea, ca să nu se ia, pe furiş, după mine, străbătând drumul înapoi şi ajungând din nou pe stradă de unde am plecat.

Tot mergând eu aşa, cu gândul aiurea, mă lovesc cu spatele de ceva. Mă dezmeticesc şi mă întorc cu faţa spre direcţia de mers.

— Aaaaaaau!!!

Şi o rup la fugă ca bezmeticul.

Mă lovisem de fata cu „H"-ul pe piept. De data asta se ia după mine mai hotărâtă ca oricând – aproape că aleargă.

Mă reped la prima babă întâlnită în cale şi-i spun disperat, zgâlţâind-o de umeri:

— Nu mai am timp acum, cocoană, dar presupunem că te-am bătut „măr”. Ce faci?

— Nu e frumos, mamă. Voi, tinerii de azi, ar trebui să-i respectaţi pe cei vârstnici. Când eram eu tânără, mi-aduc aminte că a venit la mine un locotenent de cavalerie, aşa cam de statura dumitale, şi mi-a zis.

— Lasă-mă cu ce s-a întâmplat acum două sute de ani, cheamă Poliţia aia odată! Se pare că nu i-am ghicit vârsta pentru că se întunecă la faţă, se-ncruntă până în vârful nasului, îşi înfăşoară toarta poşetei pe mână şi se pregăteşte să mă pocnească. Nu apucă, deoarece apare urmăritoarea mea, scoate din buzunar un aparat aşa, ca o telecomandă şi apasă pe un buton.

Instantaneu o lumină roşie ţâşneşte dintr-un orificiu şi o învăluie pe băbuţă pentru o fracţiune de secundă.

Ce i-a făcut, ce nu i-a făcut, nu ştiu, dar o văd pe biata femeie că se înseninează la faţă, zâmbeşte aiurită clipind din ochi ca o căpriţă îndrăgostită şi pleacă de lângă noi veselă foc, săltând ştrengăreşte de pe un picior pe altul.

A hipnotizat-o!!! Poate chiar i-a creat, telepatic, impresia că are întâlnire cuuu... plutonierul acela de intendenţă sau la ce visa ea. Biata băbuţă, cum şi-a bătut joc de ea!...

Acum urmez eu. Nu mai am decât soluţia atacului violent şi decisiv. Mă dau doi paşi înapoi şi o întreb cu curaj pe cea care mi-a paralizat voinţa:

— Ce vrei, hezbollaho, de la mine?

Îmi răspunde, culmea! cu un glas foarte blând:

— Vreau să facem dragoste.

— Cu cine?!! o întreb eu, buimăcit.

— Cu nimeni. Noi amândoi.

Hai că asta-i bună! Fug de singurul lucru care mi-ar conveni la fata asta. Dar, dacă mă păcăleşte? Poate că se preface blândă şi seducătoare, dar, în realitate este o sinucigaşă sexuală. Dacă are cumva o bombă la ea, racordată la lenjeria intimă, şi când îi dau jos chiloţii, bubuie? Eeeeee?!?

— Nu vreau, îi răspund eu hotărât.

— Ştiam că vei refuza. Mi-a indicat aparatul neuroexplorator. Eşti omul de care avem nevoie. Vino cu mine şi îţi promit că nu ţi se va întâmpla nimic rău. Îţi voi spune despre ce este vorba şi vei fi liber să-mi refuzi cererea, dar, bineînţeles, şi ofertă.

— Ce ofertă?

— Ţi se va cere un serviciu, în schimbul căruia ţi se va îndeplini o dorinţă.

— Ce dorinţă?

— Cea pe care o vei exprima tu.

— Deci nu mă veţi lua prizonier.

— Nu. Dimpotrivă, vei fi oaspetele nostru.

— Dar cu bomba din chiloţi, ce facem?

—??!!?? Nu e nicio bombă nicăieri.

M-a făcut curios la culme. Parcă m-am mai calmat puţin. Accept să discut cu ea.

Dar ce-o fi vrând să-mi ceară? Până la urmă, ce-o fi o fi, doar mi-a spus că sunt liber să refuz. Nu-mi convine? Refuz şi gata!

Ia să mă gândesc, oare ce dorinţă să-mi îndeplinească ei în aşa fel încât să dau lovitura vieţii mele? Cred că vreau să fiu ŞEF; cel mai mare şef. Să nu mai am pe nimeni deasupra mea.

Tot gândindu-mă eu, nici n-am mai fost atent pe unde m-a purtat hezbollaha.

Suntem acum în faţa unui perete. Iar perete? Iar seifuri? O întreb curios:

— Unde ţi-e barosul?

— Pentru ce baros?

— Ca să spargi zidul.

— Nu este nevoie.

Spunând aceasta, scoate iar acel aparat micuţ şi apasă un buton. De data aceasta o lumină verde loveşte peretele. Acesta freamătă puţin şi, încetul cu încetul, devine transparent, tremurând din toate încheieturile, ca o gelatină.

Mă ia de mână şi trecem dincolo. Da, prin perete!!! Stau şi mă uit prostit. Ziceam de băbuţa aceea că a fost hipnotizată, dar, se vede treaba, şi eu sunt destul de dereglat.

Ăştia nu sunt din „Hezbollah”, cum nu sunt eu din... ipotenuza catetei! Frică mi-e că-i vorba de ceva mult mai grav şi complicat. Cred că sunt paranormali. Da, da! Paranormali de la circ. Oare s-or câştiga bani mulţi acolo ca să-mi dea şi mie?

Îmi las gândurile deoparte şi privesc în jurul meu, alarmat puţin de schimbarea decorului. Mă uit mai bine şi rămân trăsnit! Suntem într-o încăpere goală, dar stranie: pereţii sunt fosforescenţi şi pulsează, la intervale regulate, diverse nuanţe coloristice plăcute ochiului. Podeaua este ca un abur compact şi nemişcat în care te afunzi unu-doi centimetri sub greutatea corpului. Tavanul este partea cea mai nedefinită – parc-ar fi, parcă n-ar fi, nu are o limită precisă, este ca o. umbră.

Cred că visez. Sau mai rău – n-am rezistat tentaţiei, am umblat la lenjeria fetei şi am ajuns pe lumea cealaltă. Păi, dacă aşa stau lucrurile, ia să mă orientez eu puţin pentru că, şi aici, cine se descurcă – trăieşte, cine nu – vai de capul lui!

Fac ochii roată şi...!!... dau cu privirea de fată. Să mă mai supăr pe ea, n-are rost. O întreb prea puţin surprins:

— Ai murit şi tu? Mi-ai făcut-o cu chiloţii tăi, dar. Ce să mai zic acum?! Spune, încotro o luăm?

Îmi răspunde oarecum derutată:

— Eşti mai ciudat decât am crezut. Nu a murit nimeni, dar vor muri foarte mulţi, dacă nu ne ajuţi. Să luăm loc şi să discutăm.

Scoate iar telecomanda ei şi apasă nişte butoane, îndreptând jeturile de lumină spre diferite puncte ale podelei. Din locurile lovite se ridică nişte forme ciudate de. de abur şi lumină care, în final, formează o masă, două scaune, un pat şi nişte. Ciudate ghivece cu flori; flori electrice, cred, că-s pline de sârme luminoase.

Fata aceasta face orice doreşte cu telecomanda ei. Cred că poate să mă şi dezbrace. Mai ziceam eu că nu vreau să fac dragoste! Păi, când o apăsa pe un buton special, alerg după ea ca apucatu'. De-aceea nici n-a făcut cameră prea mare, hoaţa! Ca s-o prind mai repede. Maaare obsedată sexuală mai este!!

Ne-aşezăm pe scaune. Vrea să-mi vorbească, dar parcă nu-şi găseşte cuvintele. O ajut eu:

— Uite care-i treaba. Dacă nu ai nicio bombă la tine, accept. Nu te mai codi şi spune-mi direct ce preferi să.

— Nu vom face dragoste. Ţi-am spus aceasta, numai ca să-ţi creez o stare emoţională pentru a-mi fi mai uşor să-ţi fac o explorare psiho-cerebrală. De fapt nici nu suntem compatibili din punc de vedere sexual. Eu sunt extraterestră.

— Şi eu sunt Omul Amfibie. Ha, ha, ha! Hai lasă-te de bancuri şi treci la subiect! Orice prost ştie că extratereştrii sunt mici, verzi şi cu capul mare cât dovleacul.

— Nu! Doar proştii cred acest lucru. Ai văzut atâtea lucruri stranii: trecerea prin perete, deplasarea în sfera energetică, apariţia mobilierului în această cameră – toate produse cu ajutorul câmpului energetic unificat pe care noi îl controlăm. Aveţi, voi pământenii, aşa ceva?

— Eeee, mare şmecherie! Dar ce sferă energetică visezi, că n-am văzut niciuna?

— Te gândeai, poate, în altă parte. Cu ajutorul acesteia am ajuns în nava cosmică.

— Ce navă?!?

— Suntem în spaţiu, departe de Pământ. Priveşte peretele din dreapta! Privesc cam cu frică. Acesta devine dintr-o dată transparent, lăsând să se vadă prin el o beznă ca de smoală, având în mijloc un corp ceresc ce seamănă leit cu planeta noastră.

Strig disperat, retrăgându-mă cât mai departe de ecran:

— Măi, derbedeilor, lăsaţi-mă jos imediat, că vă omor din bătaie!

— Ia loc şi ascultă-mă! Mă linişteşte fata. Noi ne numim helieni şi facem parte din Federaţia Galactică a Planetelor Civilizate. Am primit sarcina, din partea Consiliului Suprem, să ajutăm planeta Pământ să se alăture acestei federaţii.

— Ne duceţi de la urmă ca la abator.

— Nu. Este un proces lung şi complicat, dar sperăm să reuşim acest lucru peste 973 de ani.

— Dar pe mine de ce m-aţi răpit? Vreţi să ne supuneţi cu forţa. Aţi început cu cei mai buni şi urmează.

— Aşteaptă! Înţelege odată că noi vă apărăm fără să cerem nimic în schimb şi facem acest lucru de 814 ani. Avem un duşman comun în faţa căruia aţi fi – fără ajutorul nostru – spulberaţi sau, în cel mai bun caz, înrobiţi. Este un duşman al întregii Federaţii. Vine din extremitatea braţului galactic numit de voi Sagittarius Carină. Este o specie barbară. Se numesc COCLONI şi se comportă ca nişte lăcuste. Nu produc aproape nimic, ci doar cuceresc lumile întâlnite în cale şi le seacă de toate bogăţiile. Au acumulat numeroase cunoştinţe tehnologice pe care le folosesc în special în domeniul militar. Sunt total lipsiţi de onoare şi demnitate, folosind cele mai viclene procedee pentru a-şi atinge scopurile. Până acum au fost ţinuţi la mare distanţă de zona

civilizată pentru că nu se puteau măsura cu noi; aveam toate sistemele necesare pentru a le anihila toate armele. Acum însă, raportul de forţe s-a schimbat radical. Au descoperit – în demenţa lor militaristă – o armă nouă numită „Q – TOTAL „cu care anihilează orice sistem inteligent, fie el biologic sau cibernetic. Sub influenţa acestei arme, atât creierele cât şi computerele noastre, intră în faza maximă de procesare până când ating pragul de epuizare. Deşi nu este o armă letală, cu ajutorul ei, coclonii ne-au paralizat toate avanposturile din Zona Neutră şi le-au cucerit fără luptă. Acei – foarte puţini – care au reuşit să scape, au descris efectul armei în felul următor: paralizie motorie, ameţeală, dureri de cap, lipsa controlului cerebral, anularea voinţei. Revenirea la starea normală se face după minim 93 de minute. Se presupune că este vorba de un flux hiperspaţial recalibrat de particule „delta" care obligă creierul, printr-o rezonanţă specifică, să creeze şi să rezolve probleme din ce în ce mai complexe, într-un timp foarte scurt, până la autoepuizare, independent de voinţa persoanei în cauză. Eşti atent la mine sau dormi?!

— Aaaaa!! Sunt, sunt. Ce spuneai? A, da, cu lăcustonii.

— Coclonii.

— Da. Şi ce vreţi de la mine? Cum pot eu să-i opresc? Mă sacrificaţi ca pe un miel nevinovat, aruncându-mă în gura acelor. Măreţi eroi legendări galactici.

— Nu sunt măreţi deloc; o adunătură de pitici păroşi. Dar nu avem timp de detalii inutile. Ne trebuie o fiinţă suficient de inteligentă ca să fie conştientă de faptele sale, dar, în acelaşi timp, suficient de subdezvoltată mintal pentru a nu fi afectată major de arma „Q-total". Este principiul dublei suficienţe pe care l-am aplicat în testele noastre făcute pe 87,91% din populaţia Pământului. Tu ai corespuns cel mai bine.

— Adică ce-nseamnă, sunt deştept sau nu sunt?

— Eşti exact atât cât trebuie.

— Din câte înţeleg eu, voi aţi învăţat atât de mult, mult prea mult – cum mănâncă vaca iarbă până crapă – şi acum vă dăunează.

— Se poate spune şi aşa.

— Păi, dacă sunteţi fraieri! Lăsaţi pe mine! Unde sunt co. zi să-i zic. Cocoşaţii ăia, să le vin de hac?

— Rămâi în acestă cameră şi gândeşte-te bine înainte de a hotărî ce vei face. După cum ţi-am spus la început, poţi refuza. Ai câteva ore la dispoziţie, după care te voi prezenta Consiliului Suprem pentru a-ţi exprima decizia luată.

— Şi unde-i acest Consiliu?

— Ne îndreptăm cu viteză maximă, prin subspaţiu, spre gruparea de forţe de elită a noastră şi în curând ne vom cupla cu nava-amiral a Flotei Federaţiei pe care se află acum şi Consiliul Suprem.

Spunând acestea, fata iese din cameră. Rămân singur. Cred că este o misiune foarte periculoasă, dar să nu uit că eu sunt un „dublu suficient", parcă aşa zicea, adică ceva ce nu se prea găseşte pe toate cărările galaxiei. Accept, ce naiba! Îmi dau ei, Herţienii ăştia, o armă ca lumea şi omor la piticoţi de nu s-

a pomenit, mai ales că aceştia nu se-aşteaptă ca eu să rezist la arma lor teribilă pe bază de. Radiaţii. Delta Dunării, parcă zicea fata...!!! Delta Dunării??!!?? Ia uite, nemernicii, s-au întins cu furatu' până pe Pământ! Lasă că-i aranjez eu!

Dar tot nu mi-au spus ce am de făcut. Dacă era ceva uşor, cred că se-nghesuiau toţi să se ofere, dar aşa, şi-au găsit fraierul galaxiei. Ia să refuz eu şi să mă lase-n pace! Ce mă interesează pe mine dacă acei. Cocoşaţi fură Delta Dunării sau nu!? Mare pagubă! Dunărea tot curge şi formează altă deltă, poate mai mare şi mai frumoasă.

Şi am văzut că fata nici n-a mai pomenit de dorinţă îndeplinită, de recompensă ceva. Este clar pentru ei că o să sfârşesc rău din misiunea aceasta şi n-o să mai fie nevoie să-mi dea nimic sau îmi fac ei ceva cu telecomanda lor şi uit tot. O să plec de-aici schilodit ca vai de lume, dar chiuind de bucurie că un prost. N-or fi vrând să le şi mulţumesc pentru că m-au plimbat prin cosmos? Ar fi chiar culmea! Ce neobrăzare! Lasă că mă leg eu şi de Consiliul ăsta al lor Suprem. Fac o reclamaţie de-o să le meargă fulgii!

Mă întind în pat şi pierd şirul orelor scurse, preocupat de aceste probleme grave.

Cum stau eu şi mă gândesc aşa, din ce în ce mai revoltat de ce mi se întâmplă, începe un perete să bâzâie şi pătrunde în cameră cunoştinţa mea din spaţiu – fata cu H-urile.

Îmi vorbeşte foarte precipitat:

— Trebuie să ne grăbim. Am fost atacaţi de zece mii de nave ale coclonilor, numai în acest sector al Braţului Local galactic. Am primit rapoarte că şi celelalte zone civilizate ar putea fi ameninţate în curând. Presupunem că inamicul doreşte să obţină victoria şi să jefuiască Federaţia înainte ca noi să descoperim o contra-armă la teribila lor „Q-total”. Consiliul Suprem s-a întrunit de urgenţă şi te aşteaptă. Te rugăm să înţelegi că eşti singura noastră speranţă. Nici nu se mai pune problema să refuzi.

Mă ia de mână şi mă trage după ea ca o disperată. Străbatem fel de fel de culoare şi încăperi. În trecerea noastră, văd aşa, din viteză, o mulţime nenumărată de fiinţe de diferite înălţimi, grosimi, culori: înalţi, scunzi, graşi, slabi, chei sau pletoşi, frumoşi dar şi urâţi, albaştri, roşii, verzi. Da!! Văd şi unul verde, dar cu capul normal, ca de om, nu ca de dovleac. Îi spun fetei cu oarecare reproş:

— Ai văzut? Şi nu mă credeai că extratereştrii sunt verzi. Ăsta nu are capul mare c-o fi mai prost, dar.

— Hai că nu avem timp, îmi răspunde ea.

Pătrundem într-o sală mare. Douăsprezece scaune din marmură înconjoară o masă rotundă şi joasă. Pe fiecare scaun stă câte o fiinţă humanoidă, dar diferită una de alta. La prima vedere au un singur lucru în comun – vârsta foarte înaintată. Cred că ţestoasele noastre din Galapagos sunt copii mici pe lângă aceşti indivizi. Iată şi marele lor Consiliu!! Halal! Un

moşneag pare că a şi adormit, dar nici ceilalţi nu au chef de treabă. Ce decizii salvatoare să mai ia ramoliţii ăştia?! Trebuie să profit de senilitatea lor şi de situaţia critică în care se află, ca să mă impun cu hotărâre.

Fata mă conduce până în mijlocul mesei, şi apoi se retrage la un panou de comandă cu multe butoane, clape, manete şi lumini.

Nu cumva fata dirijează totul? Nu cumva ea îi manevrează pe moşi, din butoane, după cum vrea?

Acum observ că masa pe care stau se învârteşte uşor, încât, într-un interval oarecare, trec prin faţa fiecăruia. Au devenit mai atenţi. Şi-au înălţat şi mai mult scaunele ca să mă intimideze şi mă studiază ca pe o insectă. Staţi că mă-nfig eu în voi! Le vorbesc răstit:

— Şi ce dacă m-aţi plimbat prin cosmos, mă!!? Ce mare brânză!? V-am pus eu să ...?

N-apuc să termin vorba, că îl văd pe moşul pe care îl credeam adormit, cum întinde o mână spre mine şi mă ridică, fără să mă atingă, la câţiva metri deasupra mesei, ca pe un fulg. Deşi nu vorbeşte nimeni, îi aud cuvintele cum mă lovesc direct în creier:

— Poartă-te cuviincios în faţa Consiliului Suprem al Federaţiei Galactice a Planetelor Civilizate! Noi stăpânim la perfecţie telepatia şi telechinezia, deci nu mai avem nevoie de forţă fizică pentru a ne impune în faţa cuiva. Dacă ajuţi Federaţia, îţi ajuţi şi propria planetă, deci şi pe tine însuţi. Asta înseamnă că o faci în primul rând pentru tine.

Mă lasă jos. Gata, m-am calmat. Dacă are omul dreptate, are!

Vorbeşte altul – cel mai stafidit dintre ei – dar, de data aceasta, cu glas tare, fără să mă mai zgârie pe creier:

— Îţi suntem recunoscători că ai acceptat să fii de folos Federaţiei în aceste momente de cumpănă. Vei fi recompensat pentru aceasta. Testele făcute de la distanţă asupra ta, de către heliona Hina – şi priveşte spre fată – au arătat că eşti prea puţin influenţat de arma coclonă. Îţi vom face acum un test final care va stabili procentul real de influenţare. Dacă acest procent va fi mai mare de 31,85%, vom renunţa să te folosim, riscul de a nu reuşi fiind prea mare.

— Şi ce se va întâmpla atunci? Întreb eu curios, dar şi cu speranţa că, poate nu trec testul şi scap la timp din acest război cosmic cu care nu am nici în clin nici în mânecă.

— Toată Federaţia va cădea în mâinile barbarilor.

— Şi ce dacă? Şi la noi au venit barbarii acum vreo mie de ani, dar le-a zis cineva – parcă Eminescu – „cum venirăţi să vă faceţi toţi o apă şi-un pământ” şi gata, am scăpat de ei.

Se privesc unii pe alţii, miraţi. Până să se dumirească ei, îi întreb eu altceva, tot în dorinţa de a scăpa de această corvoadă:

— Dar de ce nu puneţi pe unul de-al vostru să facă ce trebuie să fac eu, c-am văzut că sunteţi mulţi al naibii? Sau se fofilează toţi?

Îmi răspunde alt moş:

— I-am testat pe toţi ai noştri. Cei mai mulţi sunt afectaţi 100%. Aceia care sunt mai puţin inteligenţi, au un procent de influenţare de 99,979%, mult prea mare pentru a-şi putea menţine controlul asupra propriului creier.

— Biiine, bine, testaţi-mă!

Am acceptat pentru că sunt aproape convins că nu voi trece acest test. Din câte mi-am dat seama până acum, sunt foarte apropiat de ei – ca aspect fizic, mod de gândire, nivel intelectual, moral, filosofic. Voi fi afectat şi eu în aceeaşi măsură; poate nu 99%, dar oricum, mult peste pragul lor critic de treizeci şi ceva de procente.

Din tavan coboară spre mine un fel de cască şi mi se aşează pe cap. Văd cum, pe panoul de comandă al fetei, se aprind fel de fel de luminiţe de diferite culori şi intensităţi. Calculatorul lor lucrează... După un timp, care mie mi se pare exasperant de lung, aud vocea inflexibilă a computerului:

— Inteligenţă zero în standard galactic.

— Cum măăăă??!!?? zbier eu indignat. Fierătania naibii, mă faci pe mine prost??

— Rectific. Inteligenţă negativă în standard galactic.

— Eeee! Păi aşa mai vii de-acasă!

Unul dintre moşi intervine în cearta noastră:

— Computer, foloseşte scara inteligenţei primare şi calculează procentul de influenţare!

— Standard primar – inteligenţă incipientă, procent de afectare 17,632%. Casca se ridică spre tavan. Fata a stins luminile de pe panou, moşii se bucură ca nişte copii, iar eu mă uit prostit la ei.

— De ce râdeţi măi, ramoliţilor? Îi întreb eu supărat. Stai! Să nu mă mai ridici că ameţesc! Şi ce dacă eşti telechinez? Poţi să fii şi telejaponez, că pe mine nu mă impresionezi. Râdeţi de mine, nu? Mă credeţi prost, aşa-i? Lasă că vă arăt eu cine este cu adevărat folositor galaxiei. Accept misiunea. Spuneţi-mi ce am de făcut.

Vorbeşte cel mai bătrân dintre ei:

— Vei fi condus în centrul de dirijare a focului de pe nava noastră-amiral, „Protonium”; este cea pe care ne aflăm acum. În curând va începe lupta. În acest sector se va da bătălia principală. Indiferent cum va decurge şi cât va dura, noi o vom pierde. Când coclonii vor folosi arma lor „Q-total”, vom cădea neputincioşi pe jos. Tu vei rămâne singurul în măsură să reacţionezi în vreun fel. Inamicul va invada nava, în dorinţa lui de a devasta totul. Să nu tragi în ei, pentru că vor fi prea mulţi ca să îi poţi birui. Trebuie doar să le iei „Piatra de foc”. Este un mineral fosforescent căruia coclonii îi atribuie puteri magice. O va purta la piept, Kohon – căpetenia lor supremă. În gândirea lor mistică, ei consideră că cine deţine „Piatra de foc”, le este şef absolut şi i se supun orbeşte. După ce le iei piatra, le ordoni să se retragă dincolo de Zona Neutră. Vom câştiga astfel timpul necesar pentru a descoperi o contra-armă cu care să-

i putem ţine, din nou, la distanţă de zona civilizată.

— Bine, bine, să trecem la luptă, le spun eu, obosit de atâtea explicaţii inutile. De câte zeci de mii de nave dispunem?

— Avem 825 de nave mari de linie, plus.

— Doar atâtea?!? Păi nici. Napoleon Bonaprima n-ar fi făcut faţă la zece mii de nave duşmane cu doar 825 de nave şi. Şi-astea făcute prost.

— Sunt foarte performante.

— Sunt mari, adică uşor de nimerit de către orice bleg, şi mai sunt şi „de linie”.

— Şi care crezi tu că este dezavantajul navei de linie?

— Păi. Nu ştiu. Probabil, dacă stau în linie, când loveşti una, cad toate. Chiar voi aţi spus că o să luaţi bătaie, aşa că ce mă mai întrebaţi pe mine? Vreau să ajung cât mai repede la centrul de luptă. Eu am făcut armata la artilerie şi mă pricep de minune să conduc focul acestei adevărate „zeiţe” a armelor, cum este considerată la noi.

Şedinţa se încheie. Hina mă conduce la centrul de luptă sau de conducere a focului, cum i-o fi zicând.

Mă simt nefiresc. Am o stare care nu prea-mi este specifică. Sunt vioi, ager la minte, foarte optimist şi – mai grav – gata să-mi pun viaţa în pericol. În mod sigur mi-au făcut moşii ăia ceva cu tele. Discopatia lor.

Am ajuns şi în centrul de comandă. Ce privelişte frumoasă! Suntem într-o sferă uriaşă din sticlă groasă care permite observarea circulară a câmpului de luptă. Prin peretele transparent se văd nenumărate nave cosmice, până aproape de. Linia orizontului. Opa!?! Acum observ că aceşti extratereştri nu au linia orizontului. O puzderie de luminiţe – probabil stele, galaxii, planete – se desfăşoară până la infinit. Simt nevoia unei destinderi nervoase şi fac o glumă pe această temă. Îi trag o castană în cap unui chelios care stă pe un scaun lângă mine şi-l întreb serios înainte de a pufni în râs:

— De ce-ai furat mă, orizontu'? Ha, ha, ha!

Sunt întrerupt de aceeaşi voce inflexibilă de computer:

— Nave coclone în ofensivă. Contact vizual în 2' şi 37".

Începe o forfotă de nedescris în tot centrul. Numeroşi extratereştri care se plimbau fără rost de colo – colo, şi-au ocupat rapid locurile pe la panouri, baruri, pupitre, birouri şi aşteaptă încordaţi începerea luptei.

Trebuie să mă pregătesc şi eu. Să-mi aduc aminte de cunoştinţele mele de artilerie...! Singurul lucru care-mi vine în minte este faptul că am nevoie de o hartă a zonei în care se va desfăşura bătălia, pentru a calcula elementele de tragere. Îi cer Hinei, care a luat loc lângă mine:

— Am nevoie neapărat de o hartă a zonei.

— Ţi-o afişez pe monitorul din stânga ta. Este zona cosmică 25 M din sectorul 101.

Apasă nişte butoane şi, într-adevăr, pe ecranul indicat apar fel de fel de puncte luminoase botezate în fel şi chip, unite prin linii de diferite culori. Ce

aiureală! Îmi exprim dezamăgirea către fată:

— Ce porcărie mi-ai pus aici? Asta-i hartă? La voi nu curge nicio apă, nu creşte nicio pădure? Vă prostesc topografii voştri cum vor.

Renunţ la monitor şi privesc afară prin peretele transparent. Voi trage prin ochire directă. Observ că navele noastre şi-au schimbat poziţiile. Şi-au însuşit deja critica mea cum că nu e bine să stai în linie. Păi vedeţi măi, moşilor, c-am avut dreptate!!?

Se aude din nou computerul:

— Nave coclone în raza vizuală.

Într-adevăr, se văd în depărtare nişte nave micuţe care vin puhoi. Nimeni nu face nimic. Ce-or fi aşteptând mormolocii ăştia? Trebuie să iau eu iniţiativa, că nu mai merge aşa. O întreb pe Hina:

— De unde se deschide focul?

— De la butonul roşu. Nuuuuuu!!!

Prea târziu a spus „Nu”. Deja am apăsat. Un glob de foc a ieşit de undeva de sub centrul nostru de comandă şi se îndreaptă către una din navele din faţă. O loveşte în plin.

— Uraaaaa!!! Sar eu entuziasmat de reuşită. Nu vă bucuraţi, mă?! Îi întreb pe cei din jur care – dimpotrivă – au rămas stupefiaţi. Cred că nu le vine să creadă că am nimerit din prima. Tocmai voiam să le spun că nu sunt chiar aşa de prost pe cât mă cred ei, dar Hina mă smuceşte de mână, m-aşează din nou pe scaun şi-mi vorbeşte răstit:

— Termină cu prostiile şi nu mai pune mâna pe absolut nimic!

— De ce?

— Tocmai ai lovit nava noastră de acoperire „Electron 13”.

— Păăăi..., ia să-l pedepsiţi pe căpitanul navei pentru că n-a stat unde trebuie! El nu ştie că prin faţa tunului şi prin spatele calului, nu se trece? Şi voi sunteţi de vină. I-aţi dat navei numărul „13”, deşi ştie toată lumea că-i cu ghinion. Şi uite acum, biata de ea, cum e cuprinsă de flăcări.

Nu mai ştiu ce învinuiri să le mai aduc pentru a scăpa cu faţa curată, dar sunt salvat de începutul luptei. Navele inamice – mult mai mici decât ale noastre – ne-au înconjurat şi trag continuu, ca la nebuni. Navele noastre nu sunt foarte afectate şi răspund cu foc ritmic şi eficient, distrugând „bâzâitorile” adverse, ca pe muşte.

Fac, cu glas tare, o remarcă pentru ridicarea moralului prietenilor mei:

— Hai că stăm bine. Nu avem pierderi prea mari, doar o singură navă ne-a fost lovită.

— Este „Electron 13”, îmi răspunde cheliosul de lângă mine.

— Da, dar inamicul a pierdut o groază de avioane.

— Acestea sunt doar nişte module teleghidate de patrulare cu care coclonii hărţuiesc adversarul, în faza iniţială, pentru a-i dezorganiza apărarea. Adevăratele nave abia acum apar. Priveşte!

Mă uit afară şi rămân trăsnit. Un număr imens de nave formează o

adevărată perdea în faţa noastră. Sunt enorme şi se apropie greoi. Avioanele cele mici ale co..., zi să-i zic, Cocoşaţilor au fugit toate şi au intrat în navele mari, ca puii sub cloşcă.

Este un moment apăsător. Nimeni, în jurul meu, nu mai zice nimic. Trebuie să le dau eu tonul, că aceşti extratereştri tare lipsiţi de iniţiativă mai sunt:

— Hai să fugim!

Şi o iau hotărât către uşă, dar, din nou, Hina mă reaşează pe scaun spunându-mi că nu avem unde să fugim. Pe naiba! Cât e Cosmosul ăsta de mare, găseam noi vreo văgăună ceva, unde să ne-ascundem.

Dar ce să mai fug, că a început adevărata luptă. Navele noastre au mai mărit distanţele între ele ca să poată acoperi întregul front al adversarului. Sute şi sute de globuri de foc ies din tunurile noastre şi se îndreaptă către duşman. Navele acestuia nu ripostează, dar nici nu sunt lovite prea rău; se protejează cu un fel de. Abur gălbui. Hina spune că este câmp de forţă. Aşa cred că e, ce-o mai fi şi-asta!?

Deodată, inamicul trage cu toate armele lui. Din fiecare navă a sa ţâşneşte spre noi câte un jet de lumină violetă care ne acoperă cu totul.

Proştii ăştia, gândesc eu, nici nu au tunuri; trag în noi cu lanternele. Doar ne luminează, că în rest nu se-ntâmplă nimic. Sau vor să ne bată-n ochi, ca să nu-i mai vedem?

Totuşi, ceva se petrece pe aici. Toţi în jurul meu au început să geamă şi să se ţină de cap. Câte unul, câte unul, cad pe jos şi, după puţină tăvăleală, rămân laţi. Ce-or fi având, măi frate?! Le-a pus cineva ceva în mâncare?

Hina mă trage de mână, încercând disperată, să-mi spună ceva. O mângâi uşor pe cap şi-i zic, pentru consolare:

— Lasă că vă răzbun eu. O să-l găsesc pe cel vinovat şi-o să-i trag la polonice în cap, până căpiază.

—” Q-total” şopteşte ea.

Nu pricep. Aşa l-o fi chemând pe bucătar?!

—” Q-total”, repetă ea. Coclonii.

— Aaaa!! Acum înţeleg. Vedeţi cum prea multă carte strică?

—” Piatra de foc”..., „Piatra de foc”.

Au tras co... corciturile astea în noi cu arma lor specială. Nicio navă de-a noastră nu mai trage. Cred că se vaită toţi de cap şi dau din picioare.

Ce să fac eu acum, c-am rămas singur? Să nu uit să-l caut pe şeful suprem al ăstora şi să-i cer piatra aceea. Dar, dacă nu vrea să mi-o dea? O fi vreun căpos!...

Până una alta, să privesc pe geam. Am zis eu că focul nostru nu are efect prea mare, dar m-am înşelat. Multe sute de nave inamice sunt găurite şi crăpate ca vai de lume. Au fost duse mai departe şi adunate grămadă într-un loc. Nu prea pricep eu de ce nu s-au prăbuşit până acum, că de zburat nu mai zboară, dar să zicem, pe-aici prin cosmos, o fi altfel. Celelalte, tefere, au intrat

printre ale noastre şi s-au lipit de ele. Şi de-a mea s-au agăţat câteva.

Se aude o forfotă şi o gălăgie de nedescris. Cred că piticoţii ăştia au venit să devasteze şi să fure tot ce le iese în cale.

Nici nu-mi termin bine gândul, că mai multe uşi ale centrului de comandă se deschid şi pătrund înăuntru puhoaie de vietăţi care se reped ca şobolanii prin toate ungherele. Sunt cam de un metru înălţime, graşi, cu păr pe ei ca maimuţele. Sunt îmbrăcaţi doar în zona pieptului şi a abdomenului, mâinile şi picioarele fiindu-le libere. La fund le atârnă nişte cozi solzoase care, la unii mai bătrâni, le ating de podea. Au picioare foarte butucănoase, iar mâinile – micuţe, ca de copil. La figură seamănă cu cimpanzeii noştri, dar parcă aduc şi a broască. Sunt simpatici foc, pârliţii!!

Mă enervează, totuşi, că niciunul nu mă bagă în seamă. Ca să nu mai zic de faptul că sunt nişte nemernici foarte obraznici care vor să distrugă galaxia şi mai ales Delta Dunării. Odată-mi vin nervii pe ei, mă ridic în picioare şi le strig:

— Măi, coo...! (Cum naiba-i cheamă pe-ăştia, că mereu uit? Aha! Mi-am amintit.) Măi, cocliţilor, care este şeful vostru cel mai mare?

Când m-au auzit, odată au rămas toţi încremeniţi pentru o clipă, după care au început să scoată nişte sunete piţigăiate. Îi văd acum ridicând lanternele spre mine şi trăgând nebuneşte cu lumina aceea violetă.

Învăluit din toate părţile, mă simt foarte descumpănit. Mai mult – m-apucă o ameţeală şi-o durere de cap de nedescris. Picioarele parcă mi se înmoaie, iar mâinile sunt ca de plumb. Aaahh!!... Simt cum creierul meu o ia razna, aruncându-se în nişte calcule matematice extrem de dificile şi din ce în ce mai complexe. Ah, creierule, ce faci cu mine?! Te-a găsit tabla înmulţirii chiar acum când am nevoie de tine?... 5x7, 8x6, 9x9... Mă zbat aşa, în agonie, câteva minute ce par interminabile.

Încet, încet îmi revin. Gata, nu mai am nimic.

Văzându-mă că nu cad lat, cocliţii încep din nou să tragă în mine cu toate armele. Fără niciun efect de data aceasta. Odată terminată tabla înmulţirii, creierul meu s-a lăsat păgubaş, ceea ce demonstrează că am un sistem nervos deştept, care ştie să se deblocheze şi să se protejeze singur în cazul unor suprasolicitări.

„Şobolanii” din jurul meu au încetat să mai tragă. Nu ştiu de ce, dar sunt mai mici ca înainte. Aaa!! S-au aşezat în genunchi şi fac plecăciuni în faţa mea. Oare mi-or fi prins frica? Pentru a mă convinge, bat din picior prefăcându-mă că mă reped la ei. Se ghemuiesc şi mai mult. E clar. Mama voastră de piticoţi, aţi ajuns la mâna mea! Le poruncesc autoritar:

— Să vină imediat la mine şeful vostru cel mai mare!

După piţigăieli îndelungate – timp în care aproape că-mi pierd răbdarea – cel mai burtos dintre ei îmi vorbeşte:

— Străinule, ai o limbă necunoscută nouă. Ne-a luat mult timp ca să o găsim în banca de date a Federaţiei. Cine eşti tu, de unde vii şi cum de rămâi neafectat în faţa armei noastre cea de neoprit?!

Să le spun că sunt din Feteşti? Nuuu, că năvălesc proştii pe-acolo şi cine ştie ce mai fură. Trebuie să trag de timp până când îmi vine o idee salvatoare. Răspund tot aşa hotărât:

— Păi voi cine credeţi că sunt, măi, piticoţilor?! Cine, în toată galaxia, poate rezista la arma voastră?

Îmi strigă toţi în cor, căzând cu faţa la podea:

— Zeul Războiului cel neînfricat.

— Păi vedeţi că aţi ghicit?

— Dar, profeţii au spus că vei veni peste o mie de perioade.

— M-am trezit mai devreme şi iată-mă!

— Şi ne vei ajuta să cucerim întreaga galaxie.

— Galaxia este deja cucerită de către mine, aşa că voi nu mai aveţi ce face. Trebuie să plecaţi.

— Unde?

— Înapoi pe... – De unde zicea Hina că vin ăştia? -... braţul Săgetătorul Carenei.

— Dar nu ştim unde este.

— Vă spun eu. Vă luaţi navele, mergeţi până la marginea galaxiei, şi de-acolo o luaţi pe jos încă vreo trei sute de kilometri. Se face aşa... un loc mai bătătorit. Acolo mă aşteptaţi pe mine.

— Nu-l ascultaţi! Este un impostor. Eu sunt căpetenia voastră supremă. Cer supunere totală!

A vorbit un coclit mai mare care a intrat nervos pe uşă. Are o coadă lungă, pe care o târăşte pe podea. Poartă pe piept un cristal foarte strălucitor atârnat de gât cu un fel de lanţ auriu.

Trebuie să-l iau tare, la intimidare, pentru că de vorbă bună nu prea pare să înţeleagă.

— Dă-mi „Piatra de foc” şi-ţi arăt eu cine este şeful! Îi spun.

— Hi, hi, hi!! Cu „Piatra de foc”, şi cel mai prost dintre supuşii mei poate să fie şef. Te vom pune la încercare ca să ne convingem dacă eşti zeu sau nu. Trebuie să deschizi uşa sălii tronului. Numai un zeu poate face acest lucru.

— Dar tu cum o deschizi?

— Cu ajutorul parolei de acces.

— Şi care este parola?

— Nu ştiu. Am uitat-o. Tocmai de aceea este o sarcină atât de grea.

— Şi dacă reuşesc, îmi dai piatra?

— Nu va fi nevoie să ţi-o dau eu. Ţi-o vei lua singur, pentru că adevărata „Piatră de foc” se găseşte în sala tronului. Aceasta pe care o port eu este o copie. Dacă aş scoate-o pe cea veritabilă, ar sări toţi pe mine ca să mi-o ia, pentru că cine deţine acest cristal divin este şeful nostru suprem, cel mai fericit coclon, cel fără şefi deasupra sa.

— Accept. Du-mă la uşa voastră căreia i s-a blocat broasca.

Şeful cocliţilor o ia înainte, eu după el, iar în urma noastră se-nşiră

puzderia de piticoţi.

Mă gândesc că trebuie să reuşesc neapărat să deschid acea uşă pentru a-mi realiza visul meu de-o viaţă – acela de a deveni şef absolut; chiar dacă nu pe Pământ, dar mă mulţumesc şi cu Cosmosul.

După ce străbatem sute de metri de coridoare întortocheate, ajungem în faţa unei uşi destul de banale.

Rămân singur. Toţi ceilalţi s-au retras mult în spate şi nu ştiu ce tot şoşotesc acolo. Să m-apuc de treabă. Încep cu metoda cea mai sigură – trântesc un picior în uşă de sar scântei. Nimic! Ce bine era dacă aveam un baros la mine! Ştia el, tuciuriul acela de ce umblă cu geantă plină de scule; nu se ştie niciodată cum are omu' nevoie.

Nici nu-mi termin bine gândul, că aud o voce, deja cunoscută, de computer:

— Identifică-te şi spune parola de acces!

— Mă numesc. Ki-Ki-Hi, inventez eu un nume, şi sunt depanator de computere. Am venit să te repar.

— Funcţionez în parametri normali.

— Cum să fii normal dacă ai uitat parola de acces în sala tronului?

— Eu ştiu parola, Kohon a uitat-o.

— Dacă o ştii, spune-o!

— Nu am voie.

— E clar! Eşti dereglat. Trebuie să te demontez. La cât eşti de paradit, nu ştiu dacă o mai ieşi din tine măcar un aspirator.

— Parola este: „Coada care străbate spaţiile neţărmurite ale Cosmosului sideral”.

— Bine. Fii atent că-ţi dau parola de acces în sala tronului: „Coada care. ” .   „Coada care...”...???... Fi-v-ar cozile să vă fie de proşti, cu parolele voastre încâlcite!! Ia fă-i probă la parolă aceea pe care-ai spus-o tu, să vedem dacă merge! Şi hai mai repede că mă grăbesc! Mai am şi alte computere de dezmembrat.

Uşa se deschide. Ahaaa! Până şi computerul mă ştie de frică.

Pătrund înăuntru. Este o încăpere mică. Nici vorbă de tron – doar un scaun pitic, dar foarte lat, având o gaură în mijloc; cred că pe-acolo îşi bagă ăştia coada.

Într-un colţ zace o masă veche pe care este aşezată o pernă frumos ornamentată. Pe aceasta stă o splendidă piatră fosforescentă ce se poate pune la gât cu un lanţ de aur.

Iau piatra şi ies cu ea afară. Toţi coclonii, inclusiv Kohon, şeful, cad la pământ.

Le vorbesc autoritar:

— Acum am „Piatra de foc” şi sunt şeful vostru suprem. Vă ordon să plecaţi dincolo de Zonă... – Despre ce zonă era vorba??

— De „Zona Neutră”? Întreabă şeful, de fapt fostul lor şef.

— Nu! Îl contrez eu, ca să nu creadă că mă iau după el, dincolo de „Zonă Crepusculară”.

— Dar nu ştim unde este.

— Nici asta nu ştiţi unde este, mă?! Păi, voi habar n-aveţi. Degeaba umblaţi prin Cosmos. Mai bine ştiu eu decât voi. Plecaţi în teritoriul vostru şi să nu vă mai prind în zona civilizată până nu vă chem eu.

— Dar tu nu vii cu noi? Întreabă Kohon.

— Voi veni peste o mie de perioade, aşa cum au prezis profeţii voştri.

— Dar unde te vom găsi dacă vom avea nevoie de sfaturile tale?

— Pe planeta mea.

— Există o planetă a zeilor?!

— Da, există.

— Unde se află?

— Într-un loc ascuns, departe de puterea voastră.

Nu am vrut să le spun, pentru a nu mă trezi pe Pământ cu droaia asta de piticoţi hrăpăreţi care să devasteze totul. Kohon mă iscodeşte iar:

— Dar sunt mulţi zei pe planetă? Mă refer la cei care nu sunt afectaţi de arma noastră, „Q-total”.

— Oho! Cred că sunt de ordinul milioanelor.

Se cutremură cu toţii şi tot zic, în cor, „hu, hu, hu”, frecându-şi palmele.

— Atunci noi plecăm în teritoriul nostru. Rămâi cu bine zeu atotputernic şi şef suprem al tuturor coclonilor! Vom aştepta ordinele tale.

A vorbit Kohon, după care a dat fel de fel de ordine în limba lor. Toţi s-au împrăştiat care-ncotro.

Mă întorc şi eu. După ce rătăcesc zăpăcit prin fel de fel de culoare şi săli, ajung, în sfârşit, înapoi în centrul de comandă.

În curând prietenii mei se vor trezi. Nu trebuie să-mi vadă „Piatra de foc” pentru că mi-ar lua-o în mod sigur, ca să-i poată controla pe piticoţi după bunul lor plac; de aceea mi-o bag în sân. Încet, încet, încep să se dezmorţească. După un timp îşi revin cu toţii.

Le strig triumfător:

— Gata, v-am salvat măi, deştepţilor! Duşmanii voştri au plecat în teritoriile lor şi nu vor mai călca pe-aici cel puţin o mie de perioade.

Cineva spune:

— Într-adevăr, au plecat. Au lăsat doar navele avariate pe care va trebui să le dezintegrăm.

— De ce nu le luaţi la fier vechi? Întreb eu. Câştigaţi ceva bani pe ele!

— Nu putem să ne folosim de acestea, intervine Hina în discuţie. Coclonii pornesc dispozitivele de autodistrugere, de fiecare dată când părăsesc o navă, transformând-o într-o adevărată capcană. La cea mai mică încercare de pătrundere în interior, aceasta explodează.

Cheliosul care a stat lângă mine în timpul bătăliei, vorbeşte alarmat, apăsând fel de fel de butoane pe un pupitru:

— Nu mai avem armele grele. Ni le-au luat coclonii. La fel s-a întâmplat şi pe celelalte nave. De asemenea, este foarte posibil să nu mai avem nici combustibil. Voi afla imediat.

O femeie albastră, de la un pupitru mai îndepărtat, ne anunţă:

— Flota a 17-a a Federaţiei, condusă de generalul Farador, se apropie de noi cu viteză maximă pentru a ne veni în ajutor. Vor ajunge în 128 de minute. De asemenea, radarele de mare putere confirmă faptul că inamicul se îndreaptă spre Zona Neutră. Se pare că suntem salvaţi.

Toţi sar în sus de bucurie. Este o hărmălaie de nedescris. Cu greu îi potoleşte Hina şi le spune:

— Să nu uităm că datorăm totul acestui pământean care s-a dovedit mai puternic decât toate navele noastre.

Strigătele de bucurie izbucnesc şi mai tare. Mă iau mai mult pe sus şi mă poartă către sala Consiliului Suprem. Toată lumea s-a adunat pe holuri şi mă aclamă. Hina mă ţine de mână. Ne strecurăm cu greu prin mulţimea entuziastă.

Mă simt bine. O întreb pe prietena mea, ca şi cum n-aş şti ce se întâmplă:

— De ce se bucură toţi ca nişte copii? Ori le-aţi mărit salariile?

— Nu. Te aclamă pe tine pentru că ne-ai scăpat de cocloni.

La un moment dat, îmi iese în faţă un individ uriaş, pletos şi cu o figură încruntată. Hina îi strigă, precipitată:

— Uşor, te rog uşor, Alnis!

Ce uşor, că-mi trage ăsta o palmă pe spate de mi se scutură praful de pe pantofi. Dau cu mâna la o parte stelele verzi din jurul meu şi-i spun Hinei: – Măriţi-i, măi, şi ăstuia salariul, că mă omoară!

— Nu te supăra! El este un orzon. Acesta este modul lor de a-şi manifesta stimă şi recunoştinţa.

— Nu mă supăr, dar cred că mă dezmembrez. Bine că nu s-a îndrăgostit de mine o. Orzoaică de-asta de-a voastră; aş fi fost în spital acum.

Ajungem la sala Consiliului Suprem. Toţi rămân la uşă. Intră cu mine doar Hina. Moşii sunt la locurile lor. Par mai veseli. Îmi vorbeşte cel mai ramolit moşneag:

— Pământeanule, te-ai comportat admirabil. I-ai gonit pe cocloni spre Zona Neutră. Cum ai reuşit să le iei „Piatra de foc”?

— Nu le-am luat nicio piatră, mint eu ca să nu rămân fără ea. Nu a fost nevoie. S-au speriat numai de faptul că nu au putut să mă doboare cu arma lor specială.

— Calculele noastre au fost corecte. Spune acum ce dorinţă vrei să-ţi îndeplinim.

— Păi. Nu ştiu. Nu-mi vine nimic în minte. M-aţi luat prea repede.

— Bine. Atunci vom face în felul următor. Heliona Hina te va conduce acasă. Ea va ţine, periodic, legătura cu tine. Când te hotărăşti, poţi să-i ceri orice. Îţi va da ea şi alte instrucţiuni.

Gândesc că aşa este cel mai bine: sunt şeful suprem al piticoţilor, am „Piatra de foc” pe care, la nevoie, pot s-o vând pe bani grei, mai scot ceva şi de la Hina de câte ori îmi va veni câte-o idee. Sunt mulţumit.

Mă despart de prietenii mei cu mare părere de rău. Mă îmbarc pe o navă mai mică, împreună cu Hina, şi ne îndreptăm spre Pământ.

Pe drum discutăm fel de fel de banalităţi. Începe să-mi placă de ea din ce în ce mai mult, dar mi-e ruşine să-i mărturisesc acest sentiment. Dacă era orzoaică, îi trânteam o palmă de vedea stele verzi şi pricepea ea cam despre ce-i vorba, dar aşa. Nu-mi rămâne decât să mai aştept, să prind mai mult curaj şi poate, într-o întâlnire viitoare.

Trece o perioadă de timp fără evenimente deosebite. Mă mulţumesc cu faptul că Hina se poartă mult mai frumos cu mine.

Ajungem în apropierea Pământului. Intrăm într-o sferă energetică şi, după puţin timp, ne trezim într-un subsol. Fata mă priveşte gânditoare şi îmi vorbeşte cu oarecare tristeţe:

— După ce plec eu, urci scările şi vei ajunge în oraş, în zona unde ne-am întâlnit iniţial. Îmi pare rău că ne despărţim. Citesc în ochii tăi o anumită dorinţă. Aproape că aş accepta să facem dragoste. Şi până la urmă de ce n-am face-o, aşa ca o mică recompensă pentru meritele tale. Trebuie să recunosc faptul că eşti mai simpatic decât am crezut iniţial.

Mă ia de gât şi mă sărută.

—!??! Mă mir eu fără vorbe.

— Nu. Nu suntem incompatibili. Te-am minţit. Îmi cer scuze.

— Nu-i nimic. Suntem chit, pentru că şi eu v-am minţit pe voi. Am luat „Piatra de foc” de la piticoţi şi măi, mai că-mi vine să ţi-o dăruiesc ţie ca pe o dovadă de preţuire.

—!!!... Unde este?

O scot din sân şi i-o arăt. O ia şi o cercetează cu mare atenţie, devenind din ce în ce mai îngrijorată. Îmi vorbeşte grav:

— Te-au păcălit, nemernicii! Te-am prevenit că sunt extrem de vicleni. Aceasta nu este „Piatra de foc”, ci un hiperlocator. Adică un dispozitiv de foarte mare putere cu ajutorul căruia coclonii îţi ştiu, în orice moment, coordonatele cosmice.

— Şi la ce le-ajută?

— Cred că vor să vă invadeze planeta.

— Imposibil! M-au luat drept zeu şi mi-au arătat un deosebit respect. Le-am spus că suntem milioane de zei pe planetă, ca să le fie frică şi mai tare.

— Mare greşeală ai făcut! Coclonii îi numesc „zei”, cu sens de batjocură, pe toţi savanţii noştri, căzuţi prizonieri, care le furnizează date ştiinţifice de mare importanţă. Nu ţi-au spus că la ei, toţi „zeii” sunt sclavi, exploataţi la maxim.

— Da' ce, am eu moacă de savant?!

— Probabil că i-a intrigat faptul că ai rezistat în faţa armei „Q-total” şi,

mai mult ca sigur, vor să afle secretul tăriei tale. Faptul că le-ai spus că mai sunt foarte mulţi alţii cu asemenea calităţi, probabil că i-a îngrijorat şi mai mult, tocmai acum când credeau că noua lor armă poate supune întreaga galaxie. Trebuie să plec imediat ca să previn Consiliul Suprem. Veţi fi atacaţi masiv, probabil, peste doar câteva luni terestre.

— Şi eu ce fac?

— Aşteaptă-mă pe mine şi nu spune la nimeni absolut nimic. Comportă-te normal până la întoarcerea mea. Vom discuta atunci toate detaliile.

— Când te vei întoarce?

— Va dura ceva mai mult decât drumul făcut de noi doi, pentru că Flota a plecat la Baza numărul 1 a Federaţiei, pe planeta Darena. Poate vor fi şi alţi factori perturbatori. Nu ne vom întâlni mai devreme de trei săptămâni.

— Cu. Hipi-locatarul ce facem?

— Hiper-locatorul. Îl iau cu mine.

— Foarte bine! Ia-l tu în Cosmos şi aruncă-l în vreo groapă ca să ni se piardă urma. Să ne caute coclonii în altă parte.

— Prea târziu! Cred că deja v-au localizat planeta. Acum trebuie să plec. Ne vom revedea curând.

Intră în sfera energetică şi dispare.

Am ratat totul. Ce fraier mai sunt! Eram pe punctul de a o convinge să facem dragoste... Cel puţin să repar ce se mai poate. Ies pe stradă şi o rup la fugă urlând din răsputeri că să previn pe cât mai multă lume:

— Fugiiiiţi! Fugiiiţi! Coclonii vor ataca Planeta Zeilor.

Cap. II: COMMANDO PENTRU TERRA

Stau întins în pat cu faţa în sus şi privesc o muscă ce zboară în curbe imprevizibile în apropierea tavanului. Îmi imaginez că este o navă coclonă, iar eu – un trăgător la o baterie de lasere antiaeriene. În zadar ridic braţele cu pumnii strânşi, imitând salve repetate de artilerie, căci nava inamică nu vrea să cadă şi pace!

Doamne, în ce hal am ajuns!! Până la urmă au avut dreptate să mă interneze la secţia de neuropsihiatrie a spitalului municipal; cred că am luat-o razna cu adevărat.

Şi totuşi, mă simt foarte nedreptăţit. Eu am încercat din răsputeri să-i conving că invazia coclonă este iminentă, dar ei, doctorii, mari specialişti!! M-au declarat nebun. Cu cât voiam să fiu mai convingător, cu atât îmi făceau mai multe injecţii şi-mi spuneau că o să treacă. Iar eu le repetăm şi mai disperat că or să treacă peste noi şi or să ne facă praf.

Acum, după atâta tratament tranchilizant, mă simt ca un castravete ce stă nepăsător în grădină la umbră şi răcoare.

Nu! Hotărât lucru, trebuie să acţionez într-un fel, dar, de data aceasta, mai discret, ca să nu mai atrag atenţia asupra mea, ci să pară că m-am liniştit şi merg spre vindecare. Voi nega existenţa coclonilor, dar mă voi pregăti în ascuns pentru ripostă. Bine ar fi dacă mi-aş găsi, totuşi, nişte susţinători cu care să formez un fel de. Celulă de luptă.

Mă ridic şi privesc în cameră. În dreapta patului meu este un aviator care are atâtea probleme personale, încât nu-i mai arde lui de un eventual război împotriva coclonilor, nici dacă acesta s-ar desfăşura la el sub pat.

În faţa mea este un cetăţean care doarme toată ziua atât de încâlcit în cearceafurile sale, încât nu i-am văzut faţa până acum. Chiar şi atunci când vine asistenta să-i facă injecţia, nu se ridică din pat, ci îşi dezveleşte, cu mişcări leneşe, partea superioară a posteriorului său, primeşte înţepătura cu totală neîmpotrivire, după care îşi acoperă fundul la fel de monoton ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în timp ce mie mi se furnică pielea de frică.

Mai multe speranţe îmi vin din partea stângă a salonului. Am aici trei pacienţi care par să corespundă destul de bine cerinţelor planului meu de luptă, în ceea ce priveşte atât discreţia, cât şi „plecatu' de-acasă” (cu mintea sorcova, bineînţeles). Nu că ar fi nebuni, nu, dar au capacitatea de a crede şi în altceva decât în ceea ce ne spun doctorii că este real. Poate că i-aş putea convinge de existenţa coclonilor şi de pericolul în care se află planeta noastră. Ba mai mult – cred că le-aş putea trezi, din adâncul minţilor lor, dorinţa de a face ceva foarte util pentru o lume care se dispensează de ei, izolându-i în acest salon în care mori în fiecare zi de plictiseală şi de frica injecţiilor. Ar fi o lecţie dură dată acestei societăţi insensibile, venită din partea unor oameni demni care nu-şi merită soarta, deşi, paradoxal!! Am constatat că unora le place aici şi nu mai vor să plece.

Chiar lângă mine, în stânga, are patul, nea Mitică. Este un bătrânel simpatic şi vioi, care ne-a împuiat capul cu întâmplări din vremea când era el copil. Mie chiar mi se pare că povesteşte de pe vremea când era bunicul lui copil, dar nu contează, important este că-i foarte nemulţumit de prezent, îi consideră pe tinerii de azi nişte degeneraţi care au greşit drumul evoluţiei, târând, inevitabil, Omenirea spre cazanele cu smoală ale Iadului, astfel că, ar face orice pentru a salva Umanitatea şi a demonstra superioritatea principiilor sale ce îşi au originea în vechime.

Lângă nea Mitică stă un bărbat cam la treizeci de ani, foarte înalt şi solid, care a fost internat pentru că a făcut o criză de isterie. Acum s-a calmat, transformându-se într-un tip de treabă şi foarte potolit, deşi, la internare, a bătut jumătate din personalul secţiei, cealaltă jumătate scăpând cu fugă prin saloane şi deghizându-se în pacienţi. Avea o plăcere nebună să le tragă picioare în fund, mai ales la asistente. Atunci am avut onoarea să fiu şi eu doctor pentru câteva minute. De fapt, m-a păcălit şeful secţiei care a intrat precipitat în salon şi mi-a propus să facem schimb de halate şi de funcţii – el să fie pacient şi eu doctor. N-am apucat să dau prea multe ordine în calitate de şef al acestei secţii – şi ce planuri de restructurare aveam! – Că m-am întâlnit cu acest isteric şi am luat la picioare-n fund, până am simţit că devin imponderabil. După aceea, vreo două zile, deşi mergeam pe hol, aveam senzaţia că plutesc.

Acum, după cum spuneam, băiatul s-a liniştit. Noi l-am poreclit – după personajul acela celebru al lui Victor Hugo – Jan Vlăjgan.

Al treilea pacient pe care trebuie să-l atrag în celula mea de luptă împotriva coclonilor, este „Comisarul". Nu ştiu de ce i-au zis aşa, pentru că eu l-am găsit deja botezat. Este opusul lui Jan – mic, slab şi prăpădit, puţin mai brunet la culoare, având un ten măsliniu spre negru-corb. Să tot aibă vreo treizeci şi cinci de ani dar la minte pare de şapte-opt ani. Pe mine tot m-a mai durut puţin capul, dar Comisarul, chiar că este total imun la arma coclonă cu radiaţii din. Delta Dunării sau de unde le-or mai fi luând ei acum. De ce sunt aşa nesigur? Pentru că am întrebat o rudă din judeţul Tulcea dacă a văzut prin zona deltei nişte. Şopârle sub formă de maimuţă furând radiaţii şi mi-a spus că nici n-a auzit de aşa ceva. Cu siguranţă, a fost vorba de o cu totul altă deltă, din altă zonă cosmică, pentru că planeta noastră nu a fost descoperită, încă, de către piticoţi.

În seara aceasta îi voi convoca pe cei trei ca să le spun mai multe amănunte despre cocloni şi să formez cu ei un detaşament de luptă.

Deodată, uşa salonului se deschide brusc, luându-ne prin surprindere. Tresărim cu toţii, speriaţi. Chiar şi tipul care doarme tot timpul, se sperie şi se întoarce apoi nepăsător pe partea cealaltă. Este doctorul de gardă însoţit de asistenta de serviciu. Au venit în vizita de după-amiază. Nu înţeleg de ce mai fac aceste vizite, că şi-aşa nu-i serveşte nimeni cu nimic. Ni se face doar prezenţa.

De data aceasta, doctorul se leagă de mine, cu văditul scop de a mă descoase, căutând un nou pretext pentru a-mi programa o altă serie de injecţii:

— Hei, ce-ţi mai fac coclonii?

— Care cocloni? Îi răspund eu hotărât să nu mai divulg nimic din ceea ce ştiu.

— Cei din spaţiul cosmic despre care ai vorbit în ultimele două săptămâni.

— Domnule doctor, cred că aţi luat-o razna. Faceţi-vă mai bine o internare şi lăsaţi-l în locul dumneavoastră pe Comisar, că pare mai întreg la minte.

— Măi, nu mă duce cu vorba! Povestesc despre coclonii tăi, toţi doctorii din secţie.

— Păi, atunci internaţi-vă cu toţii. Eu nu ştiu despre ce este vorba, dar mă pot oferi să vă fac injecţii.

— Vrei să spui că nu mai ştii nimic despre extratereştrii care vor să ne invadeze planeta, care au descoperit o armă cu care pot să supună galaxia.?

— Dacă am spus eu aşa ceva, nu făceam decât să povestesc un film, dar v-aţi repezit voi s-o luaţi de bună şi uite unde am ajuns!

Cred că dă rezultate tactica mea. Îl văd pe doctor cum şoşoteşte cu asistenta. La urmă îi spune:

— Aşa că diseară îi faci o injecţie dublă de amitriptilină combinată cu.

— Stai, doctore, intervin eu, că mă predau. Orice, dar numai asta nu. Am căpătat o alergie – când fac injecţii, mă doare în gât.

— N-are nicio legătură una cu alta.

— Ba are! Intervine şi asistentă, trecând de partea mea. De câte ori îi facem injecţie, urlă ca un apucat, până când îi ies coardele vocale pe nas.

— Dacă zici că te doare în gât, o să te trimit mâine la otorinolaringolog.

—!!??!!... Unde şi ce se-ntâmplă??!! Întreb eu, minunându-mă de aşa denumire ciudată. Păi bine, domnule! Eu am pronunţat un singur cuvânt străin – cocloni – şi m-aţi internat de urgenţă, dar voi, doctorii, scoateţi o groază de balauri din gură şi nu vă mai face nimeni nimic.

— Am zis: otorinolaringolog. Nu este un balaur, ci un doctor.

— Oto râno... ceee???

— Lasă, nu contează. Nu-i treaba ta. Discutăm mâine. Ies amândoi din salon.

Nu-i treaba mea, nu-i treaba mea, dar a cui o fi oare, când fundul meu a ajuns poligon de tragere? Îmi este din ce în ce mai clar că nu mai am timp de pierdut. Trebuie să formez cât mai repede acel detaşament de apărare a planetei, până când nu mă anihilează doctorii.

Le strig celor trei apropiaţi ai mei:

— Nea Mitică, Jane şi tu, Comisare, veniţi cu mine! Trebuie să vorbim de urgenţă. Mă urmează toţi cu devotament. Îi conduc în părculeţul spitalului şi ne aşezăm pe o bancă mai retrasă, sub o salcie plângătoare.

Stau un timp şi-i privesc în tăcere ca să sporesc tensiunea momentului, pentru a-i putea dirija mai uşor spre ceea ce doresc eu.

Comisarul îşi pierde răbdarea şi întreabă:

— Evadăm sau furăm mâncare?

— Nu. Este vorba despre altceva. Voi m-aţi auzit pe mine vorbind despre cocloni, războiul cosmic, Federaţia planetelor, ameninţarea ce ne paşte căminele. Voi sunteţi singurii oameni în care am încredere. Sunteţi singurii care mă credeţi cu tărie, nu?

— Nuuu!!

— Nu mă credeţi?

— Nuuu!!

— Păi bine măi, fraţilor, eu ce-am lătrat până acum? M-aduceţi în stare să vă spun doctorului că nu sunteţi ascultători. Pregătiţi-vă fundurile pentru injecţii duble. Ia mai gândiţi-vă! Mă credeţi sau nu?

— Daaaa!!

— Eeeee! Parcă mai veniţi de-acasă! Am luat act, cu satisfacţie, de ataşamentul vostru deplin pentru această cauză nobilă. Înţelegeţi că ne este ameninţată planeta şi singura speranţă este în noi. Numai în noi. Trebuie să formăm o echipă de luptă împotriva coclonilor cotropitori. Îi vom spune. Staţi să mă gândesc..., COMANDO PENTRU TERRA. Ce spuneţi?

— Nimic.

— Nimic.

— Nimic.

— Foarte bine! Ştiam că veţi fi de acord cu mine. Voi avea grijă să pun o vorbă bună pentru voi, pe lângă şefii cei mari ai galaxiei. Or să vă umple de bani.

— Dar au bani de-ai noştri sau bani de galaxie? Întreabă Comisarul.

— Au de toate felurile, iar dacă nu vrei bani, ei îţi pot îndeplini orice dorinţă. Par destul de convinşi. Nea Mitică îmi sare în ajutor:

— Eu zic să acceptăm. Şi-aşa nu avem ceva mai bun de făcut, iar, încetul cu încetul, doctorii ne trag pe linie moartă.

Completez şi eu:

— Da, are dreptate. Doctorii ne-au pus gând rău. Au adus specialişti din Germania ca să ne închidă gura şi, poate, chiar să ne vină de hac. Aţi auzit şi voi că mâine mă dau pe mâna acelui străin – Otto Rinocerul – să facă experienţe pe gâtul meu. Dacă îmi taie coardele vocale, pot să urlu eu cât vreau despre cocloni, că nu se mai aude nimic afară.

— Şi eu sunt de acord, intervine Jan. Nu prea cred eu poveştile astea, dar, în lipsă de altceva, îmi pun muşchii în folosul Terrei.

— Cine-i Tera – întreabă „Comisarul” – blonda aia de ieri care a venit la tine?

— Nu, măi blegule, îl lămureşte nea Mitică, Terra este planeta noastră. Vorbim codificat, ce naiba nu pricepi!?

— Ahaaa!!

— Fiţi atenţi, măi băieţi! Trebuie să ne organizăm şi să ne împărţim sarcinile. Jan, cu muşchii lui de gorilă, va fi forţa brută a comandoului nostru. Când vor veni coclonii, el îi va lua la şuturi pe maimuţoi. Parcă-i şi văd împrăştiaţi prin copacii ăştia! Nea Mitică le va face morală, îi va certa pentru faptele lor rele, astfel încât să le crape obrazul de ruşine şi să plece de aici morcoviţi, cu cozile între picioare. Comisare, tu vei fi responsabil cu furatu', pentru că ăsta este singurul lucru la care te pricepi cu adevărat. Când apar invadatorii, le furi tot ce nimereşti, până-i laşi în fundu' gol. Dar să nu le furi navele, ca să aibă cu ce pleca înapoi. Iar eu voi fi „creierul” întregii misiuni. Să fiţi mândri de ce vom realiza. În zilele următoare fiecare să se antreneze intens pentru sarcina nobilă pe care a primit-o în cadrul comandoului: Jane – tu cu muşchii, nea Mitică – cu morala şi cicăleala, Comisare – cu furatu', iar eu voi concepe noi planuri pentru viitor. Când va veni Hina, ne va găsi deja pregătiţi.

— Hina, ce planetă mai e? Întreabă Comisarul.

— Nu la planetă se referă, îl corectează nea Mitică, ci la fină-sa. Dacă a cununat-o, fata se ţine de neam şi vrea să-l ajute.

— Nu! Îi lămuresc eu. Hina nu este fina mea, ci o extraterestră din Federaţia Planetelor Civilizate care ne ajută să luptăm împotriva coclonilor. Şi eu i-am ajutat pe ei, aşa că îmi sunt datori vânduţi. Mi-amintesc..., parcă a fost ieri, când am ajuns eu în centrul de comandă şi am pus mâna pe tunuri, aşa am bubuit navele inamice, până când au ieşit toţi maimuţoii pe la geamuri şi au început să se vaite, făcând semne disperate din mâini ca să mă opresc. Şi imediat ce m-am oprit, s-au predat cu toţii şi m-au declarat conducătorul lor suprem.

— Păi, înseamnă că nu sunt prea grozavi coclonii ăştia, remarcă Jan Vlăjgan. Pot fi bătuţi.

— Aici e tot secretul, continui eu. Aceşti paraziţi ai galaxiei au descoperit o armă specială care afectează inteligenţa. Niciun extraterestru nu este suficient de prost ca să nu fie anihilat. Numai noi, pământenii, mai putem face câte ceva. Eu am fost prea puţin afectat de această armă numită „Q-total” şi sunt convins că nici voi nu sunteţi aşa ghinionişti ca să nu rezistaţi. Cel puţin tu, Comisare, o să-i faci să-şi risipească energia pe două luni şi nu cred că vei fi gâdilat măcar.

Acesta râde satisfăcut. Este mândru de tăria lui. Dar şi eu mă pricep să mobilizez oamenii. Într-un timp record, am transformat trei nepăsători debusolaţi, într-un comando de temut care va semăna teroarea printre cocloni, trimiţându-le civilizaţia în bezna galactică.

Revenim în salon, unde ne aşteaptă asistentă cu injecţiile de seară. Este un bun prilej pentru a testa unitatea de monolit a grupului nostru secret. Le strig celor trei, pe un ton mobilizator:

— Curaj fraţilor şi să fim uniţi! Hai s-o dăm afară!

Dar ce să vezi?! Vine asistentă cu nişte argumente fanteziste despre

instigare la revoltă şi-i sperie pe bieţii oameni încât, sar mocofanii pe mine şi mă ţin cu forţa pentru înţepătură. Halal asistentă – total lipsită de omenie!

De supărare, nici nu mai cobor pentru masa de seară. Mâncăm toţi patru în dormitor, nişte friptură adusă de Comisar nu ştiu de unde şi în ce fel. Şi ca să nu ne facem mustrări de conştiinţă, le spun băieţilor că suntem ca pe front şi considerăm friptura – captură de război. Doar nea Mitică este mai conştiincios şi-i face morală Comisarului:

— Păi bine mai, pasăre răpitoare, nu te-ai gândit că-i laşi pe alţii nemâncaţi? Nu-ţi vine să plângi când înghiţi aceste alimente pe care milioane de oameni de pe planetă nici nu îndrăznesc să le viseze? Dacă tot eşti un bandit, şi l-ai lăsat pe doctor nemâncat în seara asta, de ce n-ai adus şi tu mai multă pâine? Nu pricepi că suntem deja în război şi este permis orice? Eheei! Când eram eu pe front. Stalingrad..., Mărăşeşti. Ce ştiţi voi?!

După masă ne pregătim de culcare. Suntem obosiţi frânţi de atâtea somnifere şi de aceea adormim ca nişte prunci.

Nu ştiu ce fac ceilalţi, dar eu visez că sunt mare comandant de oşti, în plin război de apărare a planetei. Am trei armate în subordine: una de Jani, alta de nea Mitici şi alta de Comisari. Câte zece mii din fiecare. Iar câmpul de luptă este presărat peste tot cu cocloni în diferite ipostaze: unii care sunt bătuţi cu nuiaua la fund, alţii care plâng, cerând cu disperare să nu mai fie cicăliţi, iar alţii, foarte miraţi şi nelămuriţi, căutându-se prin buzunare ca şi cum le-ar lipsi ceva de preţ.

Mă trezesc dimineaţa satisfăcut. Am plăcuta senzaţie că visul meu a fost o dovadă clară că planul meu va merge la sigur.

Privesc în cameră la cei trei subordonaţi ai mei. Jan face flotări, nea Mitică îl ceartă pe Comisar pentru că i-a luat din ţigări, iar acesta din urmă se uită în ochii lui, râzând nătâng, în timp ce, cu mâinile îl cotrobăie în continuare prin buzunare.

Foarte bine, gândesc eu. Oamenii se antrenează, fiecare în ramura lui de activitate.

Le stabilesc programul de azi, ca un adevărat comandant ce sunt:

— Măi, băieţi! Astăzi să vă antrenaţi intens pentru misiunile voastre din cadrul comandoului, pentru că prea mult timp nu mai avem la dispoziţie.

— Despre ce comando este vorba? Întreabă aviatorul, făcând ochii cât elicele.

— Lasă, domnule, îi răspund eu, dumneata zboară în continuare că noi, aici pe pământ, avem probleme serioase de rezolvat.

Se uită foarte mirat la mine, dar nu mai zice nimic. Suntem întrerupţi de asistenta de serviciu care intră vijelios şi ne anunţă programul de azi.

Eu trebuie să merg la doctorul acela german pentru a mi se tăia coardele vocale, Jan este trimis la ecografie, nea Mitică la electro. encefalo. Gramă (sau cam aşa ceva), iar Comisarul la oftalmologie.

Acum mergem să servim masa de dimineaţă. Pe drum le reamintesc

prietenilor mei necesitatea de a se antrena intens pentru sarcinile din cadrul comandoului nostru, le mai spun că nu mai putem da înapoi, misiunea noastră fiind mult prea importantă pentru întreaga galaxie, că mi-au promis sprijinul lor complet şi necondiţionat şi că trebuie să fim uniţi şi la bine şi la rău. Ei se declară pe deplin de acord cu mine, adăugând că se simt mai utili de când le-am băgat eu în cap prostiile astea despre cocloni.

După masă ne îndreptăm spre cabinetele la care am fost trimişi, împrăştiinde-ne prin tot spitalul.

Mergând eu aşa, fără chef, pe aleile parcului spre secţia cu pricina, mă gândesc cam cu teamă la ce mă aşteaptă. Dacă mi se taie coardele vocale, eu cu ce mai vorbesc?! O să-i spun doctorului că nu sunt de acord. Dar, dacă este german, nici nu înţelege ce spun şi poate o să creadă că vreau, sau că mă ofer voluntar pentru cine ştie ce experiment de-al lui care a fost interzis la el în ţară. Tare proşti mai suntem! Chemăm fel de fel de străini ca să ne facă fel de fel de belele, ca şi cum noi n-am fi în stare să ni le facem singuri. Cred că acesta a fost gonit prima dată în Africa şi după aceea a venit la noi, pentru că altfel nu l-ar fi poreclit „Rinocerul”. Aaaa!! Acum îmi dau seama. Ăsta a făcut experienţe pe rinoceri, le-a tăiat ălora coardele vocale ca să nu mai mugă şi acum mă ia pe mine în primire. E clar! Sunt ca şi terminat. Am de-a face cu un adevărat măcelar care a distrus fauna Africii şi a venit aici ca să o termine şi pe-a noastră.

Ajung în faţa cabinetului. Pe uşă scrie: „Doctor VALENTIN URSU – oto... râno. Şi cum s-o mai numi el. Să intru, să nu intru?? Trebuie să intru, pentru că, dacă nu-l pot înfrunta pe acest doctor, înseamnă că nu fac doi bani împotriva coclonilor.

— Domnule doctor, întreb eu încă de la uşă, ca să capăt un ascendent psihologic asupra lui, cum vă numiţi de fapt?

— Valentin Ursu. Intraţi şi luaţi loc, vă rog!

— Ursuuu?!? Deci, să înţeleg că aţi terminat rinocerii şi aţi început cu urşii. Dar cu mine ce-aveţi, domnule? Ce v-am făcut? Arăt eu a urs?

— Staţi puţin să ne lămurim. Sunteţi cumva pacientul de la neuropsihiatrie?

— Da, sunt. Ştiu că aţi primit ordin să-mi exterminaţi vocea, ca să nu mai audă nimeni despre pericolul coclon, dar nu vă va fi chiar aşa de uşor. Nu voi ceda fără luptă şi vă previn că pot fi mai feroce decât toţi rinocerii şi crocobaurii pe care i-aţi masacrat până acum.

— Vă rog să luaţi loc şi să vă calmaţi! Nu vă fac absolut niciun rău; nici măcar un simplu control de rutină, dacă nu vreţi. Putem sta puţin de vorbă ca doi oameni normali?

Pare sincer, dar este posibil să-mi întindă şi o capcană. Mă aşez, totuşi, pentru o mică discuţie, că asta nu poate să-mi facă rău. Se aşează şi el în faţa mea şi mă întreabă calm:

— Ce vă doare?

— Nimic.

— Dar, de ce aţi venit la mine?

— M-a trimis un doctor pentru că mă doare în gât când fac injecţii.

— Vă face injecţii în gât?!

— Nuuuu!! Îmi face în. Altă parte, dar eu ţip până când mă doare-n gât. De aceea am venit la dumneavoastră, să-mi tăiaţi coardele vocale, ca să nu mă mai doară injecţiile. Ce vreau să vă întreb: la rinoceri a dat rezultate această metodă?

— Nu se taie nicio coardă vocală. Nu aveţi nimic în gât. Durerea este temporară, dar e bine, totuşi, să nu mai ţipaţi.

— Deci, nu-mi faceţi nimic?!

— Nu.

Uite, domnule, cum iau unii banii degeaba! Nu-mi face nimic, dar cine ştie ce grozăvii notează în registrele lui, că a muncit de s-a prăpădit. Aşa i s-a dus vestea că-i periculos, că-i spaima animalelor, că a început să termine şi oamenii, iar el, în realitate, nu mişcă un deget!

— Păi. Înseamnă că pot să plec?

— Da. Şi ori de câte ori simţiţi nevoia, veniţi pe la mine să mai discutăm.

— Bine, domnule doctor. M-am convins că sunteţi băiat de treabă deşi, multe minciuni mi s-au spus despre dumneavoastră.

Plec mult mai liniştit decât am venit.

Să merg acum pe la celelalte cabinete, ca să văd cum se comportă membrii comandoului meu.

Am avut, totuşi, curaj să intru la acest doctor, fără nicio armă, fără nicio măsură de prevedere. A fost o nesăbuinţă din partea mea, care nu trebuie să se mai repete. Cum de nu m-am gândit până acum?! Avem nevoie de arme pentru a lupta împotriva coclonilor, pentru că, numai cu cicăleala şi furatul nu cred că o să facem faţă. Mai ales că duşmanii noştri sunt plini de tunuri, lasere, scuturi de forţă, ca să nu mai zic de cele furate din navele Federaţiei. Dar, întrucât piticoţii sunt foarte numeroşi, ne trebuie nişte arme de nimicire în masă, ceva care să-i termine pe toţi o dată. În fine, mă mai gândesc eu.

Ajung în secţia unde se fac ecografii. Aici trebuie să-l găsesc pe Jan. Uşa holului este încuiată, dar înăuntru este o aglomeraţie de nedescris – în majoritatea lor, oameni în vârstă, suferinzi de ficat, splină, rinichi şi alte. Pipote.

Privesc pe geam. Lumea pare cam disperată, deşi, după câte ştiu eu, ecografia nu doare. Numai dacă n-au inventat doctorii vreo ecografie cu fel de fel de cazne, la care să spui tot ce ştii: ce boală ai, cât de grav e, ce tratament îţi trebuie etc, etc, aşa, ca să le vină lor mai uşor şi să se laude pe urmă că te-au vindecat ei.

Îl văd şi pe Jan pe la mijlocul holului. Stă de vorbă cu alţi pacienţi. Ba nu! Se antrenează pentru misiunea noastră. Uite, domnule, ce băiat conştiincios! Bravo, Jane! Îl ia pe fiecare bolnav în parte şi îl întreabă: „Mă, tu eşti coclon?” Dacă moşul răspunde „Da”, Jan îi trage un picior la fund, iar dacă zice „Nu”, îl

întreabă din nou: „De ce minţi măi, nemernicule?” şi-i trage două picioare tot acolo.

Îi bat cu pumnul în geam şi-l chem la mine, spunându-i:

— Gata Jane, hai să mergem! Lasă-i pe aceşti tâlhari galactici pe seama ecografilor, să le tragă o tortură, până când spun şi. Ce culoare aveau dinozaurii pe burtă.

Jan iese afară şi îmi spune satisfăcut:

— Am făcut un antrenament pe cinste. Abia aştept să mă întâlnesc cu coclonii tăi.

— Ţi-a făcut vreun moş, probleme?

— La început voiau s-o şteargă, dar le-am încuiat uşa.

— Ai făcut ecografia?

— Nu, că pe doctor l-am întrebat primul dacă are legătură cu duşmanii planetei şi, când a văzut ce-i fac, s-a enervat şi a plecat.

— Maaaaare supărăcios! Hai să mergem să-l luăm pe Comisar.

Îl găsim pe acesta pe holul secţiei. Stă, bietul de el, ca un om nevinovat şi oropsit ce e, rezemat de perete, aşteptând, docil ca un căţel disciplinat şi credincios, să-i vină rândul la consultaţie.

La uşă stă postată o scorpie de asistentă care nu lasă pe nimeni să iasă, ci doar să intre.

Şi aici se petrece un lucru ciudat. Un grup de alte trei asistente ia pe fiecare bolnav în parte şi îi face o percheziţie mai ceva ca-n buncărul lui Hitler. Toţi sunt supăraţi şi-şi frâng mâinile.

— Ce se-ntâmplă măi, Jane? Îl întreb pe prietenul meu. Au luat-o razna cu toţii? Toate secţiile spitalului au „deraiat pe arătură”: unde am fost eu era un doctor care sărea imediat la gâtul pacientului, la tine pe hol era o disperare groaznică, iar aici – lagăr în toată regula. Ce se întâmplă, Comisare? De ce oftează toată lumea?

— Păi, dacă suntem la of. Talmologie! Îmi spune acesta cu zâmbetul lui nătâng.

— Ai făcut controlul?

— Da.

— Şi de ce mai stai? Ţi-au făcut ăştia vreo injecţie împotriva poftei de mers pe jos?

— Nu vezi că a blocat ieşirea?

— Cine?

— Baria de la uşă.

Mă întorc spre „barie” şi o întreb:

— Doamnă asistentă, de ce sunteţi barie? Aaaa… De ce staţi la uşă şi nu lăsaţi lumea să iasă? Nu vă uitaţi la prietenul meu cum se chinuie să supravieţuiască în acest spital care îi este ostil? Nu vă e milă de el? De ce îl terorizaţi?

— Nu pleacă nimeni până când nu apare portofelul domnului doctor.

— Aaaa!! Comisare, banditule, scoate portofelul! Mă reped eu înfuriat la el.

— Antrenament, antrenament! N-ai spus tu că trebuie să ne pregătim pentru. Treaba aia a noastră?

— Da, bine, bine, aşa este. Foarte bine ai făcut, dar acum dă înapoi lucrul omului!

— E la tine în buzunar.

Bag mâinile în buzunarele mele şi, cu mare surprindere, găsesc portofelul cu pricina. Ce mână fină are Comisarul nostru, nici n-am simţit când mi l-a plasat!

Tot cu mare surprindere primesc nişte palme în cap de la grupul de asistente care făceau percheziţia. Mi se smulge portofelul din mână. Sunt trântit şi lovit bestial de o femeie de serviciu care se împiedicase accidental de mine. Începe o zarvă de neimaginat. Îmi revin abia pe holul scării, după ce sunt salvat, printr-o acţiune energică, de către Jan.

Privesc în urmă. Secţia de oftalmologie arată ca după o luptă crâncenă: lume căzută, scaune dărâmate, o mătură aruncată aiurea şi toate asistentele – mirate nevoie mare – ţinându-se cu mâinile de fund.

— Bravo Jane, îi strig eu, aşa te vreau – fără prizonieri!

* *

*

Ne îndreptăm toţi trei către zona unde este nea Mitică. Trag o concluzie care reiese clar din întâmplările noastre de azi:

— Măi băieţi, după cum vedeţi şi voi, treaba se acutizează pe zi ce trece. Suntem din ce în ce mai persecutaţi. Personalul spitalului a devenit nu numai ostil, ci şi violent. S-a trecut la bătaia în masă a pacienţilor. Vom face o întrunire de urgenţă, dar, până una alta, trebuie să-l salvăm pe nea Mitică, acum cât nu este prea târziu.

Ajungem în secţia noastră unde, la parter, se execută electro. encefalo. Grame.

Aici este mai linişte. Oamenii moţăie pe scaunele înşirate de-a lungul pereţilor holului, aşteptându-şi rândul.

Aşteptăm şi noi câteva minute, până când ne pierdem răbdarea. Nu ştiu cui să mă adresez, de aceea strig la toţi o dată:

— Ia treziţivă măi, puturoşilor! Spitalul este „în flăcări" şi voi dormiţi?! Cine îl cunoaşte pe nea Mitică al nostru?

— Care nea Mitică? Mă întreabă un mustăcios din apropiere.

— Nea Mitică din salonul 22.

— Dacă e un moş cicălitor care te scoate din toţi pepenii cu morala lui, află că a intrat înăuntru acum o jumătate de oră.

— O jumătate de oră??!? Da' ce i-o fi făcând bietului om atâta timp?! Măi, fraţilor, mă adresez eu celor doi camarazi ai mei, hai să intrăm cu forţa în cabinet şi să-l salvăm pe prietenul nostru, că cine ştie la ce torturi cumplite

este supus!

Dăm buzna înăuntru, imediat după ce Jan a buşit un umăr în uşă de-a dat-o cât colo. Intrăm la timp pentru a rezolva un nou caz, foarte dificil, de abuz şi atac la persoană.

Îl vedem pe nea Mitică aplecat asupra aparatului, prelucrând de zor datele imprimate de această maşinărie pe coală de hârtie şi strigând enervat către doamna doctor neurolog ajunsă, nu ştiu prin ce minune, pe patul destinat pacientului:

— Stai cuminte, femeie isterică, şi nu mai clipi atâta, că mi-ai stricat zece metri de hârtie până acum! Dacă toţi ar risipi atâta, unde am ajunge?

— Ce se-ntâmplă, bre, aici? Întreabă mirat până şi Comisarul, care, de obicei, nu se lasă prea uşor impresionat de ce se petrece în jurul lui.

Se ridică doctoriţa suspinând şi ne povesteşte cum a cicălit-o nea Mitică până la exasperare, reproşându-i că femeile din ziua de azi nu sunt în stare de nimic, că s-a depravat lumea, că-i prea mult dezmăţ şi că este o mizerie de neînchipuit în acest cabinet – mii şi mii de microbi stau tolăniţi pe toate aparatele, fără să se dea la o parte, ajunşi la aşa nepăsare încât preferă să fie călcaţi în picioare.

— Şi pentru toate astea şi pentru încă multe altele – completează dânsa – zice că eu sunt de vină. L-am poftit afară, dar mai rău a făcut. De aceea am fost adusă în stare să-mi fac şi eu o electroencefalogramă.

Terminând de interpretat diagrama, intervine şi nea Mitică, anunţându-i diagnosticul femeii:

— După cât mă pricep eu la analizele astea, cred că mai ai puţin şi o să mori; deja îţi funcţionează creierul numai în zig-zaguri.

Sunt pe punctul de a se certa din nou, dar intervin eu ca să calmez lucrurile şi să preîntâmpin astfel o nouă încăierare:

— Doamna doctor, nu ştiu ce se întâmplă cu personalul acestui spital, dar aţi luat-o cu toţii razna. Sunteţi puşi pe scandal şi vreţi să ne exterminaţi. Pe unde am fost, toţi s-au legat de noi. Într-o secţie am luat şi bătaie de la un doctor după ce, în prealabil, ni s-au furat portofelele. Deşi, până acum am rezistat tuturor provocărilor, vă rugăm să nu ne enervaţi, că vă ciufulim de nu vă vedeţi, până când vă iese electro-ceafo-grama sub formă de cercuri! Hai, nea Mitică, să mergem şi nu te mai consuma, că nu se merită!

Ca să fiu sincer, am cam exagerat eu – în mod intenţionat, fireşte! – Cu aceste persecuţii care, chipurile! Se petrec în spital, dar am vrut se le creez impresia camarazilor mei de viitoare lupte cu coclonii, că este mai bine să plecăm în cosmos, decât să fim batjocuriţi aici. Asta în situaţia în care n-or vrea, gogomanii, să meargă cu mine şi, din acest COMMANDO PENTRU TERRA al meu, să se aleagă praful.

*

Ne-am întors toţi patru în salon. Suntem singuri, ceilalţi doi pacienţi fiind plecaţi pe la diferite cabinete, pentru analize. Mă adresez comandoului meu:

— Bravii mei „soldaţi”, sunt mândru de voi! V-am verificat azi şi v-am găsit pe toţi la datorie, făcând antrenamente intense pentru misiunea noastră. Să nu credeţi că ne va fi uşor. Coclonii sunt şi mai afurisiţi decât acest personal medical. Ei au aşa. Nişte mutre aparent inofensive cu care ne pot induce în eroare, dar, în realitate, sunt foarte vicleni. Au reuşit să mă păcălească până şi pe mine.

— Te-au fraierit şi pe tine??!! Se miră Jan Vlăjgan. Păi, te lăudai că.

— Stai să-ţi explic. De fapt le-am întins o capcană şi, fraierii, au căzut ca muştele în ea. Nu mai rămâne decât că, împreună, să le dăm lovitura de graţie.

— Unde, la fund? Întreabă Comisarul.

— Jan la fund, tu la buzunare şi nea Mitică la creier.

— Dar tu, ce faci?

— Eu coordonez întreaga activitate. N-am stat nici eu degeaba şi am conceput un al doilea plan de luptă – Planul B – bazat pe ducerea războiului cu arme de nimicire în masă, pentru că, am uitat să vă spun, coclonii sunt foarte numeroşi – ca şobolanii – şi s-ar putea să nu facem faţă numai cu „Planul A”.

— Furăm bombe atomice? Mie mi-e frică, mânca-ţi-aş!

— Măi, Comisare, stai liniştit că despre altceva e vorba. Mâine dimineaţă ne împrăştiem prin spital şi facem rost fiecare de câte o armă, uşor de ascuns, uşor de manipulat, dar care să aibă un efect cât mai devastator: otrăvuri, aruncătoare de seringi, apă contaminată cu fel de fel de porcării sau vreo tuse măgărească ceva. Fiecare ce-o găsi. Mâine la ora 12.00 ne întâlnim în parc, la banca ştiută, ca să facem o nouă analiză a situaţiei.

Toţi sunt de acord.

Ne întindem în paturi. Îi simt pe cei trei foarte preocupaţi şi neliniştiţi, pe deplin responsabili pentru soarta planetei noastre. Se vede de la o poştă că nu-şi găsesc liniştea din cauza grijilor copleşitoare. Se foiesc ei vreo două minute, după care încep un concert de sforăituri, de tremură perdelele.

Bieţii oameni! Ce somn zbuciumat au! Ce să-i faci!? Asta-i soarta comandourilor de elită.

* * *

Azi ne-am trezit de dimineaţă devreme. Am făcut toate cele necesare: spălat, curat, mâncat, injecţii, etc, etc şi am pornit la treabă.

Eu am umblat prin tot spitalul, ca un zăpăcit, fără să pot găsi vreo armă mai deosebită. Ce-o să le spun tovarăşilor mei când ne vom întâlni la ora 12.00? Parcă-i şi văd pe-ăştia că vin cu cine ştie ce... tancuri, că îi cred în stare, pe când eu – nimic! Păi, nu mă fac de râs? Şef sunt eu sau papagal?

Am vrut să fur nişte seringi, nişte frânghii, apoi nişte apă clocotită cu care să-i opăresc pe cocloni la cozi, dar nu mi-a reuşit nimic din cauza personalului acestui spital care mi-a prins o frică de moarte. Altfel nu se explică de ce – când apar eu – se feresc toţi de mine şi mă iau la o ceartă şi la nişte palme, de le citeşti disperarea pe faţă.

Acum mi-e o sete de nu mai pot. Am venit în parc unde, pe una din bănci,

stă o. ciudăţenie de fată, cu o sticlă de suc în mână. Nu am nici cea mai mică îndoială că voi reuşi, în timp scurt, s-o determin să-mi dea şi mie să beau din sticla ei.

Mă aşez lângă ea şi mă prefac că sunt indiferent. Privesc cu jind cum, din când în când, mai bea câte o înghiţitură din băutura răcoritoare, fără să-mi dea nicio importanţă. Nu ştiu dacă se preface şi vrea să-mi facă în ciudă, dar pare mai nesimţită decât mine.

Cred că este o fată rea – se cunoaşte după ciuf. Are un păr pe cap, mamă, mamă! Vâlvoi e puţin spus. Acum, că mă uit mai bine la ea, îi văd şi picioarele înţelenite de cârlionţi negri. Din cauza căldurii s-a descheiat puţin la bluză, lăsând să i se vadă şi pe piept nişte fire groase de păr. Deşi nu am văzut-o dezbrăcată, anticipez că pe spinarea ei poţi să tragi coasă.

Sărăcuţa de ea! Poate că nu este rea, ci doar pedepsită de soartă. De-aceea îi spun câteva vorbe pentru a o consola:

— Să nu fii supărată! Acum eşti tânără, dar, peste câţiva ani, când vei îmbătrâni, o să-ţi cadă o groază de păr. Priveşte la mine! Când eram foarte tânăr, aveam un păr pe cap, o frumuseţe. Aşa cum îl ai tu pe spinare, dar acum îl am cam ca pe picioarele tale -puţin mai răriu, dar, totuşi, vânjos.

— Fac un tratament special pentru aceasta, de-aceea sunt internată aici. Este din cauza hormonilor.

Afurisiţi hormoni, ce să-i facă bietei fete! Bănuiam eu că, săraca, nu are nicio vină. Mi-e jenă să mai insist pentru a afla cum s-a întâmplat şi ce-a mai păţit, de-a ajuns în spital. Poate că au şi violat-o şi îi este ruşine să mai povestească. O compătimesc în sinea mea, dar îmi spun în acelaşi timp, că aşa le trebuie dacă umblă aiurea, nesupravegheate, prin fel de fel de ţări străine!

Trebuie să schimb vorba şi să mă concentrez asupra sticlei de suc din care abia aştept să iau câteva înghiţituri zdravene, reci ca gheaţa.

Să nu dau, totuşi, buzna, ca un nesimţit. Să fiu aşa... mai insinuant, s-o determin pe ea să-mi ofere sticla. Nu de alta, dar dacă hormonii ăia au agresat-o recent, cu siguranţă că a rămas puţin cam sensibilă, puţin cam şocată şi nu vreau să vadă în mine un potenţial duşman, că pe urmă nu-mi mai dă nimic. Logic!

Iau aşa... o moacă aparent nevinovată şi-i spun, într-o manieră indirectă dar irezistibilă, o frază care are drept scop s-o ducă de la urmă, ca pe gâşte, exact unde vreau eu să ajung:

— Este o căldură afară de nu s-a mai văzut de foarte mult timp în ultimele zile, ceea ce îmi crează un mare disconfort şi-mi dă un gust neplăcut, aşa, ca şi cum aş fi. Cămilă.

— Ce gust au cămilele? Mă întreabă ea, prefăcându-se că nu-şi dă seama ce urmăresc.

— Nu ştiu, că n-am gustat din niciuna, dar vreau să spun că acolo, în deşert, de multe ori ţi se usucă gura de sete.

— Noroc că noi nu suntem în deşert şi nu avem probleme.

Eeeee!! Face pe nebuna cu mine. Se preface că nu pricepe ce vreau să spun. Stai aşa că vezi tu ce urmează acum! Să vedem dacă mai ai replică la asta. Mă apropii de urechea ei şi-i spun cu voce scăzută, ca să-i captez tot interesul:

— Hai să-ţi spun un mare secret pe care nu i l-am spus până acum nici. Mamei mele: eu sunt extraterestru.

— Daaa??!!

— Absolut! Fără nicio urmă de îndoială. Mi-a ieşit şi la analize.

— Şi ce dacă?

— Cum „ce dacă?"?! Păi, tu nu ai văzut reclama aceea la televizor? Noi, extratereştrii, ne dăm în vânt după băuturi răcoritoare. Avem o planetă supraîncălzită şi.

— Nu prea pari obişnuit cu căldura. Tocmai te văitai că.

— Eu locuiesc mai spre Polul Nord, dar dacă tuturor celorlalţi le este sete, m-am molipsit şi eu de la ei.

— Dacă ţi-e sete, du-te la chioşc!

— P ă i ..., măi fetişcana lui Dumnezeu – dacă-l aveam pe Jan cu mine, vedeai tu ce „chioşc" luai la fund – de ce să mai merg până acolo, dacă tu eşti aici, cu sticla în mână?

— Vrei să bei de la mine??!! Mă întreabă ea foarte mirată, ca şi cum n-ar fi priceput până acum că asta urmăresc.

— Desigur, dacă eşti amabilă să-mi dai.

Îmi întinde sticla. O iau hotărât şi trag o duşcă zdravănă. Mă răcoresc. Dar mă şi acresc, amărăsc. Ooohh!!! Asta nu-i răcoritoare, e o porcărie! Îi spun fetei, între două strâmbături:

— Vezi că a expirat şi mama ei, băutura asta răcoritoare. Numai suc nu e!

— Dar nu este suc, ci medicamentul meu – o combinaţie de substanţe care o să-mi redea feminitatea.

— Ceee??! Şi la mine ce efect are? Să nu-mi spui că o să mor, că am încurcat-o. N-am timp de aşa ceva la ora asta.

— Nuuu, nici vorbă! O să devii mai feminin, o să-ţi mai cadă ceva păr.

Dacă nu mor e bine. Îmi vine, în schimb, altă idee. Să-i cumpăr sticla şi să folosesc băutura ca armă împotriva coclonilor. Vedea-i-aş chei, cu părul în mână, plângând prin colţurile navelor, ca nişte copii!

Facem tranzacţia rapid – îmi dă sticla şi-i dau banii – după o oră de tocmeală.

Se ridică şi pleacă spre secţia ei, unde s-o duce nu ştiu şi nici nu mă mai interesează acum când am obţinut ceea ce am vrut. Am o armă, şi-ncă una teribilă. Doar puţin să le dau pe la nas coclonilor din porcăria asta şi i-am umplut de strâmbături.

* *
*

Iată că vin spre banca mea, cei trei prieteni, membri secreţi ai comandoului pentru Terra. Înainte de a-l întreba pe fiecare ce armă a adus, le atrag atenţia asupra unui potenţial pericol:

— Măi, băieţi, bine că aţi venit la timp. Pentru început vreau să vă previn asupra unui lucru: să nu aveţi de-a face cu hormonii.

— Cine mai sunt şi ăştia? Întreabă nea Mitică. Mă ajută Jan:

— Am auzit de ei. Trăiesc în America, sunt sectanţi, se poartă lăţoşi, bărboşi, au multe neveste şi se numesc mormoni.

— Aşa este, confirm eu.

— Şi de ce sunt periculoşi? Mă iscodeşte Comisarul.

— Pentru că. Îţi fac peri albi şi. Ţi-i scot prin piele de nu te vezi.

— De ce nu mă văd?

— Păi,... n-o să te mai vezi din cauza părului. N-ai auzit ce a explicat Jan? Sunt lăţoşi, bărboşi, cred că au vreo boală ceva şi te umplu şi pe tine de păr. Am văzut eu o fată care a avut de-a face cu ei şi arăta acum ca naiba. Dar hai să-i lăsăm pe aceşti hormoni care se numesc mormoni, că nu ajungem noi până în America. Noi avem treabă în Cosmos. Să trecem la problemele noastre. Ce arme aţi găsit?

Îmi arată fiecare ce a adus. Jan are un ciomag pe care l-a făcut dintr-o cârjă a unui bolnav care a început să meargă singur după ce a primit lovitura bine-cunoscută a acestuia. Comisarul a adus un borcan plin cu un lichid rozaliu şi, cu siguranţă, toxic, pe care scrie „Cultură de rujeolă” – ce-o mai fi şi asta?! – Pe care l-a şterpelit dintr-un laborator. Nea Mitică are o pungă cu otravă de şoareci pe care a cumpărat-o de la un magazin de vis-â-vis.

Le arăt şi eu arma mea feministă. Nea Mitică este curios să afle cum funcţionează. Îi explic cu multă uşurinţă:

— Măi, nea Mitică, ia gândeşte-te: dacă le dau să bea din aiureala asta, vor deveni cu toţii femei şi nu se vor mai putea înmulţi, nemaiavând bărbaţi. Bineînţeles, este vorba de cei care vor mai scăpa de armele voastre. Ca să nu mai zic de faptul că o să le cadă tot părul. Femei-maimuţe fără păr pe ele – să vezi râs!

Suntem cu toţii mulţumiţi. Ne îndreptăm spre secţia noastră, dar pe drum îmi vine ideea să le fac cinste cu câte un suc pentru că merită băieţii! Totuşi, vreau să mă răzgândesc, dar idea aceasta îmi persistă în creier şi parcă mă trimite cu forţa la bufetul spitalului. Cred că de vină este gustul acela acru-amar pe care încă îl mai am în gură de la medicamentul acelei fete.

— Hai la chioşc să vă dau câte un suc, le spun eu. Sper că aveţi bani la voi.

* *
*

Chioşcul este aproape gol. La o singură masă stă o femeie care bea o apă minerală.

Le spun celor trei:

— Mergeţi voi şi staţi la rând, că eu trebuie să ocup o masă ca să nu se aglomereze între timp.

Aleg o masă lângă femeia aceea, ca să pară mai înghesuială şi să nu creadă băieţii că am vrut să-i păcălesc, eschivându-mă de la plată.

După câteva secunde vin şi cei trei cu câte un suc în mână.

— Văd că a mers repede la rând, le spun eu mirat. Dar mie nu mi-aţi cumpărat nimic?

— Nu, îmi spune Jan. Mergi tu acum la vânzătoare, că îţi ţinem noi masa ocupată. Vreau să mă îndrept spre tejghea, dar femeia cu apă minerală se întoarce spre mine şi mă apucă de piept, şoptindu-mi cu o voce pătrunzătoare:

— Ce cauţi aici? Am răscolit jumătate de planetă ca să te găsesc. Ce prostii ai mai făcut de ai ajuns în spital?

— ...!!??!!... Hina?!?! Ce cauţi tu aici? Te-au internat nepricepuţii ăştia şi pe tine?

— Nu. Eu am venit să te iau cu mine. Avem din nou nevoie de ajutorul tău. Vom merge pe planeta Darena.

O iau de mână şi o aduc la masa noastră. Îi explic ce s-a întâmplat:

— Ei sunt trei buni prieteni ai mei cu care am făcut un comando pentru apărarea planetei noastre. Avem arme, am făcut planuri în mai multe variante, suntem foarte bine organizaţi şi antrenaţi. După cum vezi, nu am stat degeaba.

Îi spun apoi despre fiecare cum îl cheamă şi ce calităţi are. Apoi mă adresez celor trei:

— Ea este Hina – extraterestra despre care v-am vorbit. A venit să ne ajute.

— Nu mi-ai spus ce cauţi în spital, mă întrerupe fata.

— Le-am vorbit oamenilor despre cocloni, dar m-au crezut nebun.

— Ţi-am spus să păstrezi secretul până când mă întorc eu.

— Da, dar voiam să se salveze cât mai multă lume.

— Şi cum se puteau salva?

— Să se fi ascuns fiecare pe unde putea sau să fi plecat care-n cotro, în şapte zări ale Cosmosului.

— Cu ce?

— Eeeiii, cu ce! Cu barca, cu pluta! Ce mă interesa pe mine cu ce? Eu am vrut să-mi ajut semenii şi gata!

— Bine, bine, iartă-mă, nu am vrut să te supăr! În fond, nu s-a întâmplat nimic grav, atâta timp cât nu ai fost crezut. Acum trebuie să mergi cu mine pe Bază nr. 1 a Federaţiei, care va fi atacată foarte curând. Desigur că poţi să refuzi, dar, având în vedere că avem mare nevoie de tine, te rugăm insistent să accepţi.

— Bineînţeles că accept! Dar, cu Pământul cum rămâne? Parcă acesta urma să fie atacat.

— Se presupune că, pentru cocloni, Pământul este acum o prioritate de grad inferior. Vor, mai întâi, să ne distrugă nouă flota principală, apoi să

cucerească Federaţia şi după aceea se vor ocupa şi de planeta voastră. Nu vor să ne dea răgazul pentru a descoperi o contra-armă la „Q-total”. Consiliul Suprem are, totuşi, în vedere şi o acţiune simultană a coclonilor – cu grosul forţelor să atace Darena, iar cu un corp mai redus să invadeze Pământul. Te vom trimite pe tine acolo unde situaţia va fi mai critică. Se pare că aceşti paraziţi galactici au fost foarte intrigaţi şi derutaţi în acelaşi timp, de rezistenţa ta în faţa radiaţiei hiperspaţiale „delta” şi acum acţionează cu mai multă prudenţă. Vor Pământul cu milioanele lui de „zei” - cum te-ai lăudat tu că are – dar, în acelaşi timp, se tem de forţa Federaţiei noastre.

— Ce forţă, că voi cădeţi ca muştele când trag ei cu lumina aceea violetă!

— Între timp lucrurile s-au mai schimbat. Nu foarte mult, dar balanţa se înclină puţin câte puţin în favoarea noastră. Am reuşit, în ultimele săptămâni, să introducem în scuturile noastre de forţă cu care ne protejăm navele, o componentă energetică de frecvenţă aleatoare care crează o perturbaţie în propagarea uniformă a radiaţiei „delta”. Aceasta face ca puterea armei coclone să scadă cu 15,46% în momentul penetrării scuturilor. Nu este mult, dar câştigăm câteva minute în care putem continua lupta. De asemenea, am reuşit să creăm un sistem de ecranare bozonică pentru computerele noastre, ceea ce face ca acestea să fie protejate în proporţie de 18, 23%. Aceste sisteme vor fi perfecţionate într-un timp relativ scurt şi de aceea coclonii şi-au schimbat planurile – vor ca, în primă urgenţă, să neutralizeze forţa noastră principală, acum când încă o mai pot face. Din păcate, pentru noi, fiinţele inteligente ale Federaţiei, nu am putut crea niciun sistem individual de protecţie. Când vor cădea scuturile, vom fi la fel de vulnerabili ca şi prima dată.

— Nu-i nimic, vă ajutăm noi, că avem protecţie. Din naştere! Ia priveşte ce flăcăi vânjoşi avem aici, gata oricând să se arunce în luptă!

Spunând acestea, arăt spre cei trei: Comisarul – un pirpiriu, nea Mitică – un hodorog şi Jan care are o statură impunătoare cât pentru noi toţi la un loc. Hina se strâmbă puţin şi-mi spune în şoaptă:

— Îmi pare rău, dar nu îi putem lua şi pe ei.

— De ce? Întreb eu dezamăgit.

— Pentru că nu îi putem implica şi pe alţi pământeni. Nu a sosit momentul, nu sunteţi pregătiţi pentru a înfrunta realităţile galaxiei. Tu ai constituit un risc pe care am fost obligaţi să ni-l asumăm. Oamenii aceştia trebuie să uite.

— Nu se poate, Hina! Oamenii aceştia sunt „îngropaţi” în acest spital, într-o secţie în care nu mai au niciun viitor. Sunt condamnaţi la anonimat şi repudiere socială din partea semenilor lor. Trebuie să le dai o şansă pentru a se exprima. Garantez că vor păstra secretul coclonilor şi al Federaţiei la fel de bine ca şi mine.

— Păi, tu l-ai păstrat?

— E e e e ..., am făcut până la urmă de aşa natură încât să nu mă creadă nimeni.

— Nu ştiu ce să spun. Nu depinde de mine.

— Te rog, Hina, nu fi nedreaptă cu ei! S-au pregătit atât de mult, au făcut atâtea sacrificii pentru a putea fi şi ei utili într-un fel, şi tu le spulberi orice speranţă.

Este un moment tensionat. Recurg la o mică stratagemă – îi întreb pe cei trei, ca să audă Hina din gura lor câtă ambiţie şi hotărâre au şi să o determine astfel pe prietena mea să cedeze:

— Spuneţi măi, cu hotărâre, vreţi să mergeţi în Cosmos?

— Nuuuuuu!!!

— Nuu???!! Păi bine măi, mocofanilor, trădătorilor, laşilor, fricoşilor şi puturoşilor, de ce nu vreţi să mergeţi?

— Eu am rău de înălţime, îmi spune Comisarul.

— Eu sunt bătrân şi vreau să mor acasă, îmi răspunde nea Mitică.

— Eu vreau să-mi apăr planeta, nu să cutreier prin galaxie, vorbeşte şi Jan.

— Aşa ne-a fost învoiala, sar şi ceilalţi doi cu gura, să rămânem pe Pământ şi să vină ei la noi ca să-i batem, nu să umblăm noi aiurea prin Cosmos şi să ne lăsăm planeta fără apărare.

— Măi, fraţilor, le spun eu alegându-mi cu atenţie cuvintele pentru a fi mai convingător, voi nu aţi auzit că aceşti cocloni nu mai vin pe Pământ chiar acum, ci atacă planeta Darena? Mergem întâi să-i ajutăm pe prietenii noştri extratereştri şi apoi ne vom întoarce acasă. E o chestiune de câteva zile, maxim o săptămână. Ce vreţi să faceţi în acest interval de timp? Să mâncaţi leoarca aia de ciorbă de la bucătărie, să luaţi injecţii în fund până ajungeţi ca aricii şi să vă pişte o mie de ţânţari în salonul acela nenorocit unde nimeni nu vă acordă nicio importanţă şi unde femeia de serviciu vine şi vă dă ordine ca unor sclavi?

Stau ei şi se gândesc la ce le-am spus eu, uitându-se unul la altul. La un moment dat, Jan ridică ciomagul lui şi izbeşte cu el în masă de sărim cu toţii ca arşi. Apoi îmi spune:

— Eu merg cu tine să-i altoim pe derbedei.

— Şi eu, şi eu, răspund şi ceilalţi doi.

Ne îmbrăţişăm toţi patru şi chiuim de bucurie. Hina ne priveşte îngăduitoare.

— Voi, pământenii, sunteţi foarte ciudaţi, ne spune ea. Aveţi mari energii ascunse care ies la iveală când te aştepţi mai puţin. Sunteţi mai mult sentimentali decât raţionali. Poate că noi, cei din Federaţie, avem multe de învăţat de la voi, dar nu ne dăm seama. Nu cred că le va fi uşor coclonilor să aibă de-a face cu voi.

— Deci, îi iei şi pe ei?

— Trebuie să le fac mai întâi o scanare cerebrală. Dacă sunt peste limita de inteligenţă a efectului radiaţiei delta, nu-i vom putea lua; nu am voie să îi expun niciunui pericol, în mod inutil.

— Ce inteligenţă visezi tu?! Ăştia au o rezistenţă de beton. Scoate-ţi aparatul şi testează-i!

Hina scoate ciudata ei telecomandă şi-i luminează pe fiecare în parte. La Jan insistă mai mult. La fel şi la Comisar, numai că la acesta din urmă îşi scutură puţin telecomanda ca şi cum aceasta n-ar mai funcţiona cum trebuie. Eu sesizez acest lucru şi-i spun:

— Pare mort, nu? Dacă te iei după aparatul tău. Dar el este viu, nevătămat şi rezistent ca un taur.

— Scanarea este foarte aproximativă deoarece nu am aparatura necesară pentru a stabili procentul exact de influenţare, dar, se pare că cei doi corespund scopurilor noastre – şi arată spre nea Mitică şi Comisar – celălalt însă, este cam la limită.

— Fără Jan nu plecăm.

— Bine, m-ai convins. Vă iau pe toţi.

— Uraaaaaa!!! Exclamăm cu toţii, bucuroşi.

În veselia generală creată, mă reped la Hina şi o sărut cu bucurie. Atunci îmi dau seama că nutresc nişte sentimente faţă de ea, îmi amintesc faptul că am fost pe punctul de a face dragoste împreună, realizez, cu stupefacţie, că am fi putut face asta în drumul nostru spre Darena, că nu-mi voi mai putea realiza visul din cauza prezenţei celor trei. Îmi mai închipui că acest lucru poate era dorit şi de către Hina şi din acest motiv a insistat să mă ia numai pe mine.

Mă apucă o disperare de moarte. Maaaare dobitoc am fost!!!

Mă uit la prietenii mei ca la nişte duşmani şi mă întreb în gând: „De ce naiba s-au amestecat ăştia în viaţa mea?”

Cap. III: BĂTĂLIA PENTRU DARENA

Stăm toţi patru în jurul mesei, fără să scoatem un cuvânt. Hina nu este cu noi. Ne-a băgat în camera asta goală, a apăsat nişte butoane din telecomanda ei făcând să apară o masă cu scaune, patru paturi şi florile acelea electrice, ne-a spus să ne odihnim cât mai mult în următoarele ore, după care a plecat să piloteze nava spre planeta Darena unde urmează să se dea marea şi decisiva bătălie cu coclonii.

Sunt supărat pe toată lumea. Pe mine, pentru că am fost un prost insistând, ca un disperat, să-mi iau prietenii în cosmos, pe cei trei – pentru că, deşi nu au vrut să meargă cu mine, până la urmă tot au venit pe nava prietenei mele ca să ne încurce relaţia amoroasă, pe Hina – pentru că nu mă cheamă în cabina ei sau într-un separeu undeva ca să ne putem giugiuli puţin după atâtea zile de aşteptare, pe Federaţie – pentru că a găsit-o chiar acum războiul când aveam şi eu nevoie de puţină linişte alături de prietena mea, pe o planetă îndepărtată plină de servitori care să ne facă toate poftele, pe pământeni - pentru neputinţa lor de a se apăra singuri, ţinându-ne pe noi încurcaţi cu fel de fel de nimicuri pentru a-i salva...

Doar pe cocloni nu sunt supărat. Dacă nu erau ei, n-aş mai fi întâlnit-o pe Hina. Mânca-i-aş eu pe ei de reptilo-maimuţoi, abia aştept să dau de ei şi să-i iau la palme pentru că m-au păcălit cu piatra aia a lor falsă!

Sunt întrerupt din gândurile mele de mormăiala lui nea Mitică:

— Ce caut eu aici pe nava asta, în pustietatea asta? Nici să mori nu poţi, că n-au unde să te-ngroape.

— Da' ce caut eu aici, completează Comisarul, unde nu e lume, nu sunt portofele.

— Dacă n-aveţi ce căuta, săriţi, măi fraţilor, pe geam şi lăsaţi-mă în pace! Le răspund eu supărat. O să-i spun Hinei să vă dea jos la prima staţie.

— Sunt staţii bre, şi pe-aici?! Întreabă Comisarul neîncrezător.

— Cum să nu fie! Îi răspund eu apăsat, cu speranţa că poate îl determin să coboare. Crezi că avem noi, pământenii, ceva ce nu pot să aibă extratereştrii?

— Şi dacă mă dau jos, ce fac? Cu ce mă întorc acasă?

— Cuuu. Gravitaţia.

— Ce maşinărie mai e şi asta?

— E o lege a Fizicii. Te dai jos din navă şi stai aşa, plutind prin spaţiu, până când Pământul te atrage la el. Tu nu ai auzit de Legea atracţiei universale?

— Aaaaa. Păi eu sunt certat cu legea, aşa că nu mai plec.

— Poate merge şi nea Mitică cu tine, insist eu, sperând că poate scap de amândoi de-odată.

— Hai, nu mă duce pe mine cu vorba, se răţoieşte acesta. Crezi că eu sunt prost? Ce mâncăm, ce respirăm până acasă?

— Vă luaţi provizii de pe navă.

— În cosmos este o beznă totală şi.

— Dacă este beznă, atunci vă culcaţi şi nu vă mai trebuie nici aer, nici mâncare.

— Şi nu murim dacă nu respirăm? Eeee, cum mai vrei să ne păcăleşti acum?

— Păi, voi când dormiţi şi-aşa sforăiţi ca buldozerele. Abia nu mai deranjaţi lumea pe unde treceţi.

— Dacă-i întuneric, eu nu merg, că mi-e frică, intervine Comisarul.

— Atunci îl luaţi şi pe Jan cu voi, ca să vă păzească, le spun eu, epuizând ultima şansă de a scăpa de toţi trei.

— Eu nu plec nicăieri, răspunde masivul nostru prieten. Avem o misiune de îndeplinit şi trebuie să mergem până la capăt. Este şi onoarea noastră în joc. Acum a venit momentul să arătăm adevărata valoare a pământenilor în faţa celorlalte rase ale galaxiei. Aduceţi-vă aminte cât ne-am pregătit în spital pentru această operaţiune de salvare a Terrei, cât de mult am aşteptat confruntarea cu inamicul, câte eforturi am făcut pentru a ne antrena şi a face rost de arme. Niciun pas înapoi, că altfel vă cotonogesc pe voi primii!! Se răsteşte Jan la noi, înflăcărat de importanţa misiunii sale.

— Tot înainte! Ţipăm noi, mai mult de frica lui Jan, ridicându-ne în picioare.

Sunt oarecum mulţumit de modul cum a evoluat discuţia noastră. Nu mi-am atins eu scopul iniţial de a rămâne singur cu Hina, dar, cel puţin, am reuşit să restabilesc unitatea de monolit a comandoului nostru. Acum suntem din nou hotărâţi să le venim de hac coclonilor şi nu prea văd pe nimeni prin galaxie care să ne poată sta în cale.

Totuşi, trebuie să fac în aşa fel încât să mă întâlnesc cu Hina între patru ochi. Dar, mai întâi să le dau de lucru celor trei, ca să nu se ia vreunul după mine.

— Măi soldaţi de elită, le spun eu cu voce mobilizatoare, să nu uitaţi niciun moment că faceţi parte din cel mai vestit şi mai de temut comando al planetei albastre. Cu tăria noastră de granit, ce ne face imuni în faţa armei „Q-total”, vom spulbera aliniamentele de luptă ale coclonilor şi-i vom fugări până la marginea galaxiei, lăsându-i desculţi prin praful stelar. Antrenaţi-vă în continuare fără menajamente, pentru că duşmanul este aproape. Jane, fă patru sute de flotări, nea Mitică, închipuie-ţi că îl ai în faţă pe Kohon, şeful coclonilor, şi cicăleşte-l până-i albeşti coada, iar tu, Comisare,... nu ai ce să furi, aşa că. R u p e şi tu nişte flori de-alea electrice pe care i le vom dărui Hinei ca un semn de preţuire din partea noastră. Eu voi merge în cabina de comandă, ca să văd cum se descurcă prietena mea cu navigaţia.

— Te pricepi să conduci nava?! Întreabă nea Mitică puţin cam invidios.

— Ceva, ceva pricep. N-am stat eu data trecută chiar degeaba prin cosmos; am „furat” câte ceva din meseria extratereştrilor. Dar cel mai bine mă

pricep la tras cu tunul. De la prima încercare am lovit o navă chiar în plin. S-a ferit ea, sărăcuţa, cât s-a ferit, dar n-a avut scăpare cu mine. Am lovit-o exact în fund.

— Ai tras în ea pe la spate, ca un laş? Mă dezaprobă Jan puţin cam indignat.

— Eeeeiii, bravo şi cu tine!! Ea singură s-a întors cu fundul spre mine, că acolo o durea cel mai puţin, dar eu, cu o mare măiestrie, am nimerit-o în punctul cel mai sensibil, scoţând-o din luptă. Dar să lăsăm amintirile. Vă povestesc eu altă dată. Acum faceţi fiecare ce v-am spus. Mă întorc repede.

Nu le-am mai dat prilejul să vocifereze, ieşind imediat din cameră. Am mai stat puţin pe hol, în apropierea uşii, ca să mă conving că nu se ia vreunul după mine.

Nava nu pare să fie prea mare. După puţină învârteală pe holuri, nimeresc în cabina de comandă. Pe un scaun, în faţa mai multor panouri cu fel de fel de luminiţe şi figuri geometrice ciudate, stă Hina. Pare foarte preocupată. În plus, devine şi puţin nervoasă când mă vede intrând:

— Ce cauţi aici? Nu v-am spus să rămâneţi în cameră şi să vă odihniţi?

— Păi crezi că mie îmi mai arde de odihnă, acum când suntem în pragul unei mari bătălii?

— Indiferent cum v-aţi simţi, vreau să rămâneţi în cameră. Am şi aşa destule probleme; nu vreau să faceţi şi voi cine ştie ce încurcături pe aici. Sunteţi pe o navă care depăşeşte, din punct de vedere tehnologic, până şi imaginaţia voastră şi, acţionând în necunoştinţă de cauză, puteţi bulversa întregul sistem de echilibru.

— Nu-ţi fie teamă! Am fost eu şi pe nava aia a voastră cea mai mare şi m-am descurcat de minune, mai ales în conducerea focului. Ţi-aduci aminte când am lovit în plin, tocmai când vă bâlbâiaţi voi mai mult?

— Ai lovit o navă de-a noastră.

— Bine, bine, stai să te iau altfel. Nu am venit aici ca să te încurc sau să-ţi stric ceva. Vreau să-mi spui de ce eşti aşa de distantă cu mine. Eu te-am aşteptat cu sufletul la gură, m-am pregătit intens pentru riposta împotriva coclonilor, nu de dragul pământenilor, că ăştia se pot descurca şi singuri, mai ales că unii chiar merită o chelfăneală, ci de dragul tău, pentru că mi se rupe inima când te ştiu aşa de vulnerabilă în faţa unei simple lumini violete. N-aţi găsit şi voi o metodă să vă prostiţi, să vă înapoiaţi mintal?...

— Îţi mulţumesc pentru grijă ce mi-o porţi, îmi spune Hina cu o voce mai dulce, dar, din păcate, acum nu avem timp pentru relaxare. Ştiu că atunci când ne-am despărţit, am fost pe punctul de a face dragoste, dar nu vreau să crezi că m-am îndrăgostit de tine. Voiam doar să te răsplătesc pentru tot ce ai făcut pentru noi şi mi-am dat seama că aceasta era răsplata pe care ţi-o doreai cel mai mult.

— Vrei să spui că te-ai sacrificat pentru binele Federaţiei, că ai primit ordin de la Consiliul Moşnegilor ca să te culci cu mine pentru a mă ţine

subjugat vouă? Te-ai prefăcut doar, că sunt important pentru tine? Sunteţi la fel de... nu ştiu cum să zic... precum coclonii pe care voi îi consideraţi barbari.

— Nu exagera! Nu a fost chiar aşa. Ce contează acum este că nu m-am îndrăgostit de tine şi te rog ca nici tu să nu o faci faţă de mine. Asta nu înseamnă că nu ne vom putea permite o mini-vacanţă după ce se va termina totul cu bine. Dar numai atât, înţelegi? Noi nu putem rămâne împreună pentru că venim din medii total diferite, aproape incompatibile. Ne despart milenii de dezvoltare tehnologică, mii de parseci şi... „tone” întregi de principii şi mentalităţi.

— Hina, stai! Am înţeles. Am înţeles că voi nu aţi înţeles nimic; degeaba aţi stat o mie de ani în preajma Pământului. Voi n-aţi priceput deloc ce mare importanţă au sentimentele pentru noi, oamenii. Păi tu ştii ce înseamnă să te îndrăgosteşti? Înseamnă să zbori prin cosmos fără navă, să absorbi într-o secundă lumina Soarelui pe patru zile, să-ţi bubuie inima mai ceva că tunurile de pe şapte nave de război şi să părăseşti supercivilizaţia, de bună voie, pentru a merge pe un amărât de satelit al iubitului tău, unde cel mai rapid mijloc de transport este măgarul.

— Avem toate aceste date în computerele noastre.

— Aţi băgat măgarul în computer?!

— Am băgat tot ce a fost necesar. Avem toate datele importante.

— Nu aveţi nimic. Dar să nu ne contrazicem pentru că şi aşa suntem în criză de timp. Hai să facem un mic pact: nu te îndrăgosteşti de mine, dar nici de vreunul dintre prietenii mei, iar la sfârşitul misiunii noastre, dacă totul se termină cu bine, îmi acorzi o mini-vacanţă pe Pământ, pe cheltuiala ta. Dar o mini-vacanţă mai lungă.

— Sunt de acord.

— Foarte bine. Mă bucur că am mai câştigat timp, păstrându-mi şansa de a te cuceri, poate, într-un viitor mai îndepărtat. Acum spune-mi, te rog, ce te frământă sau cu ce te pot ajuta la conducerea navei. Te văd cam nervoasă.

— Avem o problemă destul de serioasă. Ne urmăreşte o „pasăre de pradă” şi nu pot să scap de ea cu niciun chip şi nici vorbă să mă abat de la itinerar pentru că nu am mai ajunge la timp pe Darena.

— O pasăre?! Şi cum poate să zboare prin cosmos? Îşi ţine respiraţia?

— Nu este o pasăre, ci o navă de luptă coclonă, foarte rapidă şi deosebit de agilă, construită special pentru misiuni de interceptare. Se numeşte aşa pentru că are forma unei păsări de pradă cu anvergura aripilor foarte largă.

— Aha, ştiu cum arată. Am mai văzut de-astea în serialul acela cu căpitanul Picard. Dar ce, au jucat şi ăştia în film, că nu-mi aduc aminte să-i fi văzut?

— Este o pură coincidenţă. Acum suntem într-o situaţie reală şi foarte periculoasă.

— Păi atunci, hai s-o distrugem! Pune tu ţeava tunului pe ea, că eu apăs pe buton. Doar ştii că mă pricep.

— Nu este chiar aşa de uşor. Ne este categoric superioară din punct de vedere al caracteristicilor de luptă. Noi avem o simplă navetă de transport dotată numai cu echipament defensiv – scuturi de forţă şi două lasere de putere mică pentru apărare apropiată.

— Stai, măi Hina, că nu mai pricep nimic. Prima dată mi-ai spus că Federaţia este net superioară coclonilor, mai puţin în privinţa armei „Q-total”. Acum văd că apar ăştia cu păsări şi balauri de luptă, de nu s-a pomenit, pe când voi, abia vă trageţi navele prin spaţiu, ca pe nişte capre căpiate.

— Nu am considerat necesar să vin cu o navă de luptă. Misiunea era simplă şi, în plus de asta, secretă, deci, trebuia executată cât mai discret. Dar se pare că cineva sau ceva a divulgat-o.

— Aveţi un spion coclon printre voi?

— Foarte puţin probabil. Mai degrabă se confirmă faptul că duşmanii noştri v-au reperat, deja, planeta. O să lămurim totul pe Darena.

— Dacă mai ajungem.

— Se pare că nava inamică vrea să ne captureze. Dacă dorea să ne atace, o făcea până acum şi nu aş mai fi avut altă soluţie decât să deviez de la traseu şi să învălui naveta în scutul nedetectabil. Dacă coclonii reuşesc să vă ia prizonieri, vor avea un mare atu pentru bătălia ce va urma. Poate că ar trebui să anunţ Consiliul Suprem să renunţe la luptă şi să cedeze Darena pentru a putea organiza un alt aliniament de apărare la care să putem ajunge şi noi pe o cale ocolitoare, dar, totuşi, în timp util.

— Nici vorbă! Darena este un simbol al rezistenţei Federaţiei în faţa invaziei coclone.

— Aşa este. De unde ştii?

— Eeee, am zis şi eu aşa. Dacă s-a potrivit, cu atât mai bine. Dacă cedaţi Darena fără luptă, o să fiţi înjuraţi de toate popoarele voastre şi probabil că vă veţi prăbuşi psihic, pierzând astfel tot spaţiul vostru galactic. Dar cel mai mult mă îngrijorează faptul că s-ar putea să se supere Jan şi să-mi tragă la picioare în fund, ca la internarea lui. Mai bine atacăm noi pasărea asta duşmană, o capturăm şi mergem spre Darena travestiţi în inamici. Va fi o surpriză totală pentru toată lumea.

— Şi cum crezi că o putem captura, căci, din analiza computerului nu avem nicio şansă?

— Îi atacăm, ne lăsăm capturaţi şi când ajungem în navă, tăbărâm pe ei. Tu crezi că acest comando pentru apărarea Terrei este o joacă? Avem arme, avem strategii de luptă, am făcut noi ravagii într-un spital întreg, dar acum că e vorba de o amărâtă de pasăre. Câţi maimuţoi or fi pe ea?

— Acest tip de navă este de mărime mijlocie, având în echipaj în jur de o sută cincizeci de membri.

— Floare la ureche! Aşa de mulţi sunt?!? În fine, ne descurcăm noi. Hai să le spunem celor trei ce am hotărât. Vei vedea că abia aşteaptă să sară în luptă. Dar mă laşi pe mine să vorbesc cu ei, pentru că trebuie luaţi într-un anumit fel,

mobilizator.

— Bine, aşa facem. Dar, mai întâi, trebuie să anunţ Comandamentul Flotei de situaţia creată şi intenţiile noastre.

În scurt timp, Hina ia legătura cu şefii cei mari şi le spune tot ce se întâmplă, într-o limbă necunoscută mie. Dialogul este destul de agitat. Ceva nu este în regulă. O întreb pe fată, nerăbdător:

— Ce se petrece? Vor sau nu vor?

— Nu sunt de acord cu planul tău. Consiliul Suprem ne cere să evităm” pasărea de pradă” şi să stabilim un alt punct de întâlnire, în zona planetei Serenisima. Pentru noi, rezistenţa voastră în faţa armei „Q-total”, vă face mai preţioşi decât planeta Darena.

— Nici vorbă de-aşa ceva! Ia dă-mi mie microfonul să le zic vreo două moşnegilor voştri!

Iau aparatul din mâna Hinei şi le vorbesc hotărât, pe un ton ce nu admite replică:

— Băăăiii. Mohicanilor, degeaba întindeţi mâinile voastre rebegite ca să mă ridicaţi în aer, că sunt prea departe! Ia ascultaţi la mine! Suntem patru inşi veniţi de pe Pământ ca să vă ajutăm şi nu este cazul să faceţi acum nazuri. Noi am dat de inamic şi-l atacăm imediat. Ne întâlnim în zona Darenei la termenul stabilit. S-ar putea să fim într-un vultur răpitor. Ăăă. Pasăre de paradă. Sau cioară vopsită, cum naiba-i zice. Să nu trageţi în noi, că vă omor! Terminat.

O iau pe Hina de mână şi o scot val-vârtej din cabină, spunându-i:

— Hai să-i anunţăm pe băieţi că ne aruncăm în luptă! Să vezi şi tu entuziasm de pământeni.

Intrăm vijelios în camera unde se află cei trei. Aici este o atmosferă cam confuză. Jan stă nemişcat, întins pe podea cât e de lung, Comisarul are mâinile ridicate, cu degetele crăcănate la maxim şi se vaită, iar nea Mitică stă chircit sub unul dintre paturi.

— Ce-aţi păţit măi, vitejilor? Îi întreb eu cu juma' de gură, dar dorind, în acelaşi timp, să refac atmosfera de optimism şi încredere pe care o lăsasem la plecare.

Îmi răspunde Comisarul:

— Bre, şefule, suntem scoşi din luptă. Jan a făcut la flotări până a căzut lat, nea Mitică s-a certat cu nu ştiu cine până când a ameţit, iar eu am umblat la florile alea şi m-am fript la degete. Trebuie să ne întoarcem acasă de urgenţă ca să ne refacem.

— Nu ne-ntoarcem nicăieri. Ia daţi-vă mai aproape şi ascultaţi-mă cu atenţie! A sosit clipa cea mare în care ne putem arăta, la capacitate maximă, atât priceperea, cât şi utilitatea în folosul Umanităţii. Inamicul este în preajma noastră şi îl vom ataca în cel mai scurt timp. Pregătiţi-vă pentru luptă, tigri neîmblânziţi ai deşertului astral!!

Fac o pauză pentru că vorbele mele să ajungă până la ultimele molecule ale corpurilor lor şi să le creeze o stare vibratorie şi emoţional-pozitivă de

nestăvilit.

Efectele nu întârzie să apară: Comisarul începe să plângă, nea Mitică dă într-o bâlbâială că nu mai pricepem ce zice, iar Jan se încruntă din ce în ce mai mult şi tare mi-e teamă să nu căşune pe unul dintre noi pentru a-şi descărca nervii.

Vreau să mai zic ceva, pentru a nu-şi da seama Hina că blegii mei s-au blocat şi nu mai sunt în stare de nimic, dar aceasta mi-o ia înainte:

— Totul este în zadar. Planul tău a eşuat înainte de a începe. Nu avem nicio şansă de a captura nava adversă. Voi anunţa imediat Flota că schimbăm itinerariul, pentru a ne întâlni peste trei zile în zona planetei Serenisima.

Trebuie să recurg urgent la un vicleşug pentru că, altfel, totul se duce de râpă. Îi spun Hinei:

— Ai dreptate, totul a eşuat şi trebuie să renunţăm la luptă. Te rog, însă, ceva. Înainte de a vorbi din nou cu Flotă, adu-mi, urgent, nişte cabluri, frânghii, ceva de legat. Vei vedea imediat pentru ce-mi trebuie, dar grăbeşte-te, pentru că este vorba de un lucru extrem de important, ce nu suferă nicio amânare!

Am păcălit-o. A plecat să-mi aducă ce i-am spus, dar nu ştie ce o aşteaptă. Trebuie să fac trei lucruri: s-o împiedic să anunţe Flotă, s-o protejez de lăcomia şi răzbunarea coclonilor ascunzând-o undeva pe navetă şi să capturez nava inamică pentru a ajunge la timp pe planeta Darena. Voi face toate acestea cu ajutorul prietenilor mei pe care trebuie să-i scot din starea de şoc inerentă perioadei premergătoare confruntărilor armate. Le vorbesc din nou, dar de data aceasta cu alt sens, mai pe placul lor:

— Măi, fraţilor, ia ascultaţi voi la mine să vă spun acum situaţia reală în care ne aflăm şi pe care nu o puteam spune de faţă cu fata. Transportul nostru de la Pământ la Darena era o misiune strict secretă. Şi totuşi, inamicul a aflat de ea. Bănuiala mea este că Hina le-a spus, pentru ca noi să fim capturaţi de cocloni şi să nu mai putem ajuta Federaţia. Nu sunt sigur, dar, pentru orice eventualitate, când va sosi din nou aici, o iei Jane şi o legi fedeleş, după care o vom ascunde undeva, ca să nu mai poată lua legătura nici cu prietenii, nici cu duşmanii. Acum să vă vorbesc despre cocloni. Nu trebuie să vă fie frică de ei. Au în preajma noastră o singură navă şi şi-aia ca vai de capul ei. Am auzit-o chiar eu cum scârţâie din toate încheieturile când vrea să facă o manevră mai complicată. Iar de arma lor „Q-total” nu trebuie să ne pese pentru că aceasta afectează numai oamenii deştepţi rău, ceea ce nu este cazul nostru. Noi, pur şi simplu vom fluiera în timp ce maimuţoii vor trage cu toate puştile lor. Înţelegeţi? Pe noi nu ne afectează. După aceea îi luăm noi la chelfăneală şi să vedeţi ce bine o să ne simţim când coclonii ne vor considera şefi şi ne vor face toate poftele.

Tactica mea a început să dea roade. Zâmbetele au reapărut pe feţele prietenilor mei.

Totuşi, Jan este puţin nelămurit şi-mi cere explicaţii:

— Dar, dacă o legăm pe Hina, ce vom face noi? Cum vom conduce nava?

Încotro ne vom îndrepta?

— Spre Pământ, spre Pământ, ţipă disperaţi ceilalţi doi.

— Măi, voi nu sunteţi sănătoşi! Le spun eu enervat. Nu degeaba eraţi internaţi în spital. Cum să mergem spre Pământ? Mai avem treabă aici în cosmos şi, după ce ne vom rezolva toate problemele, vom pleca noi şi acasă. V-am mai spus doar că este o chestiune de doar câteva zile. Trebuie să-i învingem pe cocloni şi – spre mândria noastră – numai noi o putem face. Gândiţi-vă ce se va întâmpla după bătălie: vom fi răsplătiţi cu mii şi mii de daruri, vom fi decoraţi cuuu... Ordinul Extraordinar Galactic (inventez eu), iar la parăzile militare ni se vor afişa pozele ca lui Marx, Engels şi Lenin.

— Da, dar noi suntem patru şi ăia erau trei, intervine nea Mitică. O s-avem loc în poză?

— Lasă, că un prost în plus sau în minus nu contează. Încăpem noi până la urmă.

— Să ne facă un tablou mai mare, propune Comisarul.

— Eu renunţ la tablou; să vă pună numai pe voi, zice şi Jan. Nu de alta, dar, înalt cum sunt, aş fi lângă voi ca măgarul între oi.

— Stai şi tu pe vine.

— Sau ne suim noi pe ceva.

Văd, cu disperare, cum discuţia alunecă pe o pantă neesenţială. Salvarea apare din partea Hinei care intră în cameră cu nişte cabluri în mână. Nu mai apucă să întrebe la ce-mi trebuie, că cei trei tabăra pe ea şi o leagă fedeleş. Sărăcuţa de ea, a luat şi puţină ciufuleală de la nea Mitică pe un fond de reproşuri şi cicăleli de nedescris pe tema trădării faţă de patrie, neruşinarea de a ne minţi şi purta prin spaţiu departe de planeta noastră care se află în pericol.

Nedumerirea fetei este totală. Apucă doar să mă întrebe:

— Ce se întâmplă?!?

— Draga mea, Hina, îi răspund eu, comportarea ta anormală tindea să pună în pericol reuşita misiunii noastre. Pentru a te ţine departe de evenimentele care vor urma — cu scopul de a te proteja şi de a te împiedica, în acelaşi timp, să le influenţezi negativ — te-am legat şi te vom ascunde în această cameră pentru a nu ajunge pe mâna coclonilor. Când totul se va termina cu bine, vei fi din nou liberă.

— Dar este o nebunie ceea ce faci!!

— Păi, de unde crezi că venim noi? De la spitalul de nebuni. Lăsând glumă la o parte, să ştii că, uneori, trebuie să fii puţin. Tâmpit ca să reuşeşti în viaţă. Ceva asemănător a spus şi Napoleon, aşa că nu mă poţi contrazice. Te rog, însă, ceva: să-mi spui cum se conduce nava şi de unde se deschide focul.

— Nu îţi spun nimic, până când nu-mi dai drumul.

Vrea să mă păcălească, dar nu cad eu în plasa ei. Dacă se vede liberă, pune mâna pe telecomandă fermecată şi ne face să jucăm pe sârmă.

Mă adresez celor trei bărbaţi:

— Băgaţi-o sub un pat şi îngrămădiţi peste ea lucrurile noastre, mai puţin armele, ca să nu o găsească coclonii. Mă voi descurca eu şi fără ea, că doar am mai fost pe navele lor.

După ce am ascuns-o pe Hina, plecăm toţi patru în cabina de comandă. Eu mă aşez pe scaunul de la pupitrul central, iar ceilalţi pe unde apucă. Trebuie să mă prefac că mă pricep la navigaţie, ca să nu-i descurajez pe însoţitorii mei care şi aşa abia aşteaptă să se îndepărteze cât mai mult de zona periculoasă; ezitarea mea le-ar zdruncina din temelii încrederea în reuşita întregii acţiuni.

Cu ce să încep oare? Pe ce să apăs prima dată? Sunt fel de fel de figuri geometrice şi lumini care se aprind şi se sting total anapoda. Văd un buton roşu – cu siguranţă este pentru deschiderea focului. Hai că, încet, încet, încep să descifrez panoul ăsta de comandă.

Trag cu coada ochiului către cei trei. Dau semne de nerăbdare. Trebuie să-mi asum răspunderea şi să apăs câteva butoane, simulând astfel diferite operaţiuni de navigaţie spaţială. Aleg un buton galben care este mai în lateral, fiind, probabil, mai puţin important. Îmi fac curaj şi apăs. Ce-o fi o fi. La scurt timp aud vocea computerului navei:

— Trapa de evacuare a fost deschisă.

Nea Mitică mă întreabă curios nevoie mare:

— De ce-ai deschis trapa?

— Ca să mai intre puţin aer proaspăt. Păi, de când suntem pe naveta asta, nu a făcut nimeni nicio aerisire. Nu simţeaţi aşa. Parcă o îmbâcseală în aer?

— Da, da, îmi răspund ei, neluându-şi ochii lor curioşi de pe mâinile mele, aşteptând cu înfrigurare să mai fac ceva.

Îmi vine ideea să pun computerul să lucreze în locul meu. Dacă greşeşte, vina lui să fie!

Spun cu voce tare şi serioasă:

— Computer, schimbă cursul de navigaţie şi îndreaptă-te către nava coclonă care ne urmăreşte!

— Bre, începem lupta? N-o putem lăsa pe mâine?

Vorbele Comisarului sunt acoperite de cele ale computerului:

— Identifică-te şi introdu codul de acces pentru comanda navei!

— Măi, Comisare, spun eu prefăcându-mă iritat, nu te mai băga tu în vorbă, că derutezi aparatura! Nu vezi că acum îţi cere ţie codul de acces şi tu nu-l ai? Dacă mi-l cerea mie, se rezolva problema, dar aşa, e treabă complicată.

— Da'... nu cu mine a vorbit...

— Da' cu cine? Cu mama-mare din Constanţa? Tu nu ştii că acest computer de bord este programat să răspundă celui care vorbeşte ultimul?

— N-am ştiut, mânca-ţi-aş.

— Cel puţin taci din gură de-acum încolo! Să văd cum îl păcălesc să vorbească din nou cu mine.

— Ia-l cu frumosu', mă sfătuieşte nea Mitică.

Dar nu mai este nevoie să fac nicio improvizaţie. Spre norocul meu, suntem atacaţi de nava inamică. Ne avertizează computerul:

— Navă coclonă din clasa PMP-X în manevră de intercepţie. Imagine pe ecranul central. Alarmă maximă. Acces permis pentru manevră şi ripostă prin comandă manuală.

În timp ce a vorbit computerul, eu m-am prefăcut că apăs nişte butoane şi acum nu scap prilejul să mă laud puţin în faţa celor trei:

— Aţi văzut că până la urmă mi-a dat acces la comandă? Să nu vă mai prind că n-aveţi încredere în mine!

— Dar nu am înţeles un lucru, mă întrerupe Jan. De ce computerul vorbeşte limba noastră şi nu pe-a lor?

— Pentru că Hina l-a programat să asculte şi de mine, că doar v-am spus că sunt băgat până la gât în afacerea asta cosmică.

Acum să văd cum m-oi descurca. I-a venit rândul butonului roşu să fie apăsat. Trebuie să aştept doar ca ţinta să vină în faţa mea ca s-o lovesc în plin. Deocamdată, aceasta zboară în jurul nostru în fel de fel de curbe complicate, studiindu-ne cu precauţie. Ne cam speriem de ea. Are un aspect de vultur fioros cu aripile larg desfăcute. Şi se mişcă al naibi de bine! Trebuie s-o ridiculizez puţin, înainte de a reuşi să-i impresioneze prea mult pe prietenii mei. Le vorbesc acestora:

— Ia uitaţi-vă la ea ce amărâtă e! Nici nu poate să zboare drept. Tot o ia aşa, în curbe, ca o aiurită.

— Da' nu scârţâie, remarcă nea Mitică.

— Ştii de ce nu mai scârţâie? Cred că m-au văzut pe mine, pe geam, cum râdeam de ei şi au mai uns-o pe la încheieturi. De aceea au rămas puţin în urmă.

Se trezeşte şi Comisarul vorbind:

— Dă-i urâtă rău! Mie mi-e frică de ea.

— Parcă tu eşti frumos, şi tot nu eşti în stare de nimic. Nu te lua după cum arată, pentru că aparenţele înşeală. Ia priviţi acum să vedeţi ce bubuială-i trag!

Şi, într-adevăr, când mai trece o dată prin faţa noastră, apăs pe butonul roşu, pentru a o distruge. O rază foarte strălucitoare ţâşneşte instantaneu de undeva din nava noastră şi loveşte „pasărea” în aripa dreaptă. Dar tot instantaneu, aceasta se acoperă cu o. un fel de peliculă gălbuie, semitransparentă care o protejează.

— Ai lovit-o, dar n-a păţit nimic, remarcă Jan. Cum se poate aşa ceva?

— Eeeeee n-a păţit!! De la distanţa asta nu se vede, dar, cu siguranţă că în interiorul ei este un dezastru de nedescris. Cred că aleargă toţi în toate părţile ca să stingă focul, să repare uşile, să mături tencuiala căzută.

— Nu prea pare afectată. Uite! Chiar s-a oprit şi s-a aşezat în faţa noastră, barându-ne drumul.

— Păi ce-ţi spuneam eu?! S-a oprit, pentru că nu mai poate să zboare într-o singură aripă.

Pe măsură ce ne apropiem de nava coclonă, aceasta devine din ce în ce mai mare, acoperind tot ecranul şi apoi depăşindu-l. Abia acum ne dăm seama cât de mică este naveta noastră în comparaţie cu ea.

Oare ce s-o întâmpla acum? O să ne ciocnim şi o să murim ca nişte idioţi, pentru că nu ştim să punem frână? Ar trebui s-o aduc pe Hina să se mai descurce şi ea, că eu am făcut destule.

Se aude din nou computerul:

— Puterea motoarelor – zero. Suntem preluaţi de unda tractoare a navei coclone. În acelaşi timp vedem cum o uşă mare se deschide în „pasăre”, noi suntem traşi înăuntru şi aşezaţi pe podeaua unui fel de hangar.

Prietenii mei sunt pe punctul de a intra în panică, mai puţin Jan care se încruntă din ce în ce mai mult.

— Nu vă speriaţi! Le strig eu. Este exact ce ne-am dorit – să fim capturaţi pentru a-i putea învinge. Probabil că vor trage în noi cu arma „Q-total”, dar să nu vă speriaţi, pentru că nu doare. Veţi avea doar aşa, o mică ameţeală şi veţi fi obligaţi să spuneţi tabla înmulţirii.

— Ne dă şi examen, bre?!? Întreabă Comisarul alarmat.

— Nu. Aşa se manifestă această armă – îţi obligă creierul să facă nişte. Înmulţiri şi alte operaţii matematice.

— Şi dacă iau notă patru, ce se-ntâmplă?

— Este foarte bine. Înseamnă că i-ai învins tu pe ei.

— Şi se dau bătuţi?

— Se dau bătuţi şi cad în genunchi în faţa noastră.

Hai că i-am mai încurajat puţin. Le-a venit inima la loc.

Plecăm din cabina de comandă, căutăm ieşirea şi coborâm în hangarul duşmanului. Nu am găsit noi uşa, dar, până la urmă ne-am strecurat printr-un fel de trapă de evacuare pe care, probabil, a uitat-o Hina deschisă, din neglijenţă.

Stăm acum în mijlocul încăperii şi ne uităm nedumeriţi unul la altul.

Nu aşteptăm prea mult, pentru că, la un moment dat, uşa hangarului se deschide larg şi înăuntru năvălesc vreo douăzeci de cocloni.

Ne pregătim pentru luptă. Muşchii noştri se încordează ca nişte lame de oţel şi, din patru fiinţe, devenim una singură, ca un tigru gata de atac.

Prima mişcare este executată cu mare iuţeală de către nea Mitică şi Comisar care aleargă spre navetă noastră pentru a se ascunde sub ea. Însă calea le este barată de câţiva duşmani. Atunci intră în acţiune Jan. Ridică ciomagul şi începe să-i altoiască pe maimuţoi peste cozi, de se-aud numai oase troznite. Aceştia se dau repede înapoi, ne încercuiesc şi încep să tragă în noi din toate părţile cu binecunoscută, de acum, lumină violetă.

Ne retragem spre navetă, lipindu-ne cu spatele de aceasta, dar coclonii continuă să tragă, învăluindu-ne, cu navetă cu tot, în radiaţia lor.

Dintre toţi, Jan pare cel mai afectat. A scăpat ciomagul şi acum se ţine cu mâinile de cap. După puţin timp se prăbuşeşte pe podea în stare de semi-inconştienţă.

Ne mirăm toţi că tocmai el, cel mai solid, a cedat. Comisarul face şi o remarcă la care, de fapt, ne gândisem toţi:

— Uite-al dracu' prost, ăsta e deştept! Şi nu ne-a spus.

Fluxul de radiaţii se înteţeşte tot mai mult. Parcă începe să ne ia ameţeala şi pe noi. Eu şi nea Mitică ne apucăm cu mâinile de cap, iar Comisarul dă să plângă. Pentru a-l încuraja, îi vorbesc printre două ecuaţii matematice pe care creierul meu se chinuie, fără succes, să le rezolve:

— Comisare, zi tabla-nmulţirii ca să-ţi treacă! Acesta se supune docil:

— Unu şi cu unu fac doi, doi şi cu doi fac trei, trei şi cu trei fac. Trei şi cu trei fac.

Apoi se întâmplă ceva ce n-aş fi crezut că s-ar putea produce vreodată. Comisarul – probabil sub acţiunea chinuitoare a armei duşmane – se enervează la culme, se repede la cel mai apropiat coclon, îl ia la palme şi i se adesează cu un răcnet animalic:

— Spune mă, nemernicule, cât fac trei şi cu trei, că vă omor pe toţi!?!

Nea Mitică este şi el pe punctul de a exploda de furie. Îl aud cum rosteşte fel de fel de numere, probabil, complicate ecuaţii de algebră, de-alea grele, de când era el mic:

— ... Şapte – opt porumb copt, nouă – zece ieşi berbece!...

Apoi se dezlipeşte şi el de navetă şi se îndreaptă spre cocloni care, acum par foarte descumpăniţi. Au încetat să mai tragă şi se înghesuie spre uşă. Rezistenţa noastră cerebrală i-a pus pe gânduri şi apoi pe fugă.

Mă alătur şi eu celor doi prieteni ai mei şi-i alergăm pe maimuţoi pe holurile propriei lor nave. Cum ajungem pe câte unul din urmă, îl călcăm pe coadă şi-i cărăm la pumni în spinare.

La un moment dat, în fuga noastră, terminăm holurile şi nimerim într-o încăpere mare unde sunt adunaţi mai mulţi cocloni având în mijlocul lor un tron pe care stă un îngânfat de maimuţoi, cu o piatră strălucitoare la gât.

Ahaaa!! Kohon, nemernicule, iar ne-am întâlnit! De data aceasta însă, nu mă vei mai păcăli. Presupun că voi avea o discuţie lungă şi aprinsă cu el, de aceea trebuie să-mi impun două lucruri încă de la început: să nu mă las intimidat sau înfricoşat, luându-l chiar „peste picior”, ca să capăt un anumit avantaj moral asupra lui şi, în al doilea rând, să fac în aşa fel încât să fiu mai viclean decât el deoarece, în mod sigur, va căuta să mă păcălească din nou.

Ne oprim toţi trei în faţa tronului. Pentru început recurg la o mică acţiune teatrală pentru intimidarea adversarului. Îi apuc pe cei doi prieteni de câte-o mână şi, prefăcân-du-mă că-i trag înapoi, le spun rugător:

— Prea-măriţi zei ai Distrugerii şi Dezastrului, iertaţi-i pe aceşti nenorociţi de cocloni care nu au ştiut ce fac atunci când au ridicat braţul lor păcătos împotriva voastră!

Toţi se miră de-aşa vorbe şi par să se înfricoşeze, mai ales cei doi, nea Mitică şi Comisarul, care se sperie de-a binelea, neînţelegând ce se petrece.

Când tensiunea ajunge la apogeu, Kohon se ridică de pe tron şi mi se adresează:

— Pământeanule, cel care te-ai dat drept Zeul Războiului, iată că ne întâlnim din nou. Nu trebuie să mai încerci să ne induci în eroare pentru că nu te credem. Sunteţi pe deplin în puterea noastră.

— Kohon, bătrânule, mă bucut că te revăd. Te-ai mai hodorogit puţin de când ne-am despărţit. Îmi pare rău pentru tine, dar trebuie să-ţi reamintesc faptul că noi venim de pe Planeta Zeilor şi avem un plan pentru distrugerea poporului tău dacă nu ni te supui.

— Hi, hi, hi!! Mă faci să râd. Hai să vorbim cu cărţile pe faţă. Voi nu sunteţi zei. Cei pe care noi îi numim „zei” – doar îi numim aşa – sunt de fapt oameni de ştiinţă căzuţi în stăpânirea noastră de pe diferite planete cucerite de puterea coclonă, care ne slujesc în lanţuri. Cine refuză „ospitalitatea” noastră, îşi alege singur moartea. Voi nu sunteţi savanţi, dar aveţi calitatea de a rezista în faţa armei noastre „Q-total” şi noi nu ştim de ce. V-am capturat pentru a afla. Şi vom afla.

— Tu nu vezi că te contrazici singur? Spui că nu suntem zei, dar, în schimb, recunoşti că avem puteri supranaturale inexplicabile.

— Totuşi, al patrulea pământean nu a rezistat şi zace acum în hangar.

— Să nu crezi că a fost întâmplător. Totul face parte dintr-un plan mai vast care vă va duce la pierzare dacă nu mă veţi asculta.

— N-ai decât să crezi şi să spui ce vrei. Eu ştiu însă că, într-un timp relativ scurt, întreaga galaxie va fi în puterea noastră. Ne îndreptăm acum, în cea mai mare viteză, spre punctul nodal galactic V.M.-147 unde aşteaptă două mari flote coclone. Una va pleca spre Pământ – o planetă ca oricare alta, fără niciun zeu adevărat pe ea – şi îl va cuceri, prădându-l apoi de toate bogăţiile. Cealaltă flotă, în frunte cu mine, va pleca spre planeta Darena care deja este înconjurată de forţele noastre. Vom învinge Federaţia şi toată galaxia va fi a noastră. Singură piedică eraţi voi, pentru că puteaţi furniza duşmanilor noştri informaţii foarte preţioase referitoare la o contra-armă la „Q-total'. Dar acum v-am capturat şi nu mai puteţi pleca nicăieri.

— Auzi măi, Kohon?! Când te văd aşa de încrezător în victoria ta, mă apucă mila. Dacă sunteţi aşa de puternici, de ce nu aţi învins în precedenta bătălie, când eu singur v-am pus pe fugă?

— Nu am fugit deloc. Totul a fost un vicleşug. Trebuia să aflăm unde este planeta ta şi să o anihilăm înainte ca Federaţia să afle secretul rezistenţei voastre la radiaţia „delta”. De aceea ţi-am dat un hiper-locator care v-a divulgat poziţia. Flota noastră s-a retras, dar numai până la limita Zonei Neutre, după care s-a întors şi a încercuit planeta Darena blocând astfel, în dispozitiv de apărare, cele mai importante forţe ale Federaţiei.

— Oare cât e Federaţia asta de mare, n-or mai avea ei forţe, prin cine

ştie ce unghere, cu care să te altoiască la momentul potrivit?

— Mai au multe forţe, dar sunt dispersate şi nu vor mai valora nimic atunci când navele lor de elită vor pieri la Darena. Voiam să mai spun, dar m-ai întrerupt.

— Pentru că vorbeşti mult şi prost.

— Că am ţinut tot timpul sub supraveghere discretă Pământul şi am ştiut când a venit naveta să vă ia.

— Văd că le ştii pe toate. Dar despre potenţialul militar al planetei noastre ai auzit ceva? Ţi-ai pus tu vreo clipă problema că flota voastră care pleacă spre Pământ, va fi nimicită fără milă de către semenii mei? Ai auzit tu, care le ştii pe toate, de elicoptere, avioane, rachete nucleare, mitraliere, tancuri, tunuri, submarine, bombe. Ăăăăă. Medievale, vapoare ultra... (cum să le mai spun că să-l sperii pe-ăsta?)... străpungătoare, ciomege super-electronice şi pietre. cu concentraţie maximă de rupere? Sunt doar câteva arme de pe planeta noastră cu care se distrează copiii; pe cele ale adulţilor nu vreau să le divulg. Veţi lua o chelfăneală de nedescris, pentru că noi nu avem niciun pic de milă faţă de cei care ne atacă. Şi-n acest timp, voi cu ce veţi lupta? Cu lumina voastră violetă care nici măcar nu ne gâdilă? Mă faci să râd! Râdeţi măi, de el!

— Avem lasere, torpile fotonice, proiectile plasmatice şi alte arme pe care nu le putem folosi cu prea mare succes împotriva Federaţiei, deoarece aceasta dispune de scuturi de forţă foarte puternice care le fac ineficiente. Pământul, însă, nu are tehnologia necesară pentru a se apăra.

— Aaaa!! Bine că mi-ai adus aminte. Ţineam neapărat să te previn să nu cumva să folosiţi arme energetice în zona planetei noastre, deoarece avem în atmosferă nişte microorganisme care se hrănesc cu energie. În mod normal, ele abia îşi duc viaţa de pe o zi pe alta cu lumină solară, dar dacă nimeresc în vreo rază laser sau torpilă fotonică, se dezvoltă foarte rapid, ajungând la mărimea unei balene uriaşe. După aceea, devin aşa de hrăpăreţe, încât vă mănâncă navele ca pe acadele. Şi ne mai daţi şi nouă de furcă să le omorâm. Din această cauză, la noi s-au interzis de mult timp toate tipurile de arme energetice cu care tu te lauzi atâta şi care, de fapt, nici nu sunt prea puternice faţă de ceea ce avem noi acum.

— În cazul acesta, vom ataca Pământul cu armele luate de la Federaţie în precedenta bătălie. Dacă îţi aduci aminte, le-am luat foarte multe tunuri şi cu ele vă vom trimite planeta direct în Iad.

— Când îţi vei da seama de greşeala ta, va fi prea târziu.

Am spus-o cu mai puţină convingere. Într-adevăr, piticania asta îngânfată m-a pus pe gânduri. Are totul pregătit în cele mai mici detalii. Cum să mai salvez eu Pământul, când va fi atacat de o flotă întreagă de nivel cosmic?! De Federaţie, ce să mai zic? Am şi uitat de ea. Mai am câţiva aşi în mânecă, dar îmi va fi destul de greu să-i valorific în aceste condiţii în care Kohon este stăpân pe situaţie. Trebuie să fac sau să spun ceva care să-i strecoare în suflet

o cât de mică îndoială. Atunci va fi al meu.

Spre norocul nostru, această şansă ne vine chiar din partea coclonilor. Computerul lor anunţă, cu voce imperturbabilă, ceva ce crează, însă, multă rumoare în rândurile piticoţilor:

— Alarmă galbenă! Naveta Federaţiei a părăsit hangarul patru şi s-a învăluit în scutul nedetectabil, dispărând de pe radar.

Profit imediat de situaţie şi-i zic lui Kohon în zeflemea:

— Hei, bătrâne, cum rămâne cu planul tău de granit? S-a întâmplat cumva ceva ce nu era planificat? Sărăcuţii de voi!! Ce păcat că se realizează planul meu şi nu al vostru!!

În acelaşi timp mă întreb cum o fi plecat naveta, că doar cei doi, Hina şi Jan, sunt leşinaţi şi mai au vreo oră de stat aşa? Să fie oare programată să se întoarcă singură acasă dacă nu mai vede pe nimeni prin jur? Mai probabil, Jan şi-a revenit mai repede şi. Tuleo!

Kohon devine puţin nervos. Se răsteşte la oamenii lui care aleargă de colo-colo pentru a-i executa ordinele. Apoi mi se adresează mie:

— Am dat dispoziţii ca din flota „alfa” să plece zece „păsări de pradă” pentru a intercepta şi captura naveta Federaţiei. Te anunţ cu satisfacţie că nu are nicio scăpare.

— Să văd pe unde scapă ai tăi când or să dea cu ochii de Jan! În plus, tu n-ai auzit ce a spus computerul, că s-a învăluit în scutul nedetectabil? Cauţi acul în carul cu fân.

— Nu te prosti! Ori nu te pricepi, ori faci glume fără sens. Scutul nedetectabil poate ţine ascunsă o navă în funcţie de o anumită distanţă care variază în raport cu mărimea navei şi puterea motoarelor sale. Sub această distanţă critică, orice învăluire este inutilă. „Păsările” mele vor „pieptăna” toată zona până la Darena şi vor descoperi naveta.

— Dacă vrei să ştii, naveta nici nu contează. Ea va juca un rol important ceva mai târziu.

— Care anume?

— Doar nu crezi că sunt aşa de prost încât să-ţi spun că aceasta a fost programată să treacă pe pilot automat şi să transporte către Federaţie nişte mostre de substanţe aduse de noi, de pe Pământ, care îi vor face pe adversarii voştri imuni la arma „Q-total”?

— Navetă nu va ajunge niciodată pe Darena.

— Ne-am gândit şi la asta. În acest caz, se aplică a doua variantă a planului.

— Şi în ce constă, mă rog, aceasta?

Fac o pauză pentru a spori puţin tensiunea momentului. Îl văd şi-l simt pe Kohon foarte nerăbdător să afle detaliile planului meu. Constat, cu bucurie, că a căzut în plasă. Important este să găsesc cu ce să-l mint în continuare şi să-l fac să creadă că ne poate dejuca intenţiile. Îi răspund sigur pe mine şi cu oarecare tupeu, ca şi cum mi-aş demasca singur secretul, fără să-mi dau

seama.

— În a doua variantă urmează ca tu însuţi să duci aceste substanţe spre Darena.

— Eu?!? Cum aş putea să le duc chiar eu, duşmanilor mei, substanţele care-i vor ajuta să ne învingă? Cred că planul tău este o cacealma. Şi mai cred că spui nişte aiureli, numai ca să tragi de timp.

— Stai, nu te pripi! Răspunde-mi la câteva întrebări şi ai să te lămureşti singur. Prima: suntem noi pe nava ta?

— Sunteţi.

— Ne îndreptăm împreună spre Darena?

— Da.

— Avem noi asupra noastră substanţele respective?

— Nu ştiu.

— Nu ştii, dar dacă vei căuta, vei găsi la fiecare dintre noi câte o anumită substanţă. Combinarea acestora dă antidotul armei tale teribile care va deveni atunci -sărăcuţul de tine!! – O simplă lumină chioară în galaxie, cu care nu vei mai putea speria nici măcar ciorile. Ha, ha, ha!

În timp ce eu mă prefac că râd cu foc, se apropie de mine Comisarul şi, trăgându-mă de mânecă, mă întreabă discret:

— Ce zice? Se dau bătuţi?

— Sunt ca şi bătuţi, îi răspund eu.

— Da' de ce nu cad în genunchi?

— Eeeee, mă mai joc eu puţin cu ei, că-mi place să-i enervez. Ai puţină răbdare. Ne întrerupe Kohon:

— Şi chiar dacă aveţi aceste substanţe asupra voastră, eu vi le pot lua imediat.

— Da, dar tot spre Darena vei merge.

— Şi cum vor ajunge ele în mâna Federaţiei?

— Vei fi atacat pe drum măi, cap pătrat! În plus de asta, noi refuzăm categoric să-ţi dăm substanţele. Ţinem neapărat să le înmânăm personal Marelui Consiliu al Federaţiei.

Încerc, prin toate mijloacele, să-i determin pe cocloni să ne ia substanţele şi să guste din ele, dar ăştia sunt mai proşti decât mi-am închipuit. Mă contrazice, totuşi, Kohon:

— Percheziţionaţi-i imediat! Se resteşte el la oamenii lui. Începeţi întâi cu acesta. A arătat spre nea Mitică, probabil pentru că l-a văzut mai bătrân şi şi-a închipuit că cedează mai repede.

Câţiva cocloni se reped la nea Mitică şi încep să-l cotrobăie prin buzunare. Îi ajut şi eu, într-un anumit fel, spunându-le:

— Să nu-l trageţi de nas, că nu poate să suporte şi vă dă tot ce doriţi!

Deja trei cocloni îşi dau reciproc palme peste mâini, fiecare dorind să fie primul care îl apucă de nas.

După cum m-am aşteptat, nea Mitică cedează repede şi le dă pachetul cu

otrava pentru şoareci.

De Comisar nu este nevoie să se mai lege nimeni, pentru că acesta a scos deja borcanul cu substanţa aceea rozalie şi acum i-l dă lui Kohon.

— Ai mai rămas tu, mă somează acesta.

Mă prefac că nu prea-mi convine, c-o fi, c-o păţi, dar până la urmă îi cedez şi eu sticla de suc.

Îl văd pe şeful maimuţoilor foarte satisfăcut de reuşita lui. Îmi spune triumfător:

— Ce mai zici acum?

— Ce să mai zic?! Totul decurge conform planului meu, atâta timp cât ne îndreptăm spre Darena.

— Te anunţ că am ajuns în punctul nodal galactic V.M.-147 şi nu ne-a atacat nimeni. Priveşte!

Zicând aceasta, apasă pe un buton. Un mare ecran din faţa noastră prinde viaţă, lăsând să se vadă în exteriorul navei o. nemaipomenită puzderie de nave grupate în două flote. Într-adevăr, este ceva de care te poţi speria foarte uşor. Nu mă pricep să apreciez, dar cred că sunt câteva zeci de mii de nave de diferite mărimi şi forme. Se disting, totuşi, câteva tipuri cu caracteristici asemănătoare.

Mă străduiesc să nu-mi pierd cumpătul şi-i vorbesc lui Kohon, indiferent:

— Vei fi atacat în drum spre Darena şi ţi se vor lua substanţele.

— Acum chiar că glumeşti, în cazul în care nu eşti nebun. Cine să atace douăzeci de mii de nave de luptă coclone, când forţele Federaţiei sunt blocate la Darena?

— Doar o parte din ele, şi stau acolo numai ca să-ţi ţină ţie blocate, în dispozitiv de încercuire, zece mii de nave; ca să nu mai zic de faptul că multe sunt gonflabile, puse acolo la derută. Poate că adevărata luptă se va da mai aproape sau poate că Federaţia are deja antidotul – luat de pe navetă – şi chiar o variantă a armei „Q-total” cu care te va ataca. Veţi fi învinşi cu propria voastră armă.

Cred că în capul lui Kohon e o zăpăceală de nedescris. Se pare că am reuşit să-i ameţesc neuronii într-atât încât îi umblă prin cap ca peştii prin acvariu. Şi totuşi continuă să se răţoiască la mine:

— Federaţia nu dispune de arma „Q-total”.

— Faci o greşeală copilărească – aceea de a-ţi subestima adversarul. Nu ai înţeles nici acum că o navetă ca a noastră nu putea învinge o „pasăre de pradă”. Şi totuşi a atacat-o. Asta înseamnă că există un plan de care tu habar n-ai. Mergi spre pieire, Kohon. Federaţia este mult mai deşteaptă decât îţi închipui tu.

— Dar eu vă am pe voi.

— Noi nu mai valorăm nimic, atâta timp cât Federaţia are şi arma şi antidotul ei. Kohon este cu adevărat descumpănit. Dă nişte ordine supuşilor săi, apoi mi se adresează din nou:

— Am dat ordin să se amestece cele trei substanţe, să se multiplice la replicatoare şi să se dea fiecărui soldat de pe cele două flote. În acest fel vom fi şi noi imuni la radiaţia „delta”. Este acum clar că soarta bătăliei o va decide numărul copleşitor de mare al navelor noastre.

— Este prea târziu. Efectul substanţei se produce doar după câteva zile, timp în care veţi fi învinşi.

— Vom folosi catalizatori care vor grăbi reacţia de câteva zeci de ori. Deşi planul tău are multe semne de întrebare şi uneori se contrazice singur, ne-am luat, pentru orice eventualitate, toate măsurile pentru a câştiga această bătălie decisivă.

— Poţi câştiga – să presupunem prin absurd – bătălia pentru Darena, dar asta nu înseamnă că ai învins Federaţia. Despre Pământ, ce să mai vorbesc – este o mare necunoscută pentru voi. Să le faceţi poze soldaţilor voştri care vor pleca într-acolo, pentru că la întoarcere nu-i veţi mai recunoaşte, aşa de tăvăliţi vor fi.

— Şi dacă le facem poze, cum îi vom recunoaşte?

— Îi daţi fiecăruia poza în mână încă de la plecare şi, la întoarcere, nu vă mai uitaţi la ei, ci la poze, ca să ştiţi cu cine aveţi de-a face.

— Vorbeşti doar ca să treacă timpul, pe când eu îmi pun în aplicare planul de luptă. Ia priveşte afară! Flota „beta” s-a încolonat şi va pleca imediat spre planeta voastră pe care o va prăda şi distruge – o să te ţin la curent cu tot ce se întâmplă pentru că voi fi permanent în legătură cu ei – iar flota „alfa” este pregătită pentru ca, în frunte cu mine, să devasteze Darena. După aceea, Federaţia va fi la discreţia noastră. O voi include în lumea coclonă. Vom avea o galaxie coclonă. Cui nu-i convine, n-are decât să moară. Hi, hi, hi!!

— Mie-mi convine, răspunde nea Mitică.

— Şi mie, completează Comisarul.

— Ai rămas singur, mi se adresează Kohon. Până şi prietenii tăi te-au părăsit.

— Te bucuri prea devreme. Bătălia nici nu a început. Până atunci, însă, vreau să te întreb ceva. Personalul acestei nave va gusta din substanţele noastre?

— Nu este nevoie, deoarece, atâta timp cât sunteţi voi la bord, nu se va trage asupra noastră nici măcar cu un microfascicul laser. Cunosc eu Federaţia – îşi protejează oamenii cu orice risc.

Speram şi eu să avem o cât de mică şansă de a pune stăpânire pe nava asta, dar văd că nu mi-a mers. Să-l întreb altceva ca să-i distrag atenţia de la treburile importante:

— Şi altă întrebare: de ce nu aţi atacat Darena cu cele zece mii de nave pe care deja le aveţi acolo, atâta timp cât Federaţia nu se putea apăra cu succes?

— Când ai prada în ghiare, îţi poţi permite să o mai laşi să răsufle puţin; o omori când vrei. Şi, în plus de asta, am vrut ca totul să fie cât mai grandios. Voi

intra în istorie că „Învingătorul de la Darena”.

— Iar eu voi fi cunoscut sub numele de „Învingătorul învingătorului de la Darena”. Kohon vrea să spună şi el altă bazaconie şi mai mare decât a mea, dar este întrerupt de Comisar:

— Bre, câte staţii sunt până la Darena asta a voastră, că eu vreau să cobor mai repede?

— Eu cobor la prima, sare şi nea Mitică.

— Ce vor să spună? Mă întreabă Kohon puţin cam nelămurit.

— Eeeee! Vorbim codificat, n-o să înţelegi tu niciodată.

— Puteţi să vorbiţi voi şi. Limba păsărilor mute vataru de pe planeta-mamă Coclonia, că tot nu puteţi să vă opuneţi victoriei mele asupra Federaţiei. Îmi permit chiar să nu vă mai consider duşmani, ci invitaţi ai mei la acest grandios triumf. Luaţi loc pe scaunele de lângă tronul meu.

Ne conformăm toţi trei, bucuroşi că relaţiile noastre cu aceşti inamici s-au mai relaxat puţin. Până la urmă să învingă cine-o vrea şi cine-o fi mai tare. Eu mi-am făcut datoria cât am putut. Dacă Federaţia pierde – şi nu prea văd cum ar putea să mai câştige – o să profit de îngâmfarea fără margini a lui Kohon şi o să-l conving să lase Pământul în pace că şi aşa suntem noi vai de capul nostru; să se mulţumească doar cu galaxia.

Nici nu mă aşez prea bine în scaunul meu, că îl aud pe nea Mitică vociferând:

— Domnule maimuţoi-şef, scaunul meu este defect. Nu mă deranjează, dar nu vreau ca la sfârşit să mi-l imputaţi. Şi mai vreau să spun că nu se mai face, domnule, treabă bună în ziua de azi. Păi, când eram eu mic, lucram ca ucenic la meşter, şi aţâţă-mi trebuia, să nu fac lucru de calitate că.

— Gata, gata, nea Mitică, îl întrerup eu. Nu este defect. Are o gaură prin care să-ţi bagi coada. Lasă că-ţi explic eu. Acum taci că începe filmul.

— Ce film ne dă, bre? Întreabă, în şoaptă, Comisarul.

— Ăăăăă... am vrut să zic, bătălia.

— Şi e bun?

— Începe bătălia pentru Darena.

— Da' cine joacă? E cu nemţi? Îl aud şi pe nea Mitică şoptind:

— Comisare, dacă e cu nemţi, nu mai coborâm.

Îi las să şoşotească între ei. Poate că este mai bine să creadă că se vor uita la un film. Ecranul navei seamănă cu un panou cinematografic şi acest lucru i-a indus în eroare. La momentul potrivit îi readuc eu la realitate.

În faţa noastră este o privelişte minunată. Dacă nu am fi în război, mi-aş permite să stau ore în şir s-o privesc. Planeta Darena ocupă aproape o zecime din ecran. Este un corp albăstrui-verzui care radiază o aură de lumină străvezie pe întreaga ei circumferinţă. De jur împrejur stau nemişcate navele Federaţiei: cele mari şi foarte mari – într-un cerc exterior, iar în spaţiul dintre acestea şi atmosfera planetei, sunt înşirate în alte cercuri concentrice fel de fel de alte nave mai mici. Probabil că la suprafaţa planetei, alte aliniamente de apărare

întregesc acest gigantic dispozitiv defensiv realizat că un decisiv bastion de contracarare a acţiunilor belicoase ale rasei coclone.

Invadatorii sunt, însă, mult mai numeroşi. Cele zece mii de nave care împresoară Darena, fac în jurul planetei mai multe arcuri de cerc ce se suprapun în unele zone, la o distanţă apreciabilă faţă de forţele Federaţiei, nedorind să provoace nicio ripostă din partea acestora, ci doar să nu permită spargerea blocadei din niciun sens.

Mi-am dat seama de ce coclonii păstrează o distanţă mai mare decât cea a luptei directe – îl aşteaptă pe Kohon. Şi iată că acesta a sosit în fruntea altor douăzeci de mii de nave, sufocând pur şi simplu Darena şi nelăsându-i aproape nicio şansă de scăpare.

Îl văd pe conducătorul coclon foarte mulţumit de starea lucrurilor. Şi-a oprit armada destul de departe de planetă, la o distanţă care nu-i permite participarea la luptă, ca pe un fel de rezervă. Poate că doreşte să prelungească acest moment atât de drag lui în care Federaţia este prinsă că un iepure în laţ, înainte de a-i da o lovitură nimicitoare cu toate forţele sale. Sau poate consideră că cele zece mii de nave pot supune singure Darena, el păstrându-şi forţele principale pentru etapa următoare – cea a cotropirii întregii galaxii şi a înfrângerii definitive a rezistenţei locale pe care, cu siguranţă, o vor exercita diferite planete răzleţe ale Federaţiei.

Cred că este momentul să părăsesc sentimental această Uniune a Planetelor Civilizate care nu a fost în stare decât să se retragă şi să moară prosteşte din cauza deşteptăciunii ei, şi să încep să-l laud pe Kohon pentru a-l putea îmbuna mai târziu în legătură cu soarta Pământului nostru. Îi spun acestuia pe un ton exagerat admirativ:

— Domnule, da' ce multe nave aveţi! Păi, acum îmi dau eu seama că Federaţia nu mai are nicio şansă. Nici nu trebuia să mă mai încurc cu ei, ci era mai înţelept să vin direct la voi cu substanţele acelea.

Mă întrerupe nea Mitică:

— Am mai văzut filmul ăsta. Până la urmă debarcă americanii şi să vezi ce bătaie le dă! Ehee! Când eram eu mic, se dădeau filme bune, nu ca azi.

Nu-l mai ascult, ci mă adresez din nou lui Kohon cu acelaşi scop de a-l „peria”:

— Într-adevăr, puterea coclonă este fără margini şi poate supune Federaţia oricând. Mă şi mir că nu a făcut-o până acum.

— Nu aveam arma „Q-total”, îmi răspunde el.

— Dar aveaţi lasere, torpile fotonice şi alte. Bubuitori; ca să nu mai zic de numărul copleşitor de mare de nave de luptă.

— Celelalte arme nu sunt chiar aşa de eficiente împotriva Federaţiei, deoarece aceasta dispune de scuturi de forţă foarte puternice şi de arme cu mare concentraţie energetică. Dar acum. Acum sunt în mâna mea şi-i voi supune pe vecie. Imperiul coclon va stăpâni galaxia, iar eu mă voi proclama împăratul absolut al tuturor teritoriilor.

— Bine, bine, îl întrerup eu pentru că deja începe să mă plictisească cu grandomania lui, eşti mare, ba chiar foarte mare. Dacă te ridici pe vârfuri se sperie toţi de tine. Spune-mi altceva: ce ai de gând cu Pământul? Nu ar fi mai bine să-ţi chemi navele care merg într-acolo, pentru a te ajuta în această bătălie?

— Spre Pământ au plecat doar cinci mii de nave din care patru mii sunt de transport, pentru a încărca bunurile necesare nouă; nu mi-ar fi de niciun folos aici.

— Dar, având în vedere că noi suntem prieteni.

— Cine a spus că suntem prieteni? Am uitat oare să vă spun că la sfârşitul luptei vă voi pune în lanţuri? Hi, hi, hi! Hi, hi, hi!

Ia uite piticania afurisită ce ne face! Iar ne-a păcălit. Acum chiar că stăm prost: Federaţia mai are puţin şi ia bătaie, Pământul va fi cotropit şi golit de toate bogăţiile, iar noi vom putrezi în lanţuri în cine ştie ce ocnă coclonă. Nu mai am nicio speranţă. Privesc către prietenii mei şi mă simt vinovat că i-am băgat în „ciorbă” asta cu care ei nu au nicio legătură. Cel puţin e bine că nu-şi dau seama de pericolele ce ameninţă galaxia şi pe noi înşine, deşi stau chiar în mijlocul lor. Încă mai au impresia că sunt la cinematograf. Mă şi amuz puţin când nea Mitică se întoarce către coclonii din centrul de comandă şi se răsteşte la ei:

— Ce vă tot foiţi, măi, pe aici ca nişte şobolani?! Hai, potoliţi-vă odată că a început filmul! Şi stinge unu lumina că-mi vin dracii.

Privesc din nou spre ecran să văd ce se mai întâmplă pe afară. Într-adevăr, a început „filmul”. Cele zece mii de nave coclone încep manevrele de apropiere pentru atacarea Darenei. Noi rămânem, deocamdată, pe loc. Kohon este foarte ocupat cu darea ordinelor. Acum ar fi momentul prielnic s-o ştergem. Le propun acest lucru prietenilor mei, dar îmi răspund că nu renunţă la film nici morţi.

Navele coclone au strâns cercul în jurul Darenei. La un moment dat, din acestea ies, că albinele din stup, stoluri întregi de nave mici, din acelea teleghidate, şi se reped orbeşte spre cercul exterior de nave mari ale Federaţiei. Iniţial, acestea nu schiţează niciun gest, dar când avioanele coclone ajung în apropierea lor, dau drumul la câmpurile de forţă, formând împreună un scut circular în jurul planetei. O mare parte din micile nave coclone se strivesc pur şi simplu de acest câmp energetic, iar celelalte sunt luate în primire de laserele apărării apropiate. Sute şi sute de explozii minuscule trădează faptul că invadatorii au pierderi foarte mari. Dacă mai atacă cinci minute, riscă să rămână fără avioane.

Kohon se încruntă, iar gesturile îi trădează o oarecare nervozitate.

Chiar nu înţeleg de ce sunt coclonii atât de proşti. În loc să atace de la început cu arma „Q-total” pentru a paraliza Federaţia, ei pierd timpul cu asemenea acţiuni sinucigaşe. Am impresia că îi deranjează foarte mult faptul că fără radiaţia lor specială, sunt inofensivi şi vor să demonstreze contrariul cu

orice sacrificii. Probabil că dacă ar reuşi să distrugă câteva nave ale Federaţiei, cu arme clasice, s-ar bucura o lună.

Situaţia de afară evoluează rapid. Micile avioane coclone – atâtea câte au mai rămas – s-au retras în navele-mamă. Au pornit acum la atac, având ca scop dezorganizarea apărării adverse, „păsările de pradă”. Acestea sunt mult mai periculoase, dispunând de scuturi de protecţie şi de arme mult mai puternice. Ele încearcă să evite navele mari de linie şi să pătrundă pe la polii planetei, în zona navelor mai mici ale Federaţiei. Însă manevra nu reuşeşte, pentru că focul deschis de navele mari este de-a dreptul nimicitor. În acelaşi timp, navele din zona mai apropiată de planetă îşi schimbă poziţiile, adoptând un dispozitiv de apărare mai agresiv, făcând o oarecare punte de legătură între polii Darenei şi navele de linie, nepermiţând astfel „păsărilor de pradă” să cadă în spatele forţelor exterioare, acolo unde, cu siguranţă, scuturile energetice de protecţie sunt mai slabe.

Este fascinant să priveşti cum un mare număr de nave execută sincronizat, mişcări de mare amploare, cu precizia şi frumuseţea bancurilor de peşti.

De data aceasta, pierderile coclone nu mai sunt aşa de mari pentru că „păsările de pradă” au manevrat destul de abil, reuşind să evite multe din lovituri sau să le oprească în scuturile de forţă. Manevra de învăluire, însă, nu le-a reuşit şi acum se plimbă besmetice în afara apărării adverse, trăgând fără succes cu armele lor, nereuşind să facă nicio breşă în dispozitivul Federaţiei.

Când îşi dă seama că nu se poate infiltra cu „păsările” sale în spatele primului aliniament defensiv, Kohon îşi retrage forţele. După cum se încruntă, cred că va folosi arma lui celebră pentru a înclina decisiv balanţa victoriei în favoarea sa. Este un moment de răscruce. Odată lovite cu radiaţia „delta”, navele Federaţiei vor rămâne încremenite, lăsându-se neputincioase în voia acestor maimuţoi cosmici foarte hrăpăreţi.

Să-i văd pe cocloni cu ce-or să mai care pradă, că navele de transport sunt în altă parte; nici nu vreau să mă gândesc unde au ajuns.

Observ afară o nouă mişcare de amploare a forţelor coclone. Navele mari s-au apropiat şi mai mult de planetă şi, la un moment dat, la strigătul piţigăiat al lui Kohon, deschid focul cu toate tunurile lor asupra scutului care protejează Darena. Au folosit tot armele obişnuite, probabil, într-o ultimă încercare disperată de a înfrânge rezistenţa adversă. De data aceasta Federaţia nu mai ripostează, concentrându-şi toată energia navelor în scuturi. Această situaţie durează câteva minute bune – pe de-o parte focul sălbatic şi neîntrerupt al coclonilor, iar pe de alta, lipsa de ripostă a adversarilor lor.

Parcă începe să mă enerveze încăpăţânarea asta de maimuţoi nesănătos a lui Kohon. Mă apropii de el şi îl zgâlţâi de umăr strigându-i:

— Măi, prostule, tu nu vezi că nu faci nimic? Trage odată cu radiaţia ta şi hai să terminăm mai repede că m-am plictisit!

Se pare că îmi dă dreptate pentru că navele sale pun capăt canonadei şi,

după un moment de linişte, declanşează atacul final. Lumina violetă învăluie implacabil tot dispozitivul de apărare al Darenei. Totul se cufundă în nemişcare. Parcă-i şi văd pe federali cum se zbat neputincioşi pe jos. În curând vor fi inerţi. M-apucă o milă profundă, nu de ei, ci de soarta noastră, a unor pământeni nevinovaţi care au fost implicaţi, fără voia lor, într-o bătălie gigantică pe care nu o puteau câştiga de unii singuri.

Trebuie să recunosc faptul că mă gândesc acum nu numai la noi, ci şi la Hina, iubita mea prietenă spaţiană, căreia îi doresc să fi scăpat de „păsările de pradă" coclone şi să fi plecat departe, departe, în afara oricărei primejdii. Dar,... dacă Jan, care este cu ea, îi face curte, iar ea, supărată fiind pe mine că am legat-o, se gudură prin jurul găliganului? Dar mi-a promis că nu se îndrăgosteşte de nimeni şi sper să se ţină de cuvânt! Când o s-o întâlnesc, o să am eu grijă să-i spun că, de fapt, Jan a legat-o fără pic de milă.

Lumina violetă continuă să se împrăştie tăcută, ca o mantie a neputinţei şi deznădejdei. Gata, totul s-a terminat! Nu mai avem nicio speranţă. A sosit timpul să-i trezesc la realitate pe cei doi prieteni, să ne facem bagajele, să ne punem lanţurile şi să plecăm spre ocnele coclone.

Mai privesc o dată ecranul, cu speranţa că o minune se mai poate întâmpla. Nicio mişcare nu se produce.

Kohon îşi linge buzele de satisfacţie şi-şi agită mânuţele lui ca de copil.

Cei doi pământeni stau nemişcaţi şi nedumeriţi, neştiind ce mai urmează. Le spun eu:

— Hai, gata! Treziţi-vă la realitate! Filmul s-a terminat, iar noi am pierdut războiul. De-acum înainte vom fi sclavii coclonilor.

Îmi răspunde Comisarul, arătând cu degetul spre ecran:

— Ba mai e, bre, partea 'doua.

— Da, sare şi nea Mitică, acum debarcă ai noştri.

— Debarcă capra lui Sfântu' Petru pe plaja din Honolulu, le spun eu într-o batjocură amară.

Mă întorc, totuşi, neîncrezător, din nou spre ecran. Şi ce minune îmi văd ochii?! O oarecare mişcare se produce parcă, printre navele Federaţiei. Prea slabă însă. Probabil au printre ei câţiva proşti mai rezistenţi care vor s-o şteargă.

Deodată, navele mari din aliniamentul exterior de apărare al Darenei, rup cercul pe care îl formau în jurul planetei şi, printr-o mişcare rapidă, formează un triunghi echilateral gigantic. În momentul imediat următor, vârfurile acestui triunghi se deschid lăsând navele mai mici din interior să iasă cu viteză, strecurându-se printre navele coclone şi deschizând un foc generalizat. Surpriza este totală. O mare parte dintre navele maimuţoilor au fost prinse cu scuturile dezactivate şi lovite grav. Celelalte, care s-au dezmeticit la timp, au deschis şi ele focul. O încâlceală de fulgere, explozii şi manevre complicate se derulează cu mare repeziciune în faţa noastră. Navele mari ale Federaţiei au rupt dispozitivul defensiv şi s-au angajat într-o luptă dezordonată cu inamicul.

Acum pare că fiecare luptă pe cont propriu. Pierderile se înregistrează şi de-o parte şi de alta, dar se vede clar că forţele coclone sunt cu mult mai afectate.

Kohon priveşte stupefiat ecranul. Nu-i vine să creadă că Federaţia tot mai mişcă, şi-ncă în ce manieră! Nici mie nu prea îmi vine să cred că arma „Q-total” n-a avut niciun efect de data aceasta, ceea ce nu mă împiedică să-i strig şefului coclon:

— Unde-ţi este imperiul măi, şopârloiule? Te-am prevenit, Kohon, că planul meu se va realiza, dar nu m-ai crezut. Acum priveşte-ţi pieirea!

— Au făcut greşeala, îmi răspunde el, să strice scutul circular de apărare şi să se împrăştie în spaţiu. Mai am douăzeci de mii de nave cu care îi voi sufoca şi distruge.

Dă în continuare nişte ordine piţigăiate, dar se enervează tot mai mult pe măsură ce primeşte răspunsurile de la subordonaţi.

Trebuie să-i dau, într-un fel, dreptate. Federaţia s-a angajat într-o luptă dezordonată cu inamicul, nesocotind forţele intacte de care mai dispune Kohon – atât de numeroase încât sunt mai multe decât toate cele angajate în luptă la un loc. Nu mai zic de faptul că navele noastre sunt epuizate, cu scuturile şi muniţia mult diminuate şi multe din ele cu nevoi de reparaţii din cauza loviturilor primite. Dar, poate au şi ai noştri rezerve, undeva pe planetă.

Kohon este din ce în ce mai alarmat. La un moment dat, se întoarce spre mine şi-mi strigă enervat la culme:

— Ce le-ai făcut, duşmanule, oamenilor mei cu substanţele tale? Au toţi febră, diaree şi pete roşii pe corp.

— Şi ce-ai vrea să le fac eu? Să-i gâdil sub barbă? Dacă nu au rezistat tratamentului!! Ia uite-te la Federaţie ce activă este! Şi lor le-am dat acelaşi lucru.

— Să mi-i faci din nou viteji!

— Da' ce-au fost vreodată?

— Să nu jigneşti puterea coclonă, că te fărâm cu mâinile mele!

— Alea-s mâini la tine? Tu nu te uiţi că sunteţi făcuţi numai din rebuturi?! Ai pierdut pentru că eşti prea îngâmfat şi nu ai ţinut cont de vorbele mele. Cheamă navele care au plecat să atace Pământul, ca să-ţi vină în ajutor!

— Nu a ajuns niciuna la destinaţie. S-au oprit la jumătatea drumului. Toţi soldaţii mei sunt bolnavi şi nu mai pot lupta.

— Păi, dacă te-ai lăcomit şi le-ai dat să bea la substanţe până când s-au intoxicat!

— Ce substanţe au fost acelea? Dă-mi imediat antidotul!

— Există un singur antidot, dar mi-e teamă să nu le facă şi mai rău. Îi spune. „fiertură de cucută” şi se află numai pe Pământ. Dar oricum este prea târziu. Mai bine e să fii bolnav, decât mort. Dacă îi angajezi în luptă, nu au nicio şansă. Priveşte şi tu!

Kohon se uită fugitiv, peste umăr, la ecran şi vede că Federaţia a obţinut deja victoria, forţele sale opunând acum doar o rezistenţă anemică. Apoi se

întoarce din nou spre mine şi, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu mânuţele ridicate, zbiară ca ieşit din minţi:

— Cel puţin să mă răzbun pe voi, cei care mi-aţi ruinat visele. Soldaţi! Bateţi-i până la moarte!

În centrul de comandă sunt cam treizeci-patruzeci de persoane, dar numai jumătate dintre acestea sunt soldaţi, ceilalţi fiind operatori pe la diferite aparate. Şapte-opt inşi se reped, la strigătul lui Kohon, asupra noastră şi încearcă să ne ia la bătaie. Prietenii mei se sperie şi se ghemuiesc timoraţi, acceptând să încaseze pumni în spate. Eu nu mă las intimidat şi strig spre cei doi ca să-i încurajez:

— Măi, nea Mitică şi tu, Comisare, de ce sunteţi aşa fraieri şi vă e frică de nişte pitici? Nu vedeţi că ăştia trebuie să sară-n sus ca să-mi dea o palmă?! Ia ridicaţi-vă în picioare şi hai să-i luăm noi la bătaie pe ei, aşa cum am făcut la început!

Cei doi se ridică pe jumătate. Mai au încă unele reţineri. Comisarul îşi exprimă una din ele:

— Da'... au zis că ne bat până la moarte.

— Până la moartea lor, nu a noastră. N-ai înţeles tu bine.

— Ahaaa!!

Acum s-au lămurit amândoi şi s-au ridicat în picioare. Se uită unul la altul şi încep să râdă când văd cât de mici sunt atacatorii. Se iau apoi după mine şi încep să le tragă palme peste faţă şi castane în cap.

La un moment dat, distracţia noastră este întreruptă de un zgomot asurzitor. Una din uşile centrului de comandă este aruncată cât colo şi în pragul ei apare – stupefacţie generală – Jan Vlăjgan al nostru. Are ochii împăienjeniţi de ură, iar în colţul gurii schiţează un rânjet criminal. În mână mai poartă, încă, ciomagul lui deja cunoscut. Nu stă prea mult pe gânduri şi trece la acţiune – îl ia pe fiecare coclon în parte şi-i trage un picior sub coadă, iar când acesta sare în sus, poc! Şi un ciomag în cap.

Noi am rămas fără reacţie. Ne e puţin teamă că nu cumva Jan să ne confunde cu coclonii. Acesta ne strigă, însă, încurajator:

— Hai că am venit să vă salvez! Daţi şi voi cu putere!

Ne revenim şi-ncepem să cărăm din nou pumni coclonilor din jurul nostru.

În centrul de comandă este o învălmăşeală de nedescris – ţipete, urlete, răcnete, mese şi pupitre răsturnate, cocloni întinşi pe jos sau ghemuiţi prin diferite unghere, iar alţii alergând disperaţi de colo colo.

Îmi aduc aminte de Kohon şi-l caut cu privirea. A încercat să fugă, dar nea Mitică l-a apucat de coadă, iar Comisarul i-a sărit în cârcă. Sărăcuţul, nici nu se mai vede de sub cei doi. Mă reped şi eu la el şi, trăgându-l de urechi, îi strig:

— Ţi-am spus eu că avem un plan bine întocmit? Al patrulea pământean doar s-a prefăcut.

Lupta s-a încheiat cu victoria noastră. Coclonii s-au predat necondiţionat.

I-am spus lui Jan să blocheze uşile ca să nu mai intre şi alţi soldaţi de-afară, dar el m-a asigurat că i-a cotonogit pe toţi şi nu mai este niciunul în stare să meargă drept.

Kohon este legat fedeleş pe tronul lui. Îl voi preda Federaţiei ca pe un trofeu valoros. Observ cu surprindere că nu mai are „Piatra de foc” la gât. Îl întreb mirat:

— Unde ţi-este piatra de la gât?

— Mi-a furat-o el.

Mă întorc spre direcţia în care a arătat, şi îl văd pe Comisar cum stă, foarte mândru, cu „Piatra de foc” la piept.

— Gata, îi spun eu lui Kohon, nu mai eşti şeful coclonilor pentru că ţi-ai pierdut însemnele puterii.

Apoi mă adresez maimuţoilor prezenţi în centrul de comandă, bătându-l pe umăr pe Comisar:

— Kohon a pierdut bătălia pentru Darena şi, odată cu ea, dreptul de a vă mai conduce. Prin voia zeilor, „Piatra de foc” a ajuns în posesia acestui om. Din acest moment, el este noul vostru conducător.

Coclonii nu zic nimic, iar Comisarul râde nătâng. S-a trezit mare şef, peste noapte. Doar Kohon are ceva de vociferat:

— Tot eu sunt şeful coclonilor. Nimeni nu-mi poate lua locul până când nu trece prin „Labirintul vicleniei”.

Ce aiureală o mai fi şi asta?! Mă lămureşte un coclon mai bătrân care iese în faţă:

— Kohon are dreptate, dar numai pe jumătate. El a pierdut războiul cu Federaţia şi a dus Imperiul coclon în pragul dezastrului. În plus de asta, a rămas şi fără „Piatra de foc”, această sfântă dovadă a dreptului de a deţine puterea. Până la stabilirea noului şef, comandă va fi preluată de Triumviratul războinic, format din noi, cei trei locţiitori ai lui Kohon. Acest pământean care deţine acum „Piatra de foc”, va merge pe planeta-mamă Coclonia şi va trece prin „Labirintul vicleniei”, concurând cu Kohon, care are dreptul să-şi apere tronul, şi cu alţi pretendenţi, reprezentanţi ai celor zece caste coclone.

— Şi ce este acest „Labirint al vicleniei”? Întreb eu.

— Este un labirint în care se află o sută de negustori, fiecare având marfă în valoare de o mie de carale – moneda noastră. Concurenţii intră în labirint cu o mie de carale de persoană, bani gheaţă. Cine dobândeşte mai multă marfă, într-un timp dat, tocmindu-se cu negustorii şi folosindu-se de toată viclenia lui pentru a cumpăra cât mai ieftin, este declarat câştigător.

— Şi ce se întâmplă cu prietenul meu dacă pierde concursul?

— Va fi liber să plece unde doreşte.

Îmi vine o idee nebunească. Îl iau pe Comisar şi-l trag puţin de-o parte. Îl întreb:

— Ce zici, Comisare, vrei să concurezi?

— Eu ştiu, bre, ce să fac?

— Cu ce mai furi, cu ce mai cumperi, s-ar putea să câştigi. Cu mâinile tale „fine”, predispuse la viclenie, eu cred că ai şanse foarte mari să ieşi primul. Ba, dacă mă gândesc mai bine, cred că ceilalţi nu au nicio şansă în faţa ta.

— Atunci, vreau!

— Fii atent la mine! Pleci cu coclonii pe planeta lor – nu-i departe, dacă te uiţi mai bine, se vede pe geam, îl mint eu ca să nu se răsgândească şi să-l mai încurajez puţin -câştigi concursul şi devii şeful acestor pitici. După aceea îi transformi într-o rasă de negustori, pentru că, ai văzut şi tu, la război nu sunt în stare de nimic. Îi pui să se ocupe de comerţ şi să umple cosmosul cu buticuri. În felul acesta va fi linişte şi pace în galaxie şi toată lumea va fi mulţumită. Iar tu vei fi un şef foarte respectat şi ţi se vor face toate poftele.

— Gata şefu', s-a făcut!

Le comunic coclonilor decizia noastră. Toată lumea este satisfăcută de modul amiabil în care s-a rezolvat conflictul. Piticoţii se tem, însă, că Federaţia îi va face prizonieri sau îi va ucide. Le spun să nu-şi facă nicio grijă, pentru că rezolv eu şi această problemă, cu condiţia ca şi ei să se ţină de cuvânt şi să plece în teritoriul lor, că altfel îi dau pe mâna lui Jan. Când se uită la namila noastră, se cutremură toţi şi le piere cheful de orice viclenie.

Cei trei locţiitori ai lui Kohon care au preluat comanda trupelor, au dat diferite ordine subordonaţilor pentru ca aceştia să înceteze lupta şi să se retragă către grupul de nave neparticipante la luptă.

Situaţia navei noastre a devenit, dintr-o dată, critică. Câteva nave ale Federaţiei ne-au înconjurat şi ne somează să ne predăm. Se aude în difuzoare o voce ameninţătoare:

— Sunt generalul Ramană. Mă adresez lui Kohon, şeful coclonilor, cu cererea de a se preda necondiţionat şi de a-i pune în libertate pe cei patru pământeni.

O iau eu înaintea la toţi şi-i răspund:

— Generale, eu sunt conducătorul grupului de pământeni. Te anunţ cu satisfacţie că şeful Kohon este prizonierul nostru şi că am făcut o înţelegere cu coclonii ca ei să se retragă în teritoriile lor, iar voi să nu-i împiedicaţi în niciun fel.

— Nu poţi să hotărăşti tu în numele Federaţiei. Soarta coclonilor o stabilim noi.

— Vorbeşte cu Consiliul Suprem şi spune-le bătrânilor că îi rog eu să-i lase să plece. Garantez că nu vor mai porni niciodată război împotriva Federaţiei.

După o pauză, generalul vorbeşte iar:

— Deşi sunt foarte surprins, Consiliul Suprem mi-a ordonat să mă conformez cererilor tale. Coclonii sunt liberi să plece, iar voi veţi fi preluaţi de o navetă, la intrarea principală.

* *

Suntem pe nava de luptă a generalului Ramană. Tot echipajul ne-a întâmpinat cu mare bucurie. Ni s-a repartizat o cameră şi ni s-a spus că vom fi transportaţi pe Darena pentru a apărea în faţa Consiliului Suprem care doreşte să ne vadă.

Stăm toţi în jurul unei mese şi gustăm din preparatele primite. Comisarul a plecat cu coclonii. Ne-am luat rămas bun de la el cu emoţie. S-au vărsat şi câteva lacrimi, mai ales atunci când Jan l-a strâns în braţe pe acesta, cu aşa putere, pe măsura părerii lui de rău că se desparte de un prieten apropiat. A fost prima dată când Comisarul şi-a schimbat culoarea, din negru în roşu-vineţiu; şi bulbucase nişte ochi!!... I-am promis că o să-l vizităm atunci când o să ajungă şef.

Acum îl ascultăm pe Jan care ne povesteşte ce a făcut în perioada cât nu am fost împreună:

— Mi-am revenit destul de repede din leşinul provocat de arma coclonă, după cinci – zece minute. Voi eraţi deja plecaţi. Am intrat în navetă ca să o dezleg pe Hina şi să aştept să-şi revină şi ea, după care să ne sfătuim ce avem de făcut. Spre surprinderea mea, ea era trează. Lumina violetă n-o afectase aproape deloc.

— Măi, fraţilor, am reuşit s-o prostim şi pe ea, le spun eu, dar Jan mă contrazice:

— Nu din cauza prostiei a rezistat. La început nici ea nu şi-a explicat de ce nu a fost afectată şi de aceea a început să studieze camera pentru a găsi un indiciu. După puţin timp a observat că instalaţia de menţinere a vieţii este dereglată. Florile acelea electrice la care a umblat Comisarul nu erau flori, ci o instalaţie care asigură oxigenul necesar persoanelor din încăpere, purifică aerul, menţine o temperatură dorită şi alte chestii din astea. Dar, după ce a fost dereglată, a produs o cantitate mai mare de ozon. Hina şi-a dat seama că ozonul, într-o anumită concentraţie, absoarbe radiaţia aceea a coclonilor, aceasta nemaifăcându-şi efectul. A transmis imediat Federaţiei această informaţie foarte preţioasă, pe o frecvenţă codificată, pentru a nu putea fi interceptată de duşman. După aceea a plecat spre Darena pentru a participa la luptă. A insistat să merg cu ea, dar i-am spus că rămân pe nava coclonă pentru a vă salva pe voi. Am luat încăpere cu încăpere şi am bătut toţi maimuţoii pe unde i-am găsit. După ce am ajuns la voi în centrul de comandă, am făcut ceea ce deja ştiţi.

— Deci, aşa se explică faptul că navele Federaţiei nu au fost paralizate.

— Da. Mesajul Hinei a ajuns la timp şi s-au putut lua măsurile de contracarare a armei coclone.

— Daaa. Ţi-a zis cumva că-i place de tine?

—?!!?... Nu!

— Dar, a cam insistat să mergi cu ea şi să ne laşi în voia soartei.

— Eeeeiii!! N-ai văzut că am rămas cu voi?

— De mine a zis ceva?

— Ce să zică?

— Aşaaa. Că mă iubeşte, că am avut dreptate, că i se rupe inima de mine.

— N-am auzit-o. Ba da, a zis ceva. Că, până la urmă, iniţiativa ta prostească, a ajutat la ceva.

— Păi vezi că mi-a recunoscut meritele?!

Discuţia noastră este întreruptă de către generalul Ramană care intră în cameră şi ni se adresează prieteneşte:

— Dragi pământeni, sper că v-a plăcut mâncarea şi că v-aţi putut odihni puţin după încordarea extremă la care aţi fost supuşi.

— Nu am fost chiar aşa obosiţi, răspunde nea Mitică. Coclonii au fost băieţi de treabă – ne-au dat şi-un film. Noi ne-am purtat cam urât cu ei.

Nu îl mai las să continue şi îi vorbesc eu generalului care deja nu ştie ce să mai creadă:

— Nu-l luaţi în seamă! Este încă sub efectul armei „Q-total”. Prietenul nostru s-a luptat ca un leu-paraleu cu duşmanii şi, de aceea, aceştia au fost nevoiţi să tragă în el din zece în zece minute, ca să-l poată stăpâni.

— Arma coclonă nu mai prezintă niciun pericol pentru Federaţie. Heliona Hina ne-a transmis că voi aţi avut o contribuţie decisivă la anihilarea ei, prin creşterea concentraţiei de ozon. Cum v-aţi dat seama?

— Am făcut noi, pământenii, lucruri şi mai grozave. Dar Hina unde este? De ce nu vine să ne vadă?

— Nu mai ştiu nimic despre ea. Dar, am ajuns deja pe Darena şi poate că ea vă aşteaptă aici. Misiunea mea se reduce la a vă conduce în faţa Consiliului Suprem al Federaţiei. Pe durata acestei întâlniri veţi afla, cu siguranţă, toate detaliile care vă interesează.

Generalul ne pofteşte afară. Suntem pe planetă. Avem în faţă o privelişte destul de frumoasă. Solul este închis la culoare, iar vegetaţia foarte abundentă, de un verde smarald.

Facem doar câţiva paşi de la navă la vehiculul terestru. Deşi scurt, drumul este greu. Ne simţim trupurile ca de plumb. Generalul ne explică motivul pentru care ne deplasăm aşa de greu: planeta fiind mult mai mare, are o gravitaţie dublă faţă de cea a Pământului. Nea Mitică nu pierde prilejul să-mi reproşeze:

— Vezi că legea ta a gravitaţiei nu ne ducea spre Pământ, ci spre Darena? Ai vrut să ne păcăleşti.

— Eeeei şi ce mare lucru era? Îi răspund eu. Aşteptaţi câteva ore în tufişurile acelea până când soseam şi noi.

Ne suim în automobilul care ne-a fost pus la dispoziţie. Aici ne revenim, după cum spune generalul, pentru că acesta este dotat, ca şi clădirile şi locurile publice de pe întreaga planetă, cu instalaţii de echilibrare gravitaţională.

Deplasarea se face cu o viteză foarte, foarte mare, care mă băga-n sperieţi. Nu ştiu pe unde am trecut, deoarece am stat tot timpul cu ochii închişi

adoptând, în acelaşi timp, o falsă atitudine relaxată ca să nu-şi dea seama generalul că mi-e frică. Nea Mitică nu şi-a dat seama că trebuie să închidă ochii şi acum îl căutăm pe sub scaune.

Am ajuns într-un oraş cu nişte clădiri strălucitoare, foarte înalte. Suntem conduşi în faţa Consiliului Suprem care îşi desfăşoară activitatea într-o sală foarte mare, dotată cu acelaşi podium circular, având în jurul său scaunele pe care stau bătrânii.

Prietenii mei se opresc, timizi, la uşă, dar eu ştiu lecţia şi merg cu îndrăzneală în mijlocul celor care hotărăsc destinele Federaţiei.

De data aceasta trebuie să fiu mai politicos, de aceea le vorbesc mult mai amabil, cu un respect nereţinut, în dorinţa de a mă pune şi mai bine cu aceşti mari şefi galactici.

— Mult stimaţi şefi ai Federaţiei Planetelor Civilizate, mă bucur foarte mult că vă revăd, de data aceasta în condiţii mult mai prielnice nouă, acum când am învins împreună Imperiul coclon.

Moşii se uită unul la altul, schimbă între ei fel de fel de informaţii tele. Asiatice, neauzite de noi, după care mi se adresează prin reprezentantul lor cel mai bătrân:

— Fiţi bineveniţi, dragi pământeni! Ne bucurăm că greul a trecut şi pacea domneşte din nou în galaxie. Victoria Federaţiei asupra coclonilor se datorează în foarte mare măsură vouă, drept pentru care vă bucuraţi de respectul şi prietenia noastră. Prin faptele voastre aţi scurtat mult drumul pe care Pământul îl are de parcurs până la integrarea în rândul planetelor civilizate. Am luat deja decizia de a grăbi acest proces. Veţi fi răsplătiţi pentru meritele voastre. Veţi primi tot ce vă veţi dori, cu condiţia ca aceste dorinţe să poată fi îndeplinite de către noi.

— Vă mulţumim! Fiecare dintre noi îşi va exprima dorinţele la momentul potrivit. Nu ştiu ce vor cere prietenii mei, dar eu sunt sigur că în acest moment mă aflu într-o totală nehotărâre. Habar nu am ce aş putea cere. Mai lăsaţi-mă să mă gândesc.

— Veţi avea suficient timp să vă decideţi, pentru că vă vom mai reţine pe Darena câteva săptămâni în calitate de oaspeţi de onoare, bineînţeles numai dacă veţi dori să daţi curs invitaţiei noastre.

— Vom rămâne cu mare plăcere pentru că acasă şi aşa nu ne crede nimeni şi când ne vor auzi că i-am bătut pe cocloni, ne vor internă în subsolurile beciurilor. Din adâncurile. Spitalului Poliţiei capitalei.

— Nu ştim ce aţi făcut pe nava coclonă în timpul prizonieratului. Aţi fost torturaţi? Era foarte clar că Kohon voia neapărat să afle de la voi, cu orice preţ, secretul rezistenţei voastre în faţa armei „Q-total".

— Nu am fost torturaţi şi nici măcar prizonieri. Au tras în noi cu lumina lor violetă, noi am rezistat şi i-am luat la palme. Apoi am căzut la pace, ne-au dat un film, ăăăăă. Nu, nu, nu, m-am molipsit şi eu de la nea Mitică, am urmărit împreună bătălia. L-am păcălit pe Kohon că puterea noastră stă în nişte

substanţe speciale pe care le bem periodic. Aveam nişte substanţe la noi pe care le luasem pe post de arme.

— Ce substanţe?

— Nu ştiu ce erau, dar se pare că bieţilor cocloni nu prea le-au priit, pentru că au făcut febră şi se văitau de burtă.

— Deci voi i-aţi contaminat?! Cea mai mare parte a lor suferă de o intoxicaţie digestivă şi de rujeolă de tip terestru, fapt ce i-a împiedicat să participe la luptă. Nu ne explicăm în niciun fel acest fenomen.

— Şi până la urmă, ce boală este rujeola asta, că parcă am mai auzit de ea?

— Voi o mai numiţi şi „pojar”. De unde aţi luat substanţele acelea?

— Dintr-un spital. Speram să fie o otravă ceva, cu care să-i împuţinăm pe cocloni.

— Aţi făcut, fără să ştiţi, un lucru foarte bun. Coclonii nu au pe planeta lor această boală, dar acum situaţia îi obligă să-şi facă anticorpii necesari. La aceasta s-a adăugat şi acea intoxicaţie generată, se pare, de o otravă care le-a afectat şi mai mult sănătatea. Încă o dată aţi avut un rol esenţial în obţinerea victoriei, prin împiedicarea forţelor principale coclone să participe la luptă.

— Lasă şefu' că şi voi i-aţi lovit nimicitor – cu cercuri, cu triunghiuri. Am văzut eu! Dar să vă întreb altceva: unde este Hina?

— Heliona Hina nu se află pe Darena. După ce ne-a transmis acel mesaj salvator, am sfătuit-o să se îndepărteze de zona conflictului pentru a nu fi capturată de inamic, deşi ea dorea să participe la luptă.

— Păi daaa, am văzut-o!! Ea vrea să salveze singură galaxia, dacă s-ar putea, în fiecare zi! Ştiţi, eu m-am cam îndrăgostit de ea şi vreau să o văd cât mai repede. Mi-a promis că o să-şi petreacă vacanţa cu mine, pe Pământ.

— Imediat ce vom afla informaţii despre ea, te vom anunţa. Acum am vrea să mai aflăm un lucru: de ce ne-ai cerut să-i lăsăm pe cocloni să plece?

— Dar de ce mi-aţi acceptat rugămintea fără niciun comentariu? Eu mă pregăteam să trag o ceartă cu voi.

— Pe de-o parte eram foarte îndatoraţi faţă de tine şi prietenii tăi, iar pe de alta, nu aveam datele necesare pentru a lua o decizie contrarie. Am bănuit că ai motive întemeiate pentru o astfel de cerere şi am mizat pe simţul tău de orientare.

— Bine aţi făcut! I-am lăsat pe cocloni să plece, pentru că le-am dat cu ei o „bombă cu efect întârziat”. Şi când aceasta va „exploda”, va fi linişte şi pace în întreaga galaxie. Niciun coclon nu va mai porni niciun război. Mă refer la prietenul nostru, Comisarul – cel de-al patrulea pământean – care a plecat să intre în „Labirintul vicleniei” pentru a le deveni coclonilor şef. Şi când acest lucru se va produce, toată seminţia coclonilor se va apuca de comerţ. Am aranjat eu totul.

— Şi dacă prietenul tău pierde?

— Imposibil! Va aplica nişte tactici pământene total necunoscute

coclonilor. Vă asigur eu că nu are cine să-l învingă.

— Se pricepe aşa de bine să se tocmească în cumpărarea mărfurilor?

— Se pricepe foarte bine ca, în timp ce se tocmeşte, să te lase şi fără marfă.

— Dar cum îi va lua lui Kohon „Piatra de foc”?

— I-a şi luat-o deja, cu prilejul unei învălmăşeli regretabile.

— Să sperăm că planul tău se va aplica aşa cum l-ai stabilit. Însă, chiar şi în calitate de comercianţi, coclonii nu vor fi acceptaţi în teritoriul Federaţiei.

— Atunci facem altceva: îi primiţi pe cocloni în zona civilizată, dar înfiinţaţi un birou, comitet, organizaţie sau altceva care să le supravegheze activitatea. Cine face pe nebunu', îl daţi pe mâna acestei poliţii care-l va altoi peste faţă, mâini şi picioare până când nu va mai fi recunoscut nici de către familia sa. Chiar merg mai departe şi vi-l propun în fruntea acestei organizaţii de supraveghere a comercianţilor cocloni pe prietenul meu Jan Vlăjgan, care deja a băgat o spaimă în ei, soră cu sinuciderea.

— Vom analiza această propunere care pare destul de interesantă. Nu suntem, însă, de acord cu violenţa. Răbufnirile nervoase nu sunt atributul omului civilizat.

— Nuuuu, că Jan îi bate calm. Şi nu va fi deosebit de dur. Doar câtorva sute să le zdrobească ţestele, să le împrăştie creierii pe ziduri şi să le arunce degetele pe jos – totul televizat pentru învăţare de minte – şi nici că mai îndrăzneşte vreunul să greşească.

— Ce spui tu este groaznic. Vom aplica pedepse educaţionale, în scopul de a.

— Da, e şi mai bine aşa. Pedepse educative, ca la şcoală: castane-n cap, urechi rupte şi nuiele la palmă până li se umflă mâinile ca gogoşile; şi pe urmă să-i oblige să aplaude cu ele.

— Nu. În aceşti termeni nu putem discuta. Am reţinut propunerea şi rămâne să stabilim amănuntele. Nu putem aplica metodele pământene deoarece acestea nu sunt în concordanţă cu principiile noastre care.

— Dacă tot a venit vorba de Pământ, nu credeţi că acesta trebuie să joace un rol mai însemnat în galaxie, având în vedere contribuţia noastră la înfrângerea coclonilor?

— Ţi-am spus că vom accelera procesul de integrare.

— Nu. La altceva mă refer. Până când ajunge Pământul nostru la nivelul vostru mai e destul timp. Va mai curge multă apă pe. Râurile Cosmosului. Dar am putea trimite şi noi un reprezentant, un fel de ambasador al planetei noastre pe lângă Federaţie. Bineînţeles că va avea un rol consultativ, dar va fi foarte bine retribuit.

— Te gândeşti la tine sau la anumiţi oameni valoroşi de pe planetă?

— Nici aşa, nici aşa. Mă gândesc la prietenul meu, nea Mitică. Este foarte potrivit pentru această funcţie: are experienţă, posedă principii de viaţă foarte sănătoase de pe vremea când era el copil şi, în plus, seamănă foarte mult cu

voi, fiind la fel de bătrân.

— Noi suntem mult mai bătrâni, iar dacă te gândeşti să îl primim în Consiliul Suprem, află că ne ceri un lucru imposibil. Alegerea noastră în acest organism suprem de decizie se desfăşoară după o metodologie mult mai complicată, pe care nu o putem încălca. Şi, în plus, nu are puteri telepatice.

— Dar se poate preface, iar când e vorba de moţăit, juri că-i cel mai mare specialist. Însă nu vreau să îl primiţi în Consiliu, ci doar pe undeva pe alături, pe un scaun mai în spate. Şi când vă împotmoliţi în vreo problemă, îl întrebaţi şi pe el. Poate ştie.

— Îl putem primi ca reprezentant al Pământului într-un organism de accelerare a integrării acestei planete în cadrul Federaţiei.

— Păi asta este! Ce, am zis eu altceva?

Încheiem discuţia cu mulţumiri reciproce şi alte politeţuri.

Mă îndrept către prietenii mei şi ieşim împreună afară unde suntem aşteptaţi de o persoană responsabilă cu protocolul care ne conduce într-un hotel de lux unde ni se pun la dispoziţie nişte apartamente foarte spaţioase, dotate cu toate facilităţile necesare.

Acum este momentul să le dau prietenilor mei veştile bune:

— Măi băieţi, am pentru voi câte o surpriză foarte plăcută. V-am spus că mă am bine cu moşii din Consiliul Suprem. Am reuşit să obţin pentru voi funcţii foarte importante în cadrul conducerii Federaţiei. Jane, tu vei fi şeful unei Poliţii ce se va înfiinţa pentru supravegherea coclonilor, iar nea Mitică va reprezenta planeta noastră în calitate de ambasador pe lângă Federaţie. Amândoi veţi ajunge mari barosani.

— Eu nu am chef să stau pe-aici, îmi spune Jan.

— Eu vreau să plec imediat spre Pământ, se ia şi nea Mitică după el. Ne-ai minţit că durează puţin şi iată că acum, când s-a terminat războiul, stăm tot aici, prizonieri.

— Dar nu suntem prizonieri, ci invitaţi de onoare. Iar dacă vrei, pleacă! Nu te ţine nimeni cu forţa.

— Cu ce să plec? Tot cu Legea aia... a lu' Arhimede, cu care ne-ai mai păcălit?!

— Cuuu. Nu ştiu. Probabil or să ne dea federalii.

— Păi vezi că ne-ai minţit? Nu ştiu de ce ai interesul să ne tot laşi împrăştiaţi prin Cosmos. Pe Comisar l-ai trimis la. Mama maimuţoilor, pe noi ne angajezi, la capătul lumii, fără să ne întrebi. Ce interes ai tu să scapi de noi?

— Nu am niciun interes.

— Dar tu rămâi?

— Nu ştiu. Nu m-am hotărât.

— E clar! Mi-am dat seama. De când ai intrat în salonul nostru, ai râmnit la patul meu de la fereastră.

— Hai măi, nea Mitică, fii serios! Cum poţi să spui asemenea prostie?! Eu nu mă mai întorc în spital.

— Ba ai să te întorci! Stai numai puţin să vezi cum! Te-am auzit ce ai vorbit cu bătrânii din Consiliu, cum te-ai chinuit să scapi de noi. Halal prieten! Şi noi care am avut încredere în tine şi te-am urmat pretutindeni! Am văzut ce ai hotărât tu fără să ne întrebi, dar tu nu ştii ce am hotărât noi.

— Şi ce-aţi hotărât, mă rog?

— Să-ţi tragem o bătaie bună, ca să înveţi să fii loial tovarăşilor tăi de suferinţă, să le doreşti binele, nu răul. Când eram eu mic.

— Dacă nu vă convine, puteţi face orice doriţi. Eu nu vă oblig să rămâneţi. Am crezut că vă fac un bine.

— Acum nu contează ce crezi tu. Ce-am hotărât, rămâne hotărât. Eu te ţin şi Jan te bate, după cum am stabilit; ca să înveţi şi tu că adevăraţii prieteni se ţin întotdeauna de cuvânt.

Mocofanii ăştia vor să mă bată ca să se ţină de cuvânt şi să-mi demonstreze -culmea! – Că îmi sunt adevăraţi prieteni. Sau cel puţin aşa am înţeles. Şi eu care credeam că am scăpat de orice pericol! Găsesc, totuşi, soluţia de a minimaliza efectul acestei combinaţii periculoase formată din forţa ca de taur a lui Jan şi mintea ca de capră a lui nea Mitică. Sper să meargă. Le spun puţin mai optimist:

— Nu e bine aşa.

— Ba e bine, zice Jan. Aşa am stabilit, aşa rămâne.

— Da, dar nea Mitică nu poate să mă ţină pentru că este mai bătrân, aşa că ţine-mă tu, Jane, şi să mă bată el!

Se uită unul la altul şi par să fie de acord. Îi mai ajut şi eu puţin să aplice hotărârea lor:

— Fiţi atenţi cum facem! Eu mă întind în pat şi Jan mă ţine de piciorul patului ca să nu fug. Nea Mitică, ia pătura, strânge-o în patru şi aşeazămi-o pe fund. Dă-mi vreo trei palme să văd stele verzi, dar mai uşor că acolo mă doare cel mai tare.

Nea Mitică s-a conformat, dar mi-a tras palmele peste ceafă, nu unde mă aşteptam eu. La acestea s-au adăugat şi câteva castane de-ale lui Jan care, din prea mult entuziasm, i-a scăpat vreo două şi lui nea Mitică, făcându-l pe acesta să-şi uite însărcinarea şi s-o ia aiurea, în nişte curbe ameţite prin cameră. Eu profit de acest incident neprevăzut şi le spun:

— Gata, măi fraţilor, că m-aţi omorât! Acum că v-au trecut nervii, vă mai întreb o dată dacă vreţi să rămâneţi pe funcţiile acelea foarte bine retribuite?

— Păi cum să nu vrem!? Îmi răspunde Jan.

— Cum să. Vrem. Nu v r e m . ? ! Vrem! Vorbeşte, cu întârziere, şi nea Mitică, încă ameţit.

Cap. IV: STĂPÂN PE „FULGERUL GALACTIC”

Suntem pe Darena de peste două luni. Am avut parte, în tot acest timp, de satisfacţii imense. Federaţia a organizat în onoarea noastră adevărate festivaluri de recunoştinţă pentru că – spun şefii ei – nu ar fi putut să-i învingă pe cocloni fără ajutorul nostru. Au avut loc ceremonii militare unde gărzi foarte numeroase ne-au prezentat onorul, ne-am întâlnit cu diferite personalităţi ale Federaţiei, am vizitat Darena în locurile ei cele mai frumoase şi, nu în ultimul rând, am participat la serate dansante, prilej cu care nea Mitică a dat adevărate spectacole de dans popular românesc, bineînţeles după ce a luat nişte ţuică la bord, ţuică făcută chiar de el din nişte fructe găsite pe aici, pentru că federalii nu au alcool în dotarea lor.

Am împletit, însă, distracţia cu munca. Jan şi-a luat postul în primire, devenind şeful unei Poliţii nou înfiinţate, însărcinată cu supravegherea coclonilor, în eventualitatea că aceştia vor fi primiţi în spaţiul federal. Nu este el chiar şeful cel mare, dar este comandantul unei echipe operative. Are în subordine în majoritate orzoni şi orzoaice care s-au oferit voluntar să-i alerge prin spaţiu pe coclonii indisciplinaţi. Jan se potriveşte foarte bine cu această rasă de fiinţe cosmice. Chiar s-a îndrăgostit de o orzoaică solidă (ea îşi zice „orzonă”, dar eu nu pricep de unde a scos cuvântul ăsta!), cât el de mare şi, după câte palme îşi dau reciproc pe spinare, cred că nunta lor este iminentă.

Nea Mitică activează într-un birou foarte spaţios a cărui activitate este destinată pentru accelerarea integrării Pământului în rândul planetelor civilizate. Are în subordine numeroşi extratereştri de diferite rase, lui revenindu-i principala îndatorire de a le povesti acestora cât mai multe lucruri despre Umanitate, în aşa fel încât, federalii, pe baza datelor acumulate şi prelucrate în mod corespunzător, să găsească acele modalităţi optime pentru realizarea cât mai rapidă a scopului propus. Le povesteşte colegilor săi fel de fel de lucruri de când era el copil, şi chiar de pe vremea când nici nu se născuse, din tinereţile tatălui şi bunicului său. Dacă o s-o ţină tot în ritmul acesta, cred că nu este departe timpul când va relata fapte din copilăria lui Mihai Viteazul, cu care nea Mitică a început să pretindă că este rudă. I-a venit această idee când, într-una din vizitele noastre pe Darena, s-a suit pe un animal negru şi a declarat că seamănă cu voievodul, pentru că şi acesta avea un cal de aceeaşi culoare.

Se pare că activitatea lui nea Mitică este foarte apreciată aici, cu atât mai mult cu cât prietenul meu pune atâta patos în relatările sale şi insistă atât de mult pe amănunte pentru a fi înţeles cât mai profund, încât, săptămânal, şefii cei mari îi schimbă subordonaţii şi-i internează pe cei vechi în nişte centre specializate de recuperare nervoasă.

Cei doi tovarăşi ai mei s-au integrat foarte bine în atmosfera Federaţiei, îşi iubesc munca şi o desfăşoară cu multă pasiune. Mi-au spus că nu ar mai pleca spre Pământ nici dacă aş cădea în genunchi în faţa lor şi i-aş ruga să mă

însoţească spre casă.

Eu, în schimb, nu mă simt la fel de bine. Mi s-au oferit fel de fel de funcţii, care de care mai importantă, dar le-am refuzat pe toate. Mi s-a cerut să-mi exprim orice dorinţă, pentru a-mi fi îndeplinită, dar nu am găsit nimic care să mă satisfacă.

Adevărul este că îmi doresc ceva cu mare ardoare – s-o întâlnesc pe Hina. Dar aceasta este de negăsit. Toţi îmi spun că nu a venit încă pe Darena, dar, probabil că va sosi ea atunci când va dori să mă vadă. De asta mi-e şi frică – de faptul că Hina nu vrea să se mai întâlnească cu mine, că mă evită intenţionat, că este supărată că am legat-o. Poate că ea a avut încredere în mine, iar eu m-am comportat ca un bădăran. Partea proastă este că m-am îndrăgostit şi mai mult de ea. Pot să spun că acum o iubesc nebuneşte. Când închid ochii îi văd trupul înalt şi mlădios, părul lung uşor ondulat, ochii albaştri ca cerul senin şi tenul alb ce vine în contrast ameţitor cu pletele sale negre ca tăciunele. Tot ce ţine de ea mi se pare divin. Ştiu că nu mă iubeşte, că are alte aspiraţii, mult mai înalte, dar poate o conving să mă ierte şi să-mi dea şi mie o funcţie pe lângă ea, în aşa fel încât să o văd toată ziua şi să mă îmbăt cu imaginea chipului ei atât de drag mie.

Într-o zi mă uitam la nea Mitică şi mă gândeam la ea. Apoi mi s-a părut că Hina stă chiar în faţa mea, zâmbitoare şi tandră. Parcă mă chema. Nu am mai stat pe gânduri şi m-am repezit nebuneşte să o îmbrăţişez, dar m-am trezit că-i mângâi moaca veştejită, duhnind a ţuică, a lui nea Mitică.

Această întâmplare m-a pus pe gânduri şi m-a făcut să înţeleg că, dacă mai stau pe Darena de unul singur, risc s-o iau razna şi să pup pe toată lumea, convins că o sărut pe iubita mea.

Trebuie să plec de-a lungul şi de-a latul Federaţiei pentru a o găsi pe Hina. Am s-o rog să mă ierte şi să nu mă mai evite, apoi o să-i amintesc de promisiunea făcută în legătură cu vacanţa pe care urma să o petrecem împreună. De fapt, n-o să-i mai spun nimic. Nu vreau să o mai oblig să facă lucruri pe care nu şi le doreşte. Pur şi simplu o să-i declar că o iubesc foarte mult, după care voi pleca spre Pământ. Să hotărască singură dacă mă iartă sau nu, dacă mă iubeşte sau nu, dacă vine cu mine sau nu. Iar dacă nu vrea să vină, va trebui să inventez ceva cu care să o determin să mă urmeze, fără să-şi dea seama că este manipulată.

Am solicitat o audienţă la Consiliul Suprem pentru a-i ruga pe bătrâni să-mi dea o navă mai bună, care să asculte de mine, şi o hartă rutieră a galaxiei pentru a nu mă rătăci. Cred că am să le cer şi o legitimaţie de liberă trecere pentru a nu fi întârziat de cine ştie ce poliţişti idioţi care stau la pândă pe după fel de fel de planete şi mă pot lua la întrebări pentru depăşire de viteză, defecţiuni la frână (că şi data trecută nu prea am ştiut să frânez şi era să le buşesc „pasărea” coclonilor) şi alte chestii de circulaţie spaţială cu care nu prea sunt familiarizat.

Bătrânii mi-au acceptat foarte repede audienţa. S-au făcut băieţi de

treabă de la o vreme; nici nu deschidem bine gura, că ei ne şi fac pe plac.

Păşesc din nou în mijlocul podiumului rotund. De data aceasta mi se oferă un scaun.

Port discuţia cu decanul lor de vârstă, sau o fi doar un purtător de cuvânt, nu ştiu.

— Onorat Consiliu, încep eu, vă mulţumesc pentru faptul că m-aţi primit atât de repede. Am o problemă care nu îmi dă pace.

— Dacă nu eşti mulţumit de felul în care ai fost tratat până acum, noi suntem gata să reparăm orice greşeală.

— Nu despre asta e vorba. Sunt foarte, foarte mulţumit; la fel şi prietenii mei. Niciunul dintre noi nu a avut până acum condiţii de trai atât de bune. Cei doi pământeni sunt pe deplin realizaţi şi bucuroşi că viaţa lor a căpătat un nou sens. Mie, în schimb, îmi lipseşte ceva. Mai precis, îmi lipseşte Hina. M-am îndrăgostit de ea peste orice limită imaginabilă şi vreau să o văd cât mai curând. Nu intenţionez să-i cer nimic, decât să accepte să stea de vorbă cu mine.

— Heliona Hina nu este pe Darena şi nici nu a luat legătura cu noi până acum. Dar o putem căuta noi pe ea şi, când o vom găsi, o să-i transmitem mesajul tău.

— Ştiu că este supărată pe mine şi mă evită. Dar eu vreau să-i cer iertare pentru modul în care m-am purtat cu ea, după care o voi lăsa să facă ce doreşte. Oricărui om trebuie să i se ofere acest drept.

— De ce crezi că este supărată pe tine?

— Pentru că ea voia să evite confruntarea cu „pasărea de pradă” coclonă şi să ne ducă pe altă planetă, cedând Darena fără luptă.

— Aşa stabilisem împreună...

— Da, dar eu nu am fost de acord şi am scos-o din joc – am legat-o şi am preluat comanda navetei.

— Nu am ştiut acest amănunt. A fost un act aventurist din partea ta, dar, din fericire, eficient. De ce ai făcut acest lucru?

— Pentru că am considerat inadmisibil să pierdeţi Darena fără să daţi măcar o palmă unui singur coclon. Iertaţi-mă că v-o spun, dar habar n-aveţi să vă bateţi. Dacă începi războiul prin a ceda teritorii, înseamnă că vei sfârşi prin a ceda totul. Noi ne batem cu totul altfel – e de-ajuns să scape unul o înjurătură, că până la lansarea rachetelor nucleare nu mai este decât o chestiune de timp.

— Noi am eliminat războiul din modul nostru de a gândi viitorul. Acesta reprezintă ultima, dar ultima modalitate de a ne rezolva problemele.

— La noi e prima. Dar nu despre război vreau să vorbesc acum. Ce-a fost a fost. Nu ştiu de ce am senzaţia că Hina se ascunde de mine şi voi sunteţi complicii ei. Îi faceţi jocul fără să ţineţi cont de sentimentele mele şi de faptul că regret cele întâmplate.

— Te înşeli. Hina nu ne-a cerut să te ţinem departe de ea.

— Atunci spuneţi-mi unde o pot găsi. Trebuie să aibă o adresă, un număr de telefon, ceva. Degeaba v-aţi purtat frumos cu mine, dacă acum, când vă cer şi eu ceva, nu vreţi să mă ajutaţi.

— Din păcate, nu te putem ajuta.

— Daţi-mi o navă şi un om de încredere care să mă poarte prin toată Federaţia, până când o voi găsi pe Hina. Vă cer chiar aşa de mult?

— Această cerere ţi-o putem îndeplini, dar nu ţi-ar ajuta la nimic. Ai putea să o cauţi pe prietena ta luni şi luni de zile fără succes.

— Asta nu mai este treaba voastră. O să o caut şi zece ani, dacă va fi nevoie, numai pentru a-mi cere iertare şi a-i spune că o iubesc. După aceea plec pe Pământ şi nu mai auziţi de mine.

Moşii fac o mică pauză pentru a schimba priviri pline de subînţelesuri pe care eu nu le pricep.

După un timp, acelaşi bătrân mi se adresează din nou:

— Eşti chiar atât de înverşunat în a o găsi pe Hina?

— Da, sunt, sunt, sunt şi iar sunt.

— Te laşi condus de sentimente şi de aceea greşeşti în cazul de faţă. Trebuie să fii raţional şi să renunţi definitiv la Hina.

— De ce?

— Pentru că nu o vei găsi niciodată.

— A murit?

— Nu.

— Atunci?!

Bătrânul scoate un fel de oftat ca şi cum nu s-ar decide să-mi spună un lucru pe care eu nu ar trebui să-l ştiu. Cred că-i bat pe moşi de-i zvânt, dacă mă mai ţin mult în aşa tensiune. Într-un târziu, acesta se decide să-mi vorbească:

— Hina nu a mai ajuns pe Darena. A fost capturată de cocloni încă înainte de a începe bătălia şi acum se află, probabil, pe planeta Coclonia.

— Şi de ce nu vine înapoi, că doar războiul s-a terminat?!

— Pentru că este sclava coclonilor. Aceştia nu pun în libertate niciun prizonier.

— Vreţi să spuneţi că în tot acest timp, de două luni, cât am benchetuit eu aici, ea s-a chinuit să supravieţuiască printre străini?

— Da.

— Şi de ce nu mi-aţi spus de la început?

— Pentru că nu-ţi era de niciun folos să afli. Nimeni nu o poate ajuta.

— Ori eu sunt prost şi nu mai pricep nimic, ori voi aţi dat în mintea lui nea Mitică. Păi de ce nu trimiteţi, măi fraţilor, trupele voastre pentru a elibera toţi prizonierii, nu numai pe Hina? Să-i ia de urechi pe maimuţoi şi să-i trântească de pământ până când le sar toţi solzii de pe cozi; că doar sunteţi învingători!

— Din nefericire nu putem face acest lucru. În urmă cu mai mult timp am semnat o convenţie cu coclonii prin care ne obligam reciproc să nu pătrundem

în teritoriile adverse sub nici.

— Dar ei nu s-au ţinut de cuvânt.

— Ei sunt barbari. Noi, în schimb, vom respecta întotdeauna hotărârile luate pentru că, prin aceasta, ne demonstrăm gradul de civilizaţie pe care.

— Păi, dacă ei au încălcat convenţia, înseamnă că aceasta nu mai este valabilă. Aveţi dreptul s-o încălcaţi şi voi.

— Gândeşti ca un pământean care nu a ajuns la nivelul nostru de civilizaţie. Niciun membru al Federaţiei noastre nu are voie să pătrundă în teritoriul coclon. Civilizaţia nu înseamnă numai un nivel de trăi foarte ridicat, cum credeţi voi, ci şi un înalt grad de conştiinţă care nu se poate realiza decât prin respectarea legilor şi.

— Bine, bine, aşa o fi, dar de ce nu luaţi o hotărâre nouă, prin care să anulaţi în mod legal convenţia semnată?

— Deoarece am ajuns la un echilibru legislativ optim şi orice lege nouă riscă să genereze schimbări neprevăzute care ar strica acest echilibru. Şi, în plus de asta, nu putem schimba unilateral convenţia, ci numai de comun acord cu coclonii.

— Constat cu stupefacţie că această civilizaţie a voastră v-a dus într-un punct mort unde nu mai există logică, ci numai reguli absurde care nu pot fi nici schimbate şi nici încălcate. Nu vă daţi seama că în acest punct, al conştiinţei rupte de realitate, se poate opri evoluţia voastră? Nu vreau eu să fac pe filosoful, că nu mă pricep, dar şi la noi conştiinţa este la loc de cinste, însă are o limită foarte clară – cea a interesului personal. Cred că noi, pământenii, trebuie să ne luăm planeta şi să plecăm tiptil, tiptil, cât mai departe de Federaţie, pentru că voi sunteţi periculoşi – vă sacrificaţi semenii de dragul unor reguli şi – culmea! – Numiţi asta „civilizaţie”.

— Trebuie să înţelegi că nu putem schimba în niciun fel această situaţie. Toate calculele şi prognozele noastre arată că orice dezechilibru în cadrul Federaţiei ar pune în pericol vieţile a miliarde de semeni ai noştri. De aceea am convenit ca individul să se sacrifice în folosul colectivităţii. Toţi sunt de acord cu această regulă şi se resemnează, îşi acceptă soarta atunci când devin prizonierii coclonilor.

— Să nu-mi spuneţi că stau acolo, prizonieri, bucuroşi că vă respectă vouă această regulă stupidă. De ce nu luaţi în calculele şi-n prognozele voastre şi disperarea, deznădejdea şi suferinţa acestor prizonieri? Sunt mulţi în această situaţie?

— Am avut în ultimii cinci ani tereştri opt sute cincizeci şi patru de mii patru sute optzeci şi trei de astfel de pierderi umane. Nu-i mai socotim pe cei mai vechi, pentru că, foarte probabil, nu mai supravieţuiesc.

— O grămadă de oameni pe care i-aţi băgat deja la capitolul „pierderi”. Le-aţi luat orice speranţă de salvare, nu numai prizonierilor, ci şi celor care sunt încă liberi -condamnaţi din start, înainte de a greşi, înainte chiar de a se naşte. Păi, dacă un singur pământean cădea prizonier la cocloni, mormoni, neuroni

sau la orice altă seminţie cosmică, plecam „cu căţel, cu purcel” pentru a-l elibera şi el trăia cu această speranţă că ar putea fi salvat. Acest lucru îi dădea tăria morală şi demnitatea de a-şi înfrunta duşmanii, pe când ai voştri – rămaşi fără speranţă – trec imediat de partea coclonilor şi-i ajută pe analfabeţii ăia să inventeze tot felul de arme cu care vă dau de furcă permanent. Acum a fost „Q-total”, mâine va fi... „Q-măgar”, o radiaţie care să vă lungească urechile, sau cine ştie ce altă prostie. Nu veţi scăpa niciodată de ei pentru că nu i-aţi pus la punct când a trebuit şi acum vi s-au urcat în cap. V-au prins slăbiciunea şi profită din plin de ea.

— Şi noi ne protejăm la maxim semenii, dar numai până la limita principiilor societăţii noastre pe care nu le putem încălca decât cu riscul de a transforma totul în haos.

— Principiile sunt bune doar pentru justificarea faptelor. Ele nu contează atâta timp cât pot fi schimbate. Viaţa contează în primul rând şi la noi pe Pământ are, parcă, un preţ mai mare.

— Dacă este aşa de bine pe Pământ la voi, de ce nu plecaţi acolo, de ce nu-i duceţi dorul, de ce vă simţiţi aşa de bine aici? Să-ţi spun eu – pentru că, fără să vă daţi seama, beneficiaţi din plin de acest echilibru pe care l-am creat noi, cu principiile noastre, de-a lungul a multe mii de ani. Şi pentru că acolo, pe planeta voastră, nu aveţi încă stabilitatea socială, nici economică, nici morală pentru a vă simţi cu adevărat în siguranţă.

— Trebuie să recunosc faptul că la voi este mai bine pe timp de pace, dar, în caz de război, este mult mai bine la noi.

— Stă în firea oricărei civilizaţii incipiente, ca atunci când nu este ameninţată din exterior, să-şi creeze singură anumite conflicte interne. Civilizaţia noastră a rezolvat tocmai această situaţie nefirească.

— Haideţi să ne oprim aici cu teoria, îl întrerup eu, pentru că nu rezolvăm nimic din vorbe şi, în plus de asta, nici nu prea ştiu ce să mai spun. Să înţeleg că nu trimiteţi pe nimeni să o salveze pe Hina.

— Atâta timp cât convenţia rămâne în vigoare, niciun federal nu va pătrunde de bună voie în spaţiul coclon. Vom declanşa, însă, procedura de anulare a acestei convenţii, de comun acord cu partea coclonă. Dar o să dureze destul de mult timp pentru că adversarii noştri nu au niciun interes să ne permită accesul în zona controlată de ei.

— Mai vedem noi. Deocamdată am hotărât altceva – voi pleca singur s-o salvez pe Hina. Eu nu sunt federal şi nici nu am semnat cu maimuţoii vreo convenţie de niciun fel. Şi chiar dacă semnăm, până acum îi puneam s-o mănânce de cinci ori.

— Şansele de reuşită sunt minime. Îţi laşi raţiunea să-ţi fie condusă de sentimente, ceea ce nu este bine. Mult mai inteligent ar fi.

— Cu inteligenţa nu am reuşit să fac prea multe lucruri în viaţă. Am avut o singură mare realizare – rezistenţa faţă de arma coclonă. În privinţa sentimentelor însă, vă mănânc pe toţi dintr-o-nghiţitură, cu mustăţi cu tot.

— Apreciem foarte mult tăria sentimentelor tale nobile şi dorinţa de a o elibera pe Hina, dar trebuie să te dezamăgim din nou – nu vei avea cu ce pleca pentru că nu numai noi, federalii, dar nici navele noastre nu au voie să violeze spaţiul coclon.

— Cuuuum??!!?? Aţi pus şi navele să semneze??!!

— Nimic din ce aparţine, oficial, Federaţiei nu poate depăşi Zona Neutră.

— Fantastic! Aşa ceva nu mi-aş fi putut închipui. Da' rău v-au mai păcălit nespălaţii ăştia! Cum aţi putut semna asemenea porcărie? În cazul acesta vom intra în conflict. Voi fura o navă şi voi pleca după iubita mea, chiar dacă mă veţi prinde de o mie de ori.

— Vrem să te ajutăm, dar nu putem.

— Daţi-mi o navă pirat sau una nedeclarată, neoficială, ceva care să nu aparţină Federaţiei. Construiţi una mai aparte, mai atipică şi vindeţi-mi-o mie. Voi pleca la cocloni ca şi cum aş veni din partea Pământului. Nu am cu ce să o cumpăr, dar pun la bătaie toată recunoştinţa pe care mi-o datoraţi pentru că v-am ajutat.

— Vrei să renunţi la poziţia ta privilegiată în cadrul Federaţiei şi la toate drepturile şi avantajele de care puteai beneficia pe viitor, numai şi numai pentru a-ţi salva iubita, în condiţiile în care şansele de reuşită sunt foarte reduse?

— Da, renunţ la tot pentru Hina. Este primul şi ultimul lucru pe care vi-l cer pentru mine. Dar de ce credeţi că şansele de reuşită sunt reduse?

— Pentru că vei fi atacat imediat ce vei pătrunde în spaţiul coclon.

— Dar nu mai este război.

— Nu mai este, dar aşa prevede convenţia.

— P ă i ..., îmi daţi o navă ca lumea, una de război dintre cele mai bune şi băgaţi muniţie în ea până-mi intră şi în buzunare.

— Nici cea mai bună navă de război a noastră nu poate ajunge până la planeta Coclonia, pentru că ar fi atacată continuu şi-n cele din urmă, distrusă. Ce faci, mai pleci?

— Plec şi lupt până la ultimul cartuş.

Am spus acest lucru gândindu-mă, nu că voi muri ca un prost într-o luptă fără şanse cu coclonii, ci că voi cădea eu, într-un fel, la o înţelegere cu piticoţii, mai ales că îl am acolo şi pe Comisar de partea mea.

Bătrânii se sfătuiesc din nou. Vorbesc în gând ca să nu ascult eu şi cred că este o discuţie aprinsă după cum se încruntă unul la altul. După mai multe minute vor să mi se adreseze din nou, prin acelaşi interlocutor. Îmi dau seama de gravitatea şi importanţa extraordinară a hotărârii lor, din atitudinea solemnă pe care o adoptă toţi. Cred că au cedat. Mă bucur că au renunţat, în sfârşit, la încăpăţânarea lor şi, de bucurie, îi iau vorbă din gură moşului, spunându-le entuziasmat:

— V-aţi hotărât să-mi daţi o flotă întreagă.

— Nu, nici vorbă de aşa ceva! Ţi-am spus că nu putem. Vei pleca singur.

Nici măcar nu-ţi vom da o navă de război din cadrul Flotei, pentru că acest incident poate generă un nou conflict de proporţii uriaşe. Iar coclonii nu sunt chiar atât de proşti să te creadă că vii din partea Pământului cu o navă a Federaţiei.

— O vopsim altfel.

— Nu vopseaua contează.

— Păi atunci de ce v-aţi mai încruntat atâta unul la altul dacă nu aţi hotărât nimic care să mă ajute?

— Ba am luat o hotărâre extrem de importantă. Vei pleca cu „Fulgerul galactic”.

— Cuuu. Un fulger?!? Aha! Înţeleg! Aşteptăm să plouă în galaxie şi când o fulgeră mai tare. Plec şi eu. Da' nu-i cam periculos?

—” Fulgerul galactic” este o navă a Federaţiei de ultimul tip care nu a fost declarată şi nici produsă în serie. Avem un singur exemplar. Este o navă care înglobează în ea cele mai înalte cunoştinte tehnologice actuale, folosind la un randament de 95,36% câmpul superenergetic unificat în stare condensată şi având la bord un computer din ultima generaţie a nanotehnologiei semiumede. Este de mărime mijlocie, dar pentru că foloseşte întreaga sa incintă pentru stocarea energiei, devine o navă de neînvins în condiţiile actuale. Capacitatea de rezistenţă a scuturilor este atât de mare încât, la valoare maximă, acestea sunt impenetrabile la toată gama de particule subnucleare de energie înaltă. Iar puterea ei de lovire este de neimaginat – poate dezintegra dintr-o singură lovitură, orice tip de navă actuală. Cred că îţi imaginezi şi ce viteză de deplasare poate să aibă – mult mai mare decât ce s-a obţinut până acum, având posibilitatea, datorită câmpurilor energetice uriaşe pe care le poate genera, să distorsioneze cu uşurinţă, în sensul dorit, cinci dintre dimensiunile ascunse ale universului înfăşurat. Ţi-am spus toate aceste date tehnice pentru a te convinge că vei fi în perfectă siguranţă pe timpul călătoriei tale.

— Şi de ce îmi daţi tocmai mie, cea mai bună navă a voastră? E ceva cam necurat la mijloc.

— Nu este nimic în neregulă. Chiar dacă nu îţi putem spune toate detaliile, ai, totuşi, încredere în noi. Consideră că vrem să-i facem o probă şi ne folosim de tine ca să nu afle coclonii că aceasta aparţine Federaţiei.

— Dar, dacă am înţeles bine, eu unde mai stau dacă nava are toată incinta ocupată?

— Computerul îţi va asigura permanent un spaţiu minim vital indiferent dacă stai pe loc sau te deplasezi.

— Dar de ce minim? Eu am nevoie de maxim, ca să pot să respir.

— Atunci când vei staţiona mai mult într-o încăpere, întreaga incintă îţi va fi eliberată de câmpul energetic condensat, pentru a-ţi permite accesul la toate facilităţile existente acolo. Când, însă, te vei deplasa pe culoare, dintr-o parte în alta a navei, ţi se va elibera un spaţiu mai mic, dar pe deplin suficient. Mai clar: pe direcţia de înaintare condensul energetic se va „deschide” în faţa

ta pentru a-ţi permite trecerea, iar în spatele tău se va „închide” la loc. Nu trebuie să-ţi faci probleme deoarece totul va fi perfect dirijat de către computer. Cu acesta poţi discuta permanent orice problemă şi, în plus de asta, el se va ocupa în totalitate de navigaţie şi te va informa operativ cu orice situaţie nou creată. Deşi nu va fi o prezenţă fizică, umanoidă, poţi considera computerul ca pe un adevărat prieten care se va ocupa de tot. Tu poţi să faci orice doreşti.

— Că şi pot să fac multe-al naibi într-o navă care, după ce că nu este prea mare, mai are şi nu ştiu ce condens care o să umble după mine peste tot. Parcă mi-e şi frică! De ce nu i-aţi făcut nişte magazii pe care să le umpleţi cu energie şi să lăsaţi restul navei liber, ca să se poată aerisi şi să dea senzaţia de confort? O să mă simt ca un şoricel într-un borcan cu apă.

— Forma actuală a navei reprezintă varianta ideală, cea mai eficientă şi cea mai armonioasă, de dispunere a componentelor sale. Orice adăugire i-ar diminua din randamentul general. În privinţa modalităţii alese pentru depozitarea energiei, se pot spune multe lucruri, dar nu cred că te interesează toate detaliile. Navele clasice au motoare destul de puternice care produc multă energie, folosită de către echipaje pentru propulsie, atac şi apărare, cât şi pentru asigurarea facilităţilor interioare necesare traiului de zi cu zi – hrană, căldură, iluminat, funcţionarea diverselor aparate etc. Surplusul de energie este, însă, relativ mic şi nu rentează să fie stocat în incinte speciale; el se acumulează în miezul reactorului fotonic. Toate acestea determină ca, în cazul unor suprasolicitări mari, nevoia de energie să fie acută. „Fulgerul galactic” este conceput cu totul altfel. Acesta dispune de un generator energetic de un cu totul alt tip, care produce cantităţi mult mai mari de energie, putând folosi ca materie primă, în afară de rezervele iniţiale, şi materie întâlnită în spaţiul cosmic, oricât de difuză ar fi aceasta. A apărut astfel necesitatea de a se stoca această energie pentru a putea fi folosită în momentele de suprasolicitare de orice tip şi cea mai bună soluţie a fost de a se folosi chiar incinta navei. Computerul superperformant transformă energia produsă de generator, într-un câmp condensat neutru care nu afectează nici nava şi nici echipajul acesteia, urmând să-l folosească la nevoie, în forma dorită.

— Am înţeles tot, mai puţin... esenţialul. Sper să nu facă „prietenul” meu, computerul, vreo confuzie şi să mă bage la dezintegrat!

— Nu va fi niciun pericol. Vom programa nava să stea la dispoziţia ta timp de o lună, după care se va întoarce pe planeta Darena. Ai grijă să fii şi tu în ea atunci când aceasta va veni înapoi. Sperăm ca timpul să fie suficient. Când vei intra în teritoriul coclonilor, să le spui acestora că nava aparţine unei autorităţi din afara Federaţiei. Ai voie să te aperi dacă vei fi atacat.

— Doar să mă apăr?!? Le voi pune, coclonilor, cu cracii-n sus, toate navele întâlnite în cale.

— Trebuie să te rezumi numai la cazurile de pericol real.

— Păi, parcă spuneaţi că voi fi atacat fără oprire, acum v-aţi răzgândit?

Tot fără oprire o să trag şi eu până când maimuţoii vor uita până-n măduva oaselor că ar exista vreo convenţie cu Federaţia de neîncălcare a teritoriilor.

— Vei fi atacat, într-adevăr, dar nu va fi nevoie să ripostezi, pentru că scuturile vor rezista foarte mult timp, şi în plus, nava are posibilitatea de a deveni nedetectabilă până la o distanţă critică foarte mică. Practic, o navă adversă va trebui să se apropie la sub zece kilometri pentru a depista „Fulgerul galactic”, ceea ce înseamnă extrem de puţin. Şi nici atunci nu va fi nevoie să deschizi focul, deoarece dispui de un alt atu net superior inamicului – viteză foarte mare.

— Adică să fug?!! Să creadă coclonii că mi-e frică de ei?! Nu, nici vorbă de aşa ceva. Îi voi fugări eu pe ei până li se vor toci tălpile. Iar de tras, voi trage cu tot armamentul de la bord. Voi deschide şi ferestrele şi voi trage cu pistoalele în ei, pe geam. Să se înveţe minte să nu se mai lege de planetă şi de prietena mea.

— Dacă nu renunţi la această manieră greşită de a privi lucrurile, nu vei mai primi nimic şi vei pleca pe jos spre Coclonia.

— Bine, bine, gata, renunţ! Nu voi face niciun dezastru, nu voi trage deloc, decât la mare nevoie. Dimpotrivă, pe primul coclon întâlnit în cale o să-l rog să-mi dea două palme. Hai, nu vă mai agitaţi aşa, că mai glumesc şi eu! Ce vreau să vă mai întreb însă: „Fulgerul galactic” poate să distrugă singur o planetă întreagă? Aşa. Cam cât Coclonia?

— Nu-ţi mai face asemenea probleme. Vom programa computerul să analizeze temeinic situaţia înainte de a deschide focul. Va trage numai la nevoie, pentru că, dată pe mâna ta, această navă poate distruge un sfert de galaxie.

— Aşa de puternică este?!!

— Am exagerat intenţionat pentru a scoate în evidenţă.

— Da' ia staţi aşa puţin, îl întrerup eu, că acum mi-a picat fisa! Dacă nava aceasta este aşa de puternică, de ce nu aţi folosit-o în războiul împotriva coclonilor? Sau nu putea.

—” Fulgerul galactic” se poate lupta cu o întreagă flotă coclonă, fără să sufere nicio avarie. Problema este alta. Această navă are o putere distructivă atât de mare, încât nu trebuie inclusă în nicio armată. Când i-am văzut prima dată performanţele, ne-am îngrijorat foarte mult şi am convenit să nu o producem în serie şi nici să o folosim vreodată în luptă, pentru că am declanşa o cursă nebună a înarmării din partea coclonilor care ar dori să creeze şi ei ceva cel puţin asemănător.

— Adică aţi riscat să fiţi distruşi, fără să vă folosiţi cele mai puternice arme?!? Zău că e necurată treaba cu voi! Să nu veniţi niciodată pe Pământ, că vă internează ăia pe capete!

— Este maniera pământeană de a privi lucrurile.

— Om fi noi cum om fi, dar cred că aveţi mare nevoie de o echipă de pământeni de-ai mei, din ăia cu câţiva fluturi la cap, care să vă scoată din

impas atunci când principiile voastre dau greş.

— Poate că vom studia cu mai mare atenţie Pământul şi vom împrumuta unele lucruri mai interesante, bineînţeles, cu corecturile de rigoare.

— Îl tot studiaţi de-o mie de ani şi tot n-aţi priceput nimic. Dacă aţi fi cerut ajutorul pământenilor mai din timp, în războiul împotriva coclonilor, dacă ne-aţi fi dat tehnologia voastră şi ne-aţi fi lăsat metodele necorectate, problema ar fi fost rezolvată de foarte mult timp. V-am fi umplut muzeele cu maimuţoi împăiaţi. Dar acum degeaba mai vorbim. Când pot să plec?

— În maxim două zile totul va fi pregătit. După aceea poţi pleca oricând doreşti.

— Înseamnă că voi pleca peste două zile şi două secunde.

Am părăsit Darena din partea care era cufundată în întuneric în acel moment, într-o discreţie aproape totală. Au fost prezenţi doar câţiva ingineri care au pus la punct ultimele detalii tehnice şi trei bătrâni din partea Consiliului Suprem.

Mi s-a spus, pentru a nu ştiu câta oară, că am la dispoziţie doar o lună pentru a rezolva problema, după care nava se va întoarce singură în teritoriul civilizat, pe bază militară nr. 1, şi, deasemenea, că nu trebuie să divulg faptul că „Fulgerul galactic” aparţine Federaţiei. Păi asta mi-am şi dorit, să mă laud că vin din partea Pământului cu cea mai puternică navă din galaxie. Abia aştept să-i văd moaca lui Kohon când voi spulbera câteva planete neimportante din sistemul lui solar, că şi aşa nu mă credea că noi, pământenii, dispunem de arme mult mai puternice decât îşi închipuie el.

Sunt destul de mulţumit de navă. Nu este chiar aşa de mică, ci, dimpotrivă, mie mi se pare foarte, foarte mare pentru o singură persoană. Când am văzut-o prima dată în hangarul de sub muntele acela darenan unde este ţinută în mare secret, mi s-a părut chiar enormă, cu sutele ei de metri lungime. Dar moşii mi-au explicat că navele mari au lungimi de ordinul kilometrilor.

În interiorul „Fulgerului” este, însă, puţin mai strâmt din cauza acelei. Ceţi dense, alburii care umple totul, mai puţin încăperea în care stau eu, şi care mă urmăreşte pe holuri într-un mod tăcut şi apăsător ca să nu zic ameninţător. Am vrut să fac o inspecţie generală a navei, pentru a mă familiariza cu încăperile, dar m-am răzgândit după puţin timp deoarece am avut senzaţia că umblu, cum se spune, „ca măgaru-n ceaţă” şi că sunt pândit la tot pasul de acest condens energetic pe care îl aştept din moment în moment să-şi facă nişte labe mari cu care să mă prindă şi o gură cât o şură cu care să mă înghită.

Dar computerul mi-a spus să nu-mi fie frică pentru că sunt în perfectă siguranţă. Între timp m-am împrietenit cu această inteligenţă artificială. Deşi nu este o persoană fizică, ci o. entitate cibernetică nevăzută ce are ramificaţii în toate structurile navei, ca un adevărat sistem nervos, este, totuşi, un băiat foarte de treabă. Are o voce plăcută, ca de fată, care-mi inspiră încredere. Am discutat fel de fel de lucruri cu el. Ştie multe-al naibii şi nu poţi să-l păcăleşti cu

niciun chip. O singură dată l-am prins, însă, pe picior greşit. L-am întrebat ceva de la noi, de pe Pământ, cu care nu prea este familiarizat, despre aria unui triunghi băgat într-un cerc, totul într-un cub aflat pe fundul oceanului. A început să-mi înşire nişte calcule fără nicio logică din care mi-am dat seama că habar n-are şi trage şi el de timp cât poate.

Dar, important este că ne înţelegem foarte bine. Mi-a explicat cu lux de amănunte unde se află planeta Coclonia – destinaţia noastră – că vom face până acolo... nu ştiu câte zeci de ore şi că vom ajunge la limita Zonei Neutre în douăsprezece ore, după care este posibil să luăm contact cu avanposturile coclone. El spune că este un timp extrem de scurt în comparaţie cu distanţa imensă pe care o avem de parcurs. Mi-a recomandat să mergem cu o viteză mai mică pentru a nu consuma prea mult din energia navei care ne va fi de mare trebuinţă pentru întărirea scuturilor, atunci când vor trage coclonii în noi. În compensaţie, pentru mică întârziere de câteva ore, mi-a pus la dispoziţie fel de fel de filme, imagini, holograme (parcă aşa le-a zis) referitoare la galaxie şi la diferitele ei planete.

După câteva ore de vizionare, timp în care am mai şi adormit puţin, m-am oprit să mănânc ceva, după care i-am spus lui Sherkan (aşa l-am botezat pe prietenul meu, computerul, după numele... parcă unui erou şi el a fost de acord cu acest nume temporar):

— Măi, Sherkane, eu ştiu că tu, artificial fiind, nu ai necesităţile şi dorinţele oamenilor, dar eu sunt măcinat de un dor profund. Mi-e dor de prietena mea, Hina, îi simt parfumul, îi văd chipul de zână cu pielea albă şi catifelată, ochii albaştri şi mai ales pletele negre, uşor ondulate care mă cheamă ademenitoare. Doresc cu disperare să o strâng în braţe, s-o sărut, să fac dragoste cu ea într-un stil nebunesc, până când îţi sar ţie toate arcurile de uimire. Tu nu prea poţi să mă înţelegi, dar eu nu mai pot să rabd. Trebuie neapărat să opreşti pe o planetă din drumul nostru şi să luăm de acolo o fată din acelea „uşoare”, dornice de aventură, care să-mi ţină companie o perioadă. Da' să nu mă spui la nimeni, că te scot din priză şi naiba te-a luat dacă te pui cu mine (îl ameninţ eu ca să nu creadă că mă poate avea la mână)!

— Câte kilograme să aibă?

— Eeeee!! Tu habar n-ai. Nu de greutate este vorba. Vreau o fată care să accepte să facă dragoste cu mine fără să aibă pretenţii.

— Credeam că o iubeşti pe Hina.

— O iubesc, dar acum am nevoie de această fată doar pentru a mă descărca de tensiunea negativă care mi s-a acumulat în corp şi care tinde să mă tâmpească. Ori, ajunşi pe Coclonia, este nevoie ca eu să fiu un băiat deştept care să-i joace pe degete pe piticoţii ăia, şi nu un tâmpit pe care să-l prostească oricine. Deci, ce vreau eu acum este strict în folosul Federaţiei. Ai priceput?

— Defineşte-i caracteristicile!

— Să fie blondă – nu vreau să semene cu Hina pentru a nu mă ataşa de

ea prea mult – înaltă, suplă, frumoasă şi focoasă peste măsură. Să nu mă mai lase din iubit până când nu-mi revin la normal.

— Să ţină la tine?

— Nu, deloc, dar să fie disperată în a face sex. De ce mă întrebi, cunoşti vreuna prin zonă?

— Nu este nevoie să o luăm de undeva. O pot crea eu din câmpul energetic în aşa fel încât să pară umană. Urmăreşte luminiţa roşie care te va conduce în camera de relaxare. Când nu mai ai nevoie de ea, să-mi spui pentru a o reintegra în condensul energetic neutru.

O mică steluţă roşie îmi apare în faţă. Mă iau după ea pe holuri până când aceasta se opreşte în dreptul unei camere. Când ajung şi eu aproape, uşa se deschide automat. Pătrund înăuntru cu o oarecare sfială; mi se pare puţin ciudat să mai apară o persoană pe navă, aşa din senin.

O văd imediat în mijlocul camerei. Este o fată foarte frumoasă şi, aşa, îmbrăcată într-un stil cam. Dezbrăcat, nu pot să spun că nu trezeşte în mine cele mai nebunatice pofte. Stă întinsă pe o saltea mare, gonflabilă, care se mulează pe spatele ei scoţându-i şi mai bine în evidenţă armonia trupului. Mă cheamă la ea cu privirea, cu mâna, cu picioarele pe care le îndoaie într-un stil provocator.

Nu mai stau pe gânduri şi mă arunc pe salteaua elastică. În drumul de la uşă până la fată reuşesc să dau jos câteva haine de pe mine. Pe celelalte mi le rupe partenera mea, cu o pasiune care îmi întăreşte convingerea că voi petrece o oră de vis.

* *

Am trăit câteva zeci de minute de coşmar. Nici n-am ajuns bine pe saltea, că blonda mea pe care o credeam plină de pasiune, m-a agresat sexual fără niciun pic de milă. M-a copleşit cu sărutările ei acute cu care mă lăsa zeci de secunde fără aer. Ca să pot să respir, m-am zvârcolit cu disperare în fel şi chip, până când am ajuns pe burtă. În această poziţie mi-a fost şi mai greu, pentru că fata m-a prins cu o mână de ceafă şi m-a afundat cât a putut în salteaua gonflabilă prin care nu puteam să trag nicio moleculă de aer, continuând să aibă manifestări de femeie isterică. Am început să dau din mâini şi din picioare ca o găină abia tăiată, fără speranţa că voi mai scăpa cu viaţă, dar soarta mi-a surâs şi de această dată. În disperarea mea, am înfipt unghiile în saltea şi aceasta, deja foarte solicitată, s-a spart cu un bubuit asurzitor, dându-mi un timp de câteva secunde pentru a acţiona. Am fugit de sub fată şi m-am retras într-un colţ al camerei.

Acum stau încordat, gata să mă lupt pentru a-mi salva viaţa.

Fata a luat salteaua spartă şi după cum o întinde, cred că vrea să mi-o pună în cap, ca pe o plasă, pentru a mă prinde din nou.

Îmi aduc aminte de prietenul meu şi-i cer ajutorul pentru a ieşi din încurcătură:

— Măi, Sherkane, da' ţie nu ţi-e ruşine?! Ia-o pe nebuna asta de aici şi

trimite-o „să mă caute pe-afară”!

După câteva clipe, faţă lasă salteaua jos şi iese din cameră. Răsuflu uşurat. Se pare că am scăpat cu bine şi din această încercare. În timp ce mă îmbrac, îi reproşez prietenului meu:

— Ţi-am cerut o fată cu care să mă relaxez, nu să mă lupt.

— Ai spus să fie „focoasă peste măsură” şi „disperată în a face sex”.

— Dar n-am spus că trebuie să mă şi omoare. Mă dor toate oasele şi nu mi-a rămas mână nesucită. Păi aşa?

— O pot reprograma să-ţi facă un masaj reconfortant.

— Las-o că deja a prins necaz pe mine pentru că nu am lăsat-o să-şi satisfacă toate poftele ei demenţiale. Am văzut-o eu!

Am reuşit să mă îmbrac şi să mă mai liniştesc puţin. Mi s-a oprit şi tremuratul. Mă simt puţin mai bine acum. Într-un fel a fost şi ceva bun – am scăpat de acea tensiune negativă care mi se acumulase în corp. În continuare mă pot gândi în linişte la iubita mea, Hina, pe care o ador şi care este mult mai potolită, mai tandră, mai înţelegătoare, mai sensibilă, nu ca nebuna lui Sherkan.

Trebuie să plec în camera de comandă şi să trag un somn zdravăn. Sper să o visez pe Hina cum stă alături de mine gingaşă şi iubitoare, cum mă copleşeşte cu mângâierile ei tandre şi cum mă imploră să facem o dragoste blândă.

Ies pe hol şi urmăresc din nou luminiţa aceea roşie care mă conduce spre locul de unde am plecat în urmă cu aproape o oră.

Simt din nou acea prezenţă nedefinită care, parcă mă pândeşte la tot pasul. Dar nu trebuie să-mi fac probleme, deoarece această ceaţă alburie este inofensivă. Îmi repet în gând această idee, de mai multe ori, ca să scap odată de închipuirea asta nefondată.

Deodată, două braţe puternice mă prind pe la spate şi mă strâng cu putere, trăgându-mă înapoi. O spaimă cumplită mă străpunge şi-mi imaginez, într-un mod halucinant, labele câmpului semicondensat cum mă prind şi mă îndeasă implacabil într-o gură uriaşă. Aud o voce stranie cum îmi şopteşte la ureche:

— Nebunaticule, m-ai trimis să te caut pe afară, dar nu te-am găsit! M-ai minţit intenţionat, pentru a-mi spori şi mai mult poftele, dar acum te-am prins şi nu-ţi voi mai da drumul până la epuizarea totală.

*

Sunt complet distrus. Am ajuns în patru labe în camera de comandă, unde m-am întins în patul pe care îl am la dispoziţie.

Neseriosul ăsta de computer, cred că s-a distrat copios pe seama mea. A oprit-o pe nebuna lui blondă când – spune el – a constatat că funcţiile mele vitale scăzuseră în zona de pericol. În realitate – cred eu – neputând să facă aşa ceva, nefiind. Viu, el se satisface sexual, uitându-se la alţii.

Este de-a dreptul revoltătoare această situaţie, mai ales din punct de

vedere moral — pe de-o parte moşii din Consiliul Suprem al Federaţiei îmi vorbesc de civilizaţie, de principii, de reguli stricte, dar, în realitate, eu sunt violat cu neruşinare pe navele lor, pe oriunde sunt prins. Ştiam eu că toată teoria lor este doar o vorbă goală pe care nu o respectă nimeni. Păi dacă şi computerele sunt aşa de depravate, îmi închipui ce fac ofiţerii!... Hina o fi şi ea vreo destrăbălată şi eu nu ştiu... Nu, nu! Nici vorbă! Iubita mea este o persoană respectabilă care nu se încârdăşeşte cu toţi afemeiaţii. Ea este foarte serioasă şi mult prea preocupată de treburile importante ale Federaţiei, ca să mai aibă timp şi chef să se hârjonească prin separeuri cu cine ştie ce caraghioşi. Dimpotrivă, în cazul ei, îmi va fi foarte greu să o determin să fie mai relaxată, mai nepăsătoare, mai dornică de plăcerile vieţii.

Încetul cu încetul îmi revin la normal. Cred că, între timp, am mai şi aţipit puţin. M-aş fi culcat eu fără grijă şi aş fi dormit buştean, dar i-am cam prins frica lui Sherkan al meu. Dacă i se năzare iar să se delecteze cu scene erotice, îmi trimite două-trei isterice pe cap şi mă transformă în cârpă de şters praful. Mai bine îi dau de lucru ceva greu de tot, ca să-l ţin ocupat şi să nu mai aibă timp de distracţie. Îi spun pe un ton grav, preocupat, ca şi cum asta ar fi cea mai importantă problemă a mea, pe care trebuie să o rezolv cât mai repede:

— Sherkane, calculează-mi urgent aria perimetrului integral algebric al diagonalei eclipsei planetei Coclonia în punctul ei de opoziţie faţă de meridianul coaxial al Pământului!

Îmi răspunde imediat, ceea ce mă face să cred că – dacă a terminat aşa de repede — trebuie să scornesc ceva şi mai greu:

— Enunţ eronat. Reformulează în termeni logici.

— Gata, ai scăpat repede! Mi-ai pasat-o mie! Nici chestia asta relativ simplă nu ştii să o faci? Ţi-au băgat savanţii Federaţiei în cap numai pornografii şi nu ţi-a mai rămas loc pentru aritmetică.

— Problema formulată nu are fundament logic în niciun sistem de referinţă cunoscut în galaxie. Ce vrei să afli de fapt? Dacă nu mai poţi gândi coerent, va trebui să te supun unui control medical amănunţit.

— Nu sunt bolnav măi, deşteptule! Sau nu sunt mai mult decât tine. Ce am spus eu este ceva foarte logic, dar tu nu ştii toate subtilităţile graiului omenesc. Mă interesa o traiectorie optimă pe care să ne apropiem de planeta Coclonia în aşa fel încât să nu fim văzuţi. Să mergem pe lângă vreo eclipsă de soare, ceva...

— Nu-ţi face griji inutile! Lasă problemele de navigaţie exclusiv în seama mea. Nu este nevoie să ne ascundem, deoarece nu vom fi în pericol şi nici nu o putem găsi pe prietena ta fără să luăm legătura cu coclonii. Acum am pătruns în Zona Neutră şi, în foarte scurt timp, vom viola spaţiul lor cosmic. Putem evita avanposturile de luptă, dacă asta vrei, pentru a ajunge mai repede la destinaţie.

— Nu, nici vorbă! Ia-o chiar pe la. pe la vama lor principală, ca să ne atace şi să avem motiv să-i lovim şi noi. Îi laşi să se agite niţel, după care, la

comanda mea, le trimiţi o bombă nucleară chiar pe biroul şefului; dar să nu explodeze imediat, ci să fâsâie vreo cinci minute până îi înebuneşte de tot şi-i determină să o rupă la fugă, pe jos, prin cosmos.

— Nu vom trage decât atunci când va fi strict necesar.

— De ce? C-aşa vrei tu? Eşti mai mult o pacoste pe capul meu decât un prieten. Mi-am făcut iluzii, ca un fraier, că mă vor lăsa moşii din Consiliu, singur, de capul meu, cu cea mai bună navă din galaxie. În realitate, mi-au pus un spion în cârcă. Şi în plus de asta mai faci şi pe şeful cu mine. Cine hotărăşte aici, tu sau eu?

— Tu hotărăşti în majoritatea problemelor, iar eu veghez să nu ţi se întâmple niciun rău şi să nu se producă pierderi umane şi materiale inutile. În plus, te voi ajuta să-ţi găseşti prietena.

— Tot nu m-ai lămurit cu un lucru. Am voie vreodată să trag sau nu?

— Numai în situaţii de strictă necesitate.

— Ca de pildă?

— Atunci când viaţa ta, a Hinei sau integritatea navei vor fi în pericol şi alte mijloace de protecţie nu vor fi posibile.

M-am lămurit! Această adunătură de tranzistori idioţi nu va trage niciodată. Poate doar dacă ies eu din navă ca să mă iau la trântă cu coclonii. Poate am mai mult noroc cu Hina. Bine ar fi ca aceasta să fie păzită cu străşnicie de vreo mie de nave duşmane, suficient de încăpăţânate pentru a nu ceda până când nu vor fi spulberate într-un. Neînsemnat procent de 99%!

Mai fac o ultimă încercare de a determina computerul să fie mai maleabil în luarea deciziilor. Îi spun că unui copil lipsit de experienţă:

— Măi, Sherkane! Eu ştiu că tu ai foarte, foarte multe informaţii înregistrate în cap; mult mai multe decât mine. Dar ce nu ştii tu să faci este să legi între ele diferite date care, aparent, nu au nicio legătură una cu alta. Va trebui să ai mai multă încredere în mine. Îţi amintesc faptul că eu am salvat, în mare măsură, Federaţia de pericolul coclon şi n-aş fi reuşit acest lucru dacă aveam nişte idei fixe ca ale tale. Te-au programat inginerii voştri să faci numai ceea ce vor ei, dar este timpul să o iei puţin şi pe cont propriu, să gândeşti şi altceva decât ce ţi s-a băgat în cap cu forţa. Trebuie să ai şi tu o personalitate a ta, adică să priveşti lucrurile dintr-un punc de vedere personal, fără să repeţi ca un papagal ceea ce ţi-au spus moşii din Consiliu.

— Am o personalitate distinctă care se manifestă.

— Nu ai. Eşti întors cu cheia ca o jucărie şi nu ştii altceva decât să repeţi nişte principii rigide care nu sunt universal valabile.

— Principiile Federaţiei sunt cele mai avansate din galaxie şi după ele trebuie să ne ghidăm întreaga activitate.

— Aceste principii sunt bune acolo la voi, dar acum nu mai suntem în interiorul Federaţiei, ci în lumea coclonă unde sunt cu totul şi cu totul alte principii faţă de care trebuie să ne conformăm şi noi.

— Indiferent unde mă aflu, eu aparţin Federaţiei şi trebuie să respect

principiile acesteia.

— Tocmai, că acum nu mai aparţii Federaţiei pentru că mi-ai fost dat mie cu împrumut pentru o lună de zile şi trebuie să gândeşti ca un pământean. Este chiar obligatoriu să le spunem coclonilor că venim din partea Pământului, pentru a nu încălca acea convenţie care, prin nerespectarea ei, ar putea genera un nou război galactic în care îşi pot pierde viaţa miliarde de fiinţe. Ori, cu principiile tale severe, te vei da imediat de gol că aparţii Federaţiei făcând astfel un rău mult mai mare decât acela de a distruge câteva nave duşmane.

— Pare a fi un raţionament logic. Voi analiza în profunzime aceste probabilităţi. Totuşi, principiile noastre sunt net superioare tuturor celorlalte existente în galaxie, pentru că acestea sunt cele care protejează viaţa şi reduc la minim riscul distrugerilor de orice fel.

— Uite că noi pe Pământ avem unele principii diferite de ale voastre şi văd că trăim bine merci. Ba şi mai mult, ale Federaţiei au devenit prea rigide, întorcându-se împotriva voastră prin anularea instinctului de conservare specific oricărei fiinţe. Şefii tăi ar fi preferat să piardă războiul cu coclonii decât să folosească „Fulgerul galactic”, riscând astfel viaţa propriilor lor popoare, de dragul unor principii greşit înţelese. Nici noi nu suntem criminali, dar considerăm că avem dreptul la autoapărare. În concluzie, reţine acest principiu pământean şi o să ne fie mult mai bine: „Cine atentează la viaţa altuia, îşi pierde dreptul de a mai trăi”. Aşa că, dacă coclonii trag în noi, trebuie să deschidem şi noi focul asupra lor. E clar?

— Ei au dreptul să tragă pentru că sunt în propriul lor teritoriu şi îşi justifică gestul prin necesitatea de a-şi apăra acest spaţiu.

— Măi, da' căpos mai eşti! Tu nu pricepi că trebuie să gândeşti şi să acţionezi ca un pământean, pentru a nu ne dă de gol că ne-a trimis Federaţia?!

— Paradoxal, dar amândoi avem dreptate. În consecinţă, va trebui să facem un compromis, adică să alegem o cale de mijloc. Vom trage asupra navelor coclone, dar numai atât cât să le scoatem din luptă, fără să le distrugem.

— Până la urmă e bine şi aşa. Nu mă mai cert cu tine, că tot nu pricepi, orice ţi-aş face. Totuşi, încearcă să-ţi bagi prin circuitele tale şi câte ceva din ideile mele, pentru că altfel mergem degeaba până la Coclonia. Va fi mai mare pagubă, deoarece nu vom rezolva nimic şi vom deconspira şi această navă secretă a Federaţiei. Mai am un singur lucru de precizat. Când vom fi în relaţie cu coclonii, să nu te mai dai aşa mare. Fii mai supus, să creadă piticoţii că eu sunt şeful absolut, iar tu, doar un subordonat credincios, un executant fidel al ordinelor mele, pentru că adversarii noştri nu sunt, totuşi, chiar aşa de idioţi încât să creadă că eu, cel mai periculos pământean pentru ei, mă las condus de un computer. Numai în cadrul Federaţiei se poate întâmpla aşa ceva.

— Am precizat anterior că tu eşti cel care iei deciziile, iar eu veghez ca acestea să fie corecte.

— Şi dacă nu mi le consideri corecte, mi le modifici! Păi tocmai asta este

o dovadă clară de insubordonare, ceea ce va divulga tot secretul nostru. Încă te comporţi ca un computer federal ceea ce poate să periclitieze întreaga noastră misiune. Trebuie să intri în „pielea” unui computer pământean, adică să te supui orbeşte ordinelor mele. Iar dacă eu fac vreo greşeală, că nici eu nu sunt perfect, nu strigi în gura mare că am greşit, ci mă aprobi, zici că este foarte bine aşa, după care faci tu, pe furiş, ceea ce este corect, îndreptând eroarea mea.

— Mă voi conforma acestei reguli.

— Foarte bine! Mă bucur că m-am făcut înţeles. Trebuie să ai mai multă încredere în mine, deoarece tu nu-i cunoşti pe cocloni aşa de bine cum îi cunosc eu; te asigur că sunt mult mai vicleni decât îţi închipui şi ne vor păcăli foarte uşor dacă nu vom lua în calcul toate posibilităţile, inclusiv aceea de a-i pune la respect cu puterea de foc a navei noastre. Acum uită-te puţin pe afară şi vezi pe unde am mai ajuns!

— Am pătruns în spaţiul coclon de un minut şi treizeci de secunde. Semnalez zece nave adverse care se îndreaptă spre noi. Alte cincisprezece nave mari de luptă au adoptat, pe direcţia noastră de înaintare, un dispozitiv de apărare, la un sfert de parsec distanţă.

— Măi, Sherkane, când vorbeşti cu mine, foloseşte şi tu limbajul terestru, ca să pot înţelege şi eu. Nu mă lua cu termeni de-ăştia de-ai voştri:...” parsec”, „capsec”, sau cum le-o mai zice, că nu sunt familiarizat cu toate limbile Federaţiei. Am învăţat şi eu cât am putut dintr-ale voastre, dar mai învăţaţi şi voi din ale mele că.

— Parsecul este o unitate de măsură pentru distanţă folosită în limbajul terestru. El nu există în vocabularul federal.

— Serios?! Uite că eu sunt pământean şi nu l-am auzit până acum, aşa că nu mă mai păcăli tu pe mine! Dar să trecem peste asta, că nu avem timp de discuţii inutile. Opreşte-te şi aşteaptă să se apropie cele zece nave. Vreau să vorbesc cu ei.

Ne oprim. Aşteptarea nu este foarte lungă.

Prietenul meu a ridicat centrul de comandă unde mă aflu eu, undeva deasupra navei şi i-a făcut pereţii transparenţi, astfel că acum am vedere circulară. Observ foarte bine cele zece nave coclone cum se apropie precaute din zece direcţii diferite. Şase dintre ele sunt „păsări de pradă”, iar celelalte sunt de alt tip, ceva mai mari şi mai greoaie.

După o scurtă ezitare, coclonii trec la atac fără nicio somaţie. Deschid un foc generalizat, probabil cu tot armamentul lor de la bord. „Păsările” fac diferite manevre de învăluire pentru a mă lovi din diferite unghiuri, căutându-mi punctele slabe.

„Fulgerul galactic” este complet acoperit de o lumină orbitoare. Închid ochii şi-i strig computerului:

— Măi, Sherkane, iar îţi baţi joc de mine? De ce m-ai ridicat deasupra navei, ca să-mi facă ăştia poze?

— Suntem în perfectă siguranţă.

— Păi tu te-oi fi ascuns în cine ştie ce ungher şi eşti în siguranţă, dar pe mine mă dor ochii din cauza laserelor maimuţoilor. Cât îi mai rabzi fără să tragi în ei?

— Reduc la jumătate transparenţa pereţilor. Scuturile sunt intacte.

— Şi eu sunt gata căpiat, tocmai bun de pus în insectar. Nu vrei să tragi odată în ei?

— Nu este necesar.

— Dacă judeci ca un federal nu este nevoie, dar nişte pământeni ca noi trebuie să riposteze cu violenţă. Parcă am mai discutat chestia asta. Uiţi de la mână pân' la gură!

— Nu uit, deoarece eu am o memorie.

— Hai, lasă pălăvrăgeala! Ştiu că tu ai de toate, numai ce trebuie nu! Ori tragi, ori deschizi uşa ca să mă predau şi să pun nava la dispoziţia coclonilor. Să vezi ce-o să te deşurubeze ăia ca să-ţi afle toate secretele.

— Voi trage în „păsările de pradă” atât cât să le anulez scuturile.

Nu îi mai răspund. Aştept cu nerăbdare riposta noastră. În scurt timp şase fulgere ţâşnesc din nava mea şi lovesc aproape instantaneu „păsările” coclone dându-le de-a berbeleacul ca pe nişte porumbei. Acestea îşi restabilizează poziţiile destul de repede, dar nu mai vin să atace; se duc în spatele navelor mai mari şi trag de acolo în noi cu. Fel de fel de porcării energetice.

Computerul meu continuă să acţioneze. Întinde un fel de undă de forţă luminoasă, înşfăcând pe rând navele mari coclone şi împingându-le departe în cosmos până când nu se mai văd. Apoi ia în primire „păsările de pradă” şi le loveşte aripile de sar numai table din ele. Acestea fug disperate unde văd cu ochii.

Am rămas singuri. Îi spun dezamăgit lui Sherkan:

— Păi bine măi, nebunule, ai prins gustul războiului şi acum nu mai pot să te opresc! Nu ţi-am spus că vreau să stau de vorbă cu ei? Unde naiba i-ai trimis?

— Aceasta a fost doar o avangardă neînsemnată. Nu merita să pierdem timpul cu ea. Vei sta de vorbă cu cei din navele mari de luptă care ne aşteaptă în dispozitiv de apărare. Acolo va fi, cu siguranţă, un şef mai important al coclonilor care va putea lua o decizie în privinţa vizitei noastre.

— Atunci, hai să mergem! Sau nu. Mai stai puţin ca să ajungă acolo, înaintea noastră, cei care ne-au atacat şi să le povestească la toţi ce au păţit. Când ajungem noi, să-i găsim deja cu pantalonii uzi.

* *
*

Ne-am oprit din nou. Avem în faţă dispozitivul defensiv coclon format din cele cinsprezece nave mari de luptă, la care s-au adăugat cele din avangardă, care deja au fost „jumulite”.

De data aceasta adversarul este mult mai redutabil, deoarece navele nou întâlnite sunt de-a dreptul enorme pe lângă „Fulgerul” meu. Prin comparaţie, „păsările de pradă” sunt pe lângă ele ca nişte ciori printre tancuri. Noi suntem cam cât o curcă şi de aceea mă cam îngrijorez puţin. Ce să facă o curcă pe lângă atâtea tancuri?! Dar tot eu mă încurajez singur spunându-mi că „Fulgerul galactic” este cea mai puternică navă din câte se cunosc şi, dacă îl voi păcăli din nou pe Sherkan să deschidă focul, îi voi vedea cât de repede pe cocloni cu navele pe chituci.

Am putut să fac toate aceste comparaţii pentru că prietenul meu nu mi-a mai ridicat centrul de comandă deasupra navei, ci l-a lăsat la locul lui, dar mi-a creat o hologramă (aşa mi-a reamintit că-i zice, dacă nu cumva profită de neştiinţa mea în domeniu şi inventează cuvinte ca să pară deştept) cu dispunerea tuturor navelor angajate în această posibilă nouă luptă. Privesc şi acum micuţa mea navă care stă, biata de ea, înconjurată de aceşti nemernici hrăpăreţi care vor să o înghită.

Dispun şi de un ecran care îmi oferă o imagine exterioară din faţa noastră în care apar câteva din navele coclone.

Computerul m-a anunţat că a încercat să ia legătura cu adversarii noştri pentru a lămuri situaţia dintre noi, dar aceştia nu vor să răspundă. Nu-i nimic, eu pot să aştept. O să-l pun pe prietenul meu să încerce să ia legătura cu ei din cinci în cinci minute, până când şi-o pierde răbdarea. Şi când s-o enerva Sherkan, să vezi ce-i ia la scărmănat, că am văzut de ce este în stare atunci când se supără!

Dar coclonii nu ne lasă prea mult să aşteptăm. Încep aşa, absolut pe nepregătite, să tragă în noi din toate direcţiile şi cu tot ce le vine la îndemână. Explozii orbitoare lovesc fără încetare nava noastră, minute în şir. Nu ştiu cum o fi pe afară, dar în hologramă biată mea „curcă” nici nu se mai vede.

De data aceasta nu mai trebuie să duc muncă de lămurire cu computerul meu pentru că şi-a însuşit critică de data trecută. I-a lăsat pe maimuţoi să tragă până la prima mică întrerupere când aceştia au făcut o pauză, probabil, pentru că le amorţiseră degetele pe trăgace, după care a început să tragă şi el fără milă în duşmani. Privesc satisfăcut pe ecran cum fulger după fulger ţâşnesc din nava noastră şi lovesc imparabil fierătăniile coclone care devin tot mai neputincioase, pierzând, la un moment dat, şi capacitatea de a mai riposta.

Deodată focul încetează. Sherkan îmi anunţă rezultatul luptei:

— Navele coclone nu mai au energie în scuturi, toate armele le-au fost avariate, iar capacitatea motoarelor le-a fost redusă la jumătate.

— Noi ce pierderi avem?

— Zero.

— Ba avem, îl contrazic eu. Ai pierdut. Din vedere faptul că cel puţin cinci nave trebuiau dezintegrate pentru a nu exista niciun dubiu că venim din partea Pământului.

— Pierderile suferite de cocloni sunt suficiente pentru a-i determina să ia

legătura cu noi.

— Nu acesta este scopul nostru principal. Cel mai important lucru era să-i speriem de moarte şi să-i convingem astfel că reprezentăm Pământul – o planetă care nu-i cocoloşeşte prea mult, aşa cum face Federaţia, o planetă care este hotărâtă să-i nimicească la cea mai mică împotrivire a lor.

— Cred că adversarii sunt destul de speriaţi, pentru că vor să vorbească cu noi. Îţi dau imagine pe ecranul central şi voi face traducerea convorbirii voastre. Acum este rândul tău să-i convingi pe cocloni cine suntem şi din partea cui venim.

Imediat apare pe ecran moaca unui coclon îngânfat şi nesuferit care îmi vorbeşte cu tupeu:

— Navă a Federaţiei, ai încălcat Convenţia numărul.

— Măi, măi, mocofane! Îl întrerup eu. Ce „navă a Federaţiei" visezi?! Eu sunt pământeanul care v-a învins la Darena şi acum nu am nicio legătură cu Federaţia. Vin din partea planetei mele şi am numai intenţii paşnice.

— Dacă spui că eşti paşnic, de ce ai tras în noi?

— Din două motive măi, cap pătrat! În primul rând pentru că voi aţi tras primii şi eu doar m-am apărat, iar în al doilea rând, pentru că mă plictisisem de ineficienţa focului vostru şi am aţipit puţin, lovind, din greşeală, cu fruntea, unul din butoanele de deschidere a focului. A fost un mic incident. Dacă voiam cu adevărat să vă fac rău, eraţi demult distruşi.

— Dar acestă navă nu poate să aparţină Pământului.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că este prea puternică.

— Bineînţeles că nava mea este foarte puternică, dar asta nu înseamnă că nu poate aparţine planetei mele. Dacă Federaţia dispunea de o asemenea navă, până acum vă omora de tot; sau oricum, din bătălia de la Darena nu mai scăpa niciun coclon. Voi nu cunoaşteţi aproape deloc Pământul. Eu i-am spus lui Kohon că suntem foarte puternici, dar nu m-a crezut.

— Din întâmplare eu am făcut parte din grupul destinat de Kohon să supravegheze Pământul, dar nu am văzut asemenea nave.

— Le ţinem pe fundul oceanului.

— Ne-am uitat şi acolo.

— Erau mascate.

— Am avut în vedere această posibilitate.

— Erau acoporite cu nisip.

— Am cercetat şi sub straturile superficiale ale solului.

— Erau băgate în nişte peşteri speciale în care.

— Ne-am uitat şi în.

— Măi, găgăuţă, începi să mă enervezi! V-aţi uitat, dar n-aţi văzut. Ce mă tot sâcâi atâta?! Dacă Federaţia ne-a cerut nouă ajutorul în lupta împotriva voastră, înseamnă că suntem foarte puternici. Nimeni nu cere ajutor unuia slab. Treburile sunt foarte complicate şi n-aveţi voi habar de ele.

— Dacă Pământul este aşa de puternic, de ce nu a cucerit până acum galaxia?

— Pentru că nu a vrut. Pentru că poate să o facă oricând, dar nu se grăbeşte. Noi nu semănăm cu voi. Avem alte principii, alte obiceiuri.

— Care sunt intenţiile tale? Ai încălcat spaţiul coclon şi eşti considerat inamic.

— Şi ce-mi pasă mie cum mă consideraţi voi? N-aveţi decât să trageţi în mine cât doriţi, dar vă previn că s-ar putea, de data aceasta, să adorm cu capul pe dezintegrator şi atunci nu veţi mai scăpa aşa de uşor.

— Tot nu mi-ai spus de ce ai venit.

— Vreau să ajung pe planeta Coclonia.

— Imposibil!!! Nimeni nu poate veni cu forţa pe planeta noastră-mamă. Îţi trebuie o invitaţie specială din partea Marelui Sanctuar, forul nostru suprem de decizie.

— Nu am invitaţie, dar tot voi ajunge pe Coclonia.

— Până acolo este drum lung. Vei avea nevoie de cel puţin două săptămâni pentru a ajunge şi, în tot acest timp, vei fi atacat continuu.

— Nava mea va ajunge acolo în doar câteva zile, ba chiar şi mai repede, iar în privinţa atacului vostru nu-mi fac nicio grijă. Nu aţi inventat, încă, arma cu care să-mi puteţi zgâria, măcar, nava. Iar dacă mă supăraţi, s-ar putea să vă împuţinez ca pe curcani în preajma Revelionului.

— De ce vrei să ajungi pe planeta-mamă Coclonia?

— Asta nu-i treaba ta. Voi vorbi acolo cu mai-marii voştri. Tu fă bine şi spune-le să mă primească cu toate onorurile, ca pe un oaspete de vază.

— Trebuie să le spun de ce vii la noi.

— Îl vizitez pe prietenul meu – pământeanul care l-a detronat pe Kohon.

— Dacă vii cu gânduri paşnice, ar fi mai bine să aştepţi aici până când Marele Sanctuar îţi va trimite o invitaţie specială. În acest fel vei preveni o luptă inutilă şi, în acelaşi timp, îţi vei demonstra bunele intenţii.

Sherkan mă sfătuieşte să fiu de acord. Este mai înţelept să ne conformăm protocololui pentru a nu-i provoca inutil pe cocloni. Este un raţionament de federal, dar sunt şi eu de acord cu el, că n-o fi foc dacă mai stau puţin.

— Cât trebuie să aştept? Îl întreb pe coclonul de pe ecran.

— Câteva săptămâni.

— Câââât??!! Măi, nesimţitule, îţi baţi joc de mine? Ia fă tu împărţirea cu o sută!

— Distanţa este atât de mare încât invitaţia nu poate sosi mai repede.

— Dar nu este neapărat nevoie să aducă cineva invitaţia aici. Să-ţi dea o aprobare prin telefon şi gata!

— Chiar şi pentru o comunicare hiperspaţială sunt necesare două zile.

— Bine, aştept două zile, dar niciun minut mai mult.

* *

*

Cele două zile au trecut destul de repede. În cea mai mare parte a timpului am jucat, cu prietenul meu, un joc electronic. L-am bătut pe Sherkan de l-am zvântat. A încercat el să se scuze spunând că nu am trecut niciodată de prima treaptă de dificultate, dar nu i-a mers. Nu contează treptele lui, ci doar faptul că i-am omorât sute şi sute de monştri pe care mi-i trimitea el în cale pentru a mă împiedica să pătrund în cetate.

Din când în când încerca să-mi distragă atenţia spunându-mi că navele coclone şi-au reparat motoarele, armele şi scuturile de forţă, că se apropie de noi alte zeci de nave mari de luptă, dar nu am căzut în capcana lui. Am continuat să-l bat până când a cedat, s-a declarat învins şi m-a rugat să privesc ecranul şi holograma pentru a-mi da seama că suntem într-o situaţie dificilă – adică înconjuraţi de nouăzeci şi opt de nave mari de luptă care s-au dispus de jur împrejurul nostru prinzându-ne ca într-o colivie.

Acum mă anunţă că generalul coclon vrea să vorbească din nou cu mine.

Când îi văd acestuia mutra pe ecran, i-o iau înainte şi îl întreb:

— Gata măi, plăvane, a sosit invitaţia?

— Nu vei primi nicio invitaţie. Am chemat toate forţele noastre principale din acest sector şi te-am prins ca într-un cleşte. Nu mai ai nicio scăpare. Predă-te şi pune-ne nava ta la dispoziţie! Numai aşa vei scăpa cu viaţă.

— Măi, prostănacule, vrei să spui că a fost un nou vicleşug de-al vostru, că am aşteptat două zile aici degeaba numai pentru a vă aduna voi navele din zonă pentru a mă putea distruge?!?

— Da, aşa este, cu singura deosebire că nu vrem să te distrugem, ci doar să capturăm nava.

— Dar nu v-a dus mintea să vă gândiţi că s-ar putea să mă enervez rău pentru că m-aţi făcut să pierd timpul şi să vă distrug eu toate navele în zece minute?

— Nicio navă din galaxie nu poate înfrunta, de una singură, cu succes, o sută de nave coclone.

— O navă a Pământului poate.

— Am adunat informaţii despre tine şi am aflat că eşti foarte lăudăros. Aşa că nu ne temem de nava ta pe care, probabil, ai furat-o de pe Darena. Spun acest lucru, deoarece Federaţia nu ţi-ar fi dat-o de bună voie, de teamă să nu încalce convenţia semnată cu noi. Ei sunt foarte scrupuloşi în respectarea regulilor. Aşa că ai cinci minute de gândire, după care vom trage asupra ta din toate direcţiile.

Legătura s-a întrerupt. Vorbesc acum cu computerul:

— Ai văzut, Sherkane, că şi-au luat-o în cap dacă nu i-am bubuşit când ţi-am spus eu? Tu i-ai menajat, ai tras câte puţin doar ca să le reduci scuturile, şi acum ei cred că de mai mult nu suntem în stare. Asta înseamnă să gândeşti ca un federal şi să nu mai scapi niciodată de viclenia coclonilor. Cred că acum eşti de acord cu mine că trebuie neapărat să le distrugem cel puţin jumătate din

nave pentru a le da o lecţie severă.

— Nu este nevoie de o distrugere atât de mare.

— Aaaaaa!! Păi, bineînţeles, la tine nu este nevoie de nimic,... nici să respiri, că eşti făcut... din sârme! Pe tine nu te enervează nemernicii ăştia? Ai auzit cum v-a jignit? V-a făcut. „scrupuloşi”, ceea ce, dacă nu mă înşel, este un termen foarte porcos.

— Nu este şi nu mă enervez. Propun să învăluim nava în scutul nedetectabil, să ieşim din încercuire şi să plecăm spre Coclonia.

— Nu! Dacă nu distrugi cel puţin cincizeci de nave coclone, nu plec nicăieri. Ies din navă şi mă aşez în fund în mijlocul drumului. Tu nu ai văzut că acestor piticoţi nu le este, încă, frică de noi? Consideră că nu putem face mai mult decât am arătat până acum şi că ne pot învinge. Dacă vom fugi acum, vor aduce o mie, apoi zece mii de nave în jurul nostru şi nu ne vor lăsa în pace niciodată. Trebuie să înţeleagă odată pentru totdeauna că suntem invincibili şi foarte periculoşi dacă ne enervăm şi că este necesar să se poarte foarte frumos cu noi.

— Bine. Voi avaria douăzeci de nave coclone.

— Vei distruge cincizeci sau vei avaria cel puţin optzeci. Altfel nu plec de aici şi-i las pe cocloni să distrugă „Fulgerul galactic”.

— Şi cu Hina cum rămâne?

— Să facă ce-o vrea! Eu m-am sacrificat pentru ea şi mai mult de atât nu pot face. Iar dacă şi ea gândeşte la fel ca tine, mai bine lipsă!

— Bine. Voi avaria optzeci de nave coclone şi apoi vom pleca spre Coclonia.

— Fă-o cât mai repede, pentru că şi aşa am pierdut destul timp.

* *

*

Lupta a fost relativ scurtă, dar extrem de violentă.

I-am cerut lui Sherkan să aştepte mai întâi atacul coclonilor şi să-i lase pe aceştia să tragă până când îi cuprinde deznădejdea de-atâta ineficienţă, astfel încât să-şi dea şi ei seama, în sfârşit, că nu pot distruge „Fulgerul galactic”.

Ca de obicei, coclonii nu ne-au lăsat prea mult să aşteptăm. După cele cinci minute de gândire pe care ni le acordaseră, au mai aşteptat câteva, după care au deschis un foc de avertisment cu una din navele lor, apoi au tras cu vreo zece nave, apoi cu mai multe, sfârşind prin a trage cu toate deodată, producând o asemenea canonadă încât au fost nevoiţi să se mai depărteze puţin pentru a nu fi afectaţi de propriile lor explozii.

Noi am stat impasibili, ca şi cum nimic nu s-ar întâmpla. Ba chiar i-am sugerat lui Sherkan să. Metamorfozeze nava noastră, cu ajutorul acelui câmp energetic, astfel încât aceasta să pară că doarme şi că nici nu-i pasă, ca să-i enerveze şi mai mult pe cocloni, dar prietenul meu mi-a spus că nu se poate. Păi, bineînţeles, la el nu se poate nimic atunci când este vorba de puţină imaginaţie!

După alte câteva minute am început să tragem şi noi. Prima dată, Sherkan a deschis focul din poziţia în care ne aflam. Din primele lovituri a avariat destul de grav, reducând la tăcere, navele cele mai apropiate. Apoi a învăluit „Fulgerul” în scutul nedetectabil şi a ieşit din încercuire, lovind din exterior îngrămădirea de nave coclone.

Pentru adversari, surpriza a fost extrem de neplăcută, cu atât mai mult cu cât aceasta s-a transformat rapid într-o panică generalizată, cauzată de faptul că loviturile veneau din partea unei nave invizibile care, de fiecare dată, îşi schimbă locul şi ataca în cu totul altă parte. Au luat decizia de a se împrăştia prin spaţiu pentru a-şi reduce pierderile, dar nici această manevră nu i-a ajutat prea mult. Au fost loviţi cu aceeaşi eficienţă.

Când a avariat cele optzeci de nave planificate, Sherkan s-a oprit şi a revizualizat nava în poziţia iniţială. Numai că acum „colivia” coclonă avea aspectul unui cimitir de fiare vechi.

I-am cerut computerului să-mi facă din nou legătura cu coclonii. De data aceasta, generalul nu a mai făcut nazuri şi a apărut imediat pe ecran. M-am uitat într-un mod superior la figura lui panicată şi i-am zis:

— M ă i ..., disperatule, cred că acum v-aţi învăţat minte şi nu veţi mai ataca o navă a Pământului! Să ziceţi merci că mi-a plăcut mâncarea de azi-dimineaţă şi am fost în toane bune, că altfel vă omorâm pe capete. Aţi scăpat doar cu unele mici avarii la câteva din navele voastre.

— Mici avarii??!!?? Ne-ai distrus mai mult de jumătate din navele acestui sector.

— Eeeeee, lasă că le reparaţi voi. Faceţi din două proaste, una bună. Da' să nu mă mai supăraţi, că trag din nou şi nici biciclete nu mai ies din ele.

— Nu mai tragem, dar nici tu să nu mai tragi.

— Asta nu pot să vă promit, dar dacă sunteţi băieţi cuminţi şi-mi faceţi toate poftele, s-ar putea să scăpaţi cu viaţă; măcar o parte dintre voi.

— Vom fi cuminţi. Am transmis deja un mesaj ultra-rapid prin hiperspaţiu către planeta-mamă Coclonia, prin care am anunţat Marele Sanctuar de vizita această a ta care ne onorează foarte mult. Sunt convins că te vor primi ca pe un oaspete de onoare.

— Dar cu invitaţia cum rămâne?

— Marii prieteni ai coclonilor sunt bineveniţi oricând în lumea noastră.

— Eee, parcă, parcă mai veniţi de-acasă. Sper că nu este un nou vicleşug de-al vostru. Sunt convins că le-ai transmis alor tăi şi faptul că am o navă indestructibilă a cărei putere depăşeşte orice închipuire a voastră. Dacă la destinaţie voi găsi forţe ostile, oricât de numeroase, care vor încerca să mă distrugă sau să mă captureze, vă avertizez că voi ataca însăşi planeta voastră de origine şi nu mă voi opri până când nu o voi transforma într-un fel de... varză cosmică. Nu aţi văzut, încă, puterea maximă a navei mele şi nici nu vă doresc să.

— Nu este vorba de niciun vicleşug. Am înţeles că nava ta este foarte

puternică. Vrem chiar să o cumpărăm, pe aceasta sau una asemănătoare.

— Nu este de vânzare; nici aceasta şi nici altele ca ea. De fapt, tehnologia pământeană este mult prea avansată pentru a putea fi înţeleasă de către voi. Chiar şi savanţii Federaţiei şi-au apucat urechile prin mecanismele noastre şi ne-au provocat unele mici defecţiuni, cu atât mai mult voi, cu cozile voastre solzoase, nu veţi face şi mai multe încurcături.

— Dacă te răsgândeşti, să ştii că noi plătim dublu faţă de cât oferă Federaţia. O parte din navele noastre te vor însoţi spre Coclonia.

— Nu este nevoie.

— Vor fi ca o gardă de onoare.

— Nu mă deranjează să veniţi şi voi, dar problema va fi că nu o să puteţi să vă ţineţi după mine. Nava mea are o viteză foarte mare şi vă lasă în urmă că pe nişte raţe buimăcite de poluarea sonică a avioanelor cu reacţie.

A încercat coclonul să mai zică ceva, dar nu l-am mai ascultat şi i-am cerut computerului să închidă canalul de comunicare.

Cred că am făcut o treabă bună. Coclonii s-au convins, în sfârşit, că nu îşi pot măsura forţele cu „Fulgerul galactic” şi păreau să fie destul de speriaţi de modul cum a evoluat ultima noastră confruntare. Sunt ferm hotărât, în situaţia în care vor încerca alte vicleşuguri, să le devastez Coclonia de-aşa manieră încât să le-o trimit în epoca de piatră. Problema va fi să-l conving pe Sherkan de necesitatea acestui lucru, ceea ce va fi destul de greu, deşi, uneori, se mai lasă şi el păcălit.

Nu am mai pierdut prea mult timp în zona ultimei noastre bătălii. După unele verificări ale sistemelor navei – pe care le-a făcut prietenul meu – am pornit cu viteză maximă spre Coclonia.

* * *

Într-adevăr, maimuţoii au motive să fie grandomani, deoarece au o planetă foarte mare şi frumoasă, pe care au construit, de-a lungul mileniilor, ansambluri arhitectonice foarte vaste, extrem de impresionante, care dau senzaţia de putere şi statornicie.

De când am ajuns în apropierea planetei am fost încadraţi de câteva sute de nave coclone care ne-au urat bun venit şi ne-au escortat, cu mult fast, spre platformă oficială de primire.

Dar nu am mers cu nava până pe planetă, ci am lăsat „Fulgerul galactic” undeva în apropierea Cocloniei şi i-am spus lui Sherkan să se învăluie în scutul nedetectabil. Nu ştiu de ce, dar tot nu am încredere deplină în aceşti cocloni, recunoscuţi pentru viclenia lor. Îmi persistă impresia că vor să-mi fure nava sau măcar să o studieze până în cele mai mici amănunte.

Sherkan a fost de acord cu mine. M-a teleportat pe planetă cu ajutorul unei sfere energetice şi mi-a spus că va fi permanent în legătură cu mine pentru a mă putea ajuta în caz de nevoie. Mi-a mai spus că a creat în jurul meu un câmp de forţă invizibil pentru a mă proteja de eventuale atentate din partea unor potenţiali cocloni rebeli.

Am fost primit pe platforma oficială de către personalităţi importante ale lumii coclone care mi-au arătat un deosebit respect.

Am fost condus în faţa forului lor suprem de decizie.

Sunt acum într-o sală imensă care are deasupra o cupolă transparentă ce lasă să pătrundă înăuntru lumina roşiatică a amurgului coclon.

Incinta este ocupată de câteva sute de piticoţi – membri ai Marelui Sanctuar – toţi îmbrăcaţi în alb, aşezaţi fiecare pe adevărate tronuri regale dispuse circular, pe mai multe rânduri, în jurul unui piedestal cu aspect imperial.

Partea ciudată a acestei săli constă în faptul că are forma unui anfiteatru aşezat cu fundul în sus. Piedestalul este partea cea mai ridicată, în timp ce rândurile de tronuri coboară tot mai mult spre marginile sălii.

Mi s-a explicat că fiecare coclon, membru al Marelui Sanctuar, ocupă o poziţie bine stabilită, în funcţie de faimă şi mai ales de averea sa. Cu cât devine mai important, cu atât ocupă un loc mai în faţă, de fapt. Mai în sus, tot mai aproape de acel piedestal numit de ei „Cercul Sacru”, unde au voie să calce doar şeful lor suprem şi cei zece reprezentanţi ai castelor coclone.

De data aceasta au făcut o excepţie şi m-au primit şi pe mine în această zonă interzisă pentru imensa majoritate a coclonilor, ceea ce mă face să trag concluzia că bieţilor maimuţoi le este tare frică de mine, pentru că de prea mult respect nu suferă ei.

Mi se cere să le vorbesc despre scopurile vizitei mele. Le spun doar că sunt profund onorat să fiu oaspetele unei planete atât de măreţe cum este Coclonia, că am numai gânduri paşnice şi că vreau să vorbesc într-un cadru mai restrâns cu principalii lor reprezentanţi. Nu am scăpat prilejul de a le da de înţeles, sub o formă evaziv -severă dar mai mult politicoasă, că pot fi un mare prieten al coclonilor dacă sunt tratat cum se cuvine şi că nu prea este bine să fiu supărat deoarece dispun de o navă care nu şi-a arătat până acum nici a mia parte din puterea sa.

Mesajul meu este foarte repede înţeles de către cocloni şi nimeni nu face nici cel mai mic gest care m-ar putea supăra cât de puţin. Mă întreb, aşa într-o doară, ce s-ar întâmpla cu politeţea excesivă a maimuţoilor dacă n-ar exista, undeva în spaţiu, o navă invizibilă care să-i ţină la respect?

Sunt condus într-o sală mai mică, dar foarte frumos împodobită cu fel de fel de bogăţii. Aici sunt poftit să iau loc în capul mesei, în timp ce, pe celelalte scaune se aşează alte zece persoane.

Nu pot să nu remarc diferenţa dintre modul cum sunt primit de către Marele Sanctuar – cu fast şi respect – şi întrevederile mele cu Consiliul Suprem al Federaţiei care mă studia ca pe o insectă. Poate că şi federalii, din prea multă superioritate, au uitat să se poarte normal şi de la egal la egal cu ceilalţi locuitori ai galaxiei. Poate că din cauza aceasta s-au răzvrătit şi coclonii – s-au săturat să fie trimişi mereu la periferia societăţii cosmice, în timp ce ei au, totuşi, o civilizaţie atât de străveche şi măreaţă, ce rivalizează cu cea a

Federaţiei. Destinul a scos în calea acestor două. Puteri căpoase un mediator care trebuie să facă ordine, să schimbe regulile şi să redea armonia galaxiei. Adică pe mine.

Cei zece reprezentanţi ai castelor coclone, cele mai de seamă personalităţi ale maimuţoilor, aşteaptă să le vorbesc. M-au anunţat că şi-au desemnat un fel de purtător de cuvânt care să vorbească cu mine în numele tuturor.

Cel desemnat este, probabil, şi cel mai bătrân dintre ei, având părul aproape alb şi o figură mai mult înţeleaptă decât arogantă cum par, de regulă, coclonii. Dar poţi să ştii ce „balauri" o avea şi ăsta în cap, că la viclenie nu-i întrece nimeni!?!

Încep să vorbesc fără să ştiu prea bine ce o să spun, dar mizând pe faptul că o să-mi vină ideile pe parcurs:

— Mult stimaţi şefi ai măreţei Lumi coclone, încă o dată vă mulţumesc pentru primirea pe care mi-aţi făcut-o şi vă asigur că am venit la voi cu cele mai paşnice gânduri.

— Fii binevenit, pământeanule, şi ai încredere că vei fi în continuare bine tratat, atâta timp cât pacea va exista între noi.

— Pacea depinde numai de voi, aşa că nu vă sfătuiesc să încercaţi vreo şmecherie de-a voastră, pentru că mă voi supăra foarte rău. Sunt în permanentă legătură cu nava mea şi pot oricând să-i ordon computerului să treacă la represalii dacă.

— Cunoaştem puterea navei tale din comunicatul primit de la generalul Hunon. Ştim că are scuturi de protecţie indestructibile şi o putere de lovire nimicitoare.

— Scuturile sunt aşa cum ai spus, dar puterea de lovire a să nu o cunoaşteţi, pentru că în luptele cu forţele voastre de graniţă am redus la minim puterea armelor pentru a nu vă provoca pierderi prea mari. Trebuie să mă înţelegeţi că mai slab de atât nu pot să trag.

— Dar care este puterea maximă a armelor navei tale?

— P ă i ..., nu ştiu cum să vă explic. Aveţi cumva pe aici pe aproape o planetă, o cometă ceva, la care puteţi renunţa? Nu trag mult – doar de două-trei ori până când o dezintegrez.

— Oooo!!! Nu este nevoie să faci nicio demonstraţie. Te credem pe cuvânt. Spune-ne mai bine care este scopul vizitei tale?

— Am venit din mai multe motive. Însă, ce trebuie să vă spun de la început! Nu vreau să întârzii prea mult, aşa că vă rog să sărim peste fel de fel de ceremonii inutile care m-ar face să pierd timpul. Dacă veţi fi operativi în rezolvarea problemelor mele, poate vă voi ajuta şi eu cu ceva.

— Te grăbeşti? Speram să fii mai mult timp oaspetele nostru, să ne prezinţi şi nouă navă ta, iar noi să-ţi arătăm frumuseţile civilizaţiei noastre.

— Mă grăbesc pentru că vreau să-i fac navei o revizie tehnică. Nu-mi intră-ntr-a cincea şi de aceea nu pot să merg cu viteză maximă.

— Dar ai ajuns de zece ori mai repede decât ar fi făcut-o cea mai rapidă navă a noastră!! Se miră coclonul, disperat de calităţile excepţionale ale navei mele.

— Da, dar noi, pământenii, ne mişcăm, de regulă, mult mai repede. De ce am venit la voi? Vă lămuresc imediat. Vreau, mai întâi, să vorbesc cu prietenul meu care i-a luat „Piatra de foc” lui Kohon. Nu mai ştiu nimic de el şi sunt puţin îngrijorat pentru că nu îl văd printre voi.

— Kokan-Kum, după cum l-am numit noi, ceea ce într-o traducere aproximativă înseamnă „Stăpânul buzunarelor” este bine sănătos şi te vei întâlni cu el în palatul imperial, imediat după această activitate. A trecut prin „Labirintul vicleniei” şi a câştigat detaşat întrecerea cu ceilalţi pretendenţi. Încoronarea să oficială că stăpân al coclonilor va avea loc peste două săptămâni. De aceea nu a fost prezent la întâmpinarea ta, pentru că nu este pus încă în drepturile sale de stăpân.

— Bun! Acum altă problemă. Noi, pământenii, dorim să fie pace deplină în galaxie şi de aceea am fost trimis eu să mediez o împăcare definitivă între Federaţie şi Lumea Coclonă.

— Dar este foarte greu de realizat acest lucru. Avem o convenţie semnată.

— Anulaţi această convenţie! Cu atât mai mult cu cât voi aţi încălcat-o de mai multe ori.

— Este necesară aprobarea Marelui Sanctuar...

— Şi ce mare lucru este să vă adunaţi şi să votaţi pentru aceasta?

— Sunt unele curente ostile ideii de împăcare cu Federaţia.

— Dar dacă pierdeţi Coclonia vă este mai bine? V-am spus foarte clar că Pământul doreşte ca în galaxie să domnească pacea şi bună înţelegere şi va realiza acest obiectiv chiar şi cu forţa, dacă va fi nevoie. Dar sper că nu va fi cazul să ajungem până acolo.

— Şi chiar dacă noi anulăm convenţia respectivă, Federaţia tot nu ne va primi în spaţiul ei.

— Nu v-au primit până acum deoarece voi aţi venit mereu cu furatu', cu prădatu', dar dacă vă faceţi băieţi de treabă, cu siguranţă că vă vor primi. Am vorbit eu deja cu ei.

— Dar noi suntem războinici din timpuri străvechi şi nu ştim să facem altceva.

— Pe naiba războinici!! Hai că mă faci să râd! Voi nu vedeţi că după atâtea mii de ani de războaie, n-aţi realizat nimic? Federaţia vă goneşte ca pe şobolani, iar pentru a-mi opri mie, cinci minute, „Fulgerul galactic” vă trebuie o mie de nave. Şi continuaţi să vă credeţi de neînvins. O-ţi fi cucerit şi voi nişte planete sălbatice, pe care alţii nici nu le-au băgat în seamă şi vă lăudaţi acum cu şapte guri. Trebuie să vă lăsaţi de războaie şi să vă apucaţi.

— De ce să ne apucăm?

— . D e fund şi să săriţi în sus! Aşteaptă, măi, să termin ce am de zis! Ce

te repezi aşa?! Să vă apucaţi de comerţ. Veţi transporta fel de fel de mărfuri de la un capăt la altul al galaxiei.

— Dar faima noastră va apune.

— Dimpotrivă, faima voastră va străbate şi cele mai îndepărtate spaţii cosmice. Degeaba aveţi aici în lumea voastră închisă atâtea lucruri măreţe şi frumuseţi de neimaginat, dacă nu vi le vede nimeni. Făcând pace, miliarde şi miliarde de federali vor vizita Coclonia şi celelalte planete ale voastre şi se vor minuna de aşa mari realizări. Abia atunci vă vor respecta cu adevărat şi vor înceta să vă mai considere barbari.

Ceilalţi cocloni prezenţi în sală încep să piţigăiască unul la altul comentând din ce în ce mai furtunos discuţia de până acum.

Îi las să se pună de acord fără să-i întrerup.

După un timp, interlocutorul meu îmi spune luminat la faţă:

— Nu ne-am înţeles, dar majoritatea dintre noi sunt, în principiu, de acord cu propunerile tale. Există mari şanse ca Marele Sanctuar să voteze această schimbare radicală de concepere a planurilor de viitor ale Lumii coclone. Ne-am săturat şi noi de războaie, cu atât mai mult cu cât nu am putut câştiga supremaţia în galaxie şi nici nu mai avem vreo şansă în acest sens. Poate că prin comerţ vom cunoaşte o nouă dezvoltare.

— Cu siguranţă că veţi cunoaşte, deoarece, transportând numeroase mărfuri, în diverse locuri, veţi beneficia de însemnate fonduri băneşti rezultate din taxele de transport, veţi putea cumpăra tehnologie federală mult mai avansată decât a voastră şi, în felul acesta, vă veţi dezvolta foarte mult. În sens contrar, veţi fi izolaţi şi veţi pierde contactul cu lumea bună a galaxiei. Ce n-aţi realizat până acum cu forţa, veţi putea realiza cu pace, corectitudine şi bună înţelegere.

— Dar, la tehnologia pământeană vom avea acces?

— A naibi-i pielea pe tine!! Faci ce faci şi tot la nava mea râmneşti. Noi, pământenii, vă vom da, nu atât tehnologie, că din asta veţi lua de la Federaţie, ci specialişti de înaltă clasă în ale comerţului, tot aşa. „talentaţi” în controlatul buzunarelor ca şi viitorul vostru stăpân.

— Avem nevoie de un răgaz de câteva zile pentru a dezbate toate aceste lucruri în cadrul Marelui Sanctuar.

— Veţi avea destul timp pentru a discuta. Eu nu stau să aştept hotărârea voastră pentru că mă grăbesc. Atunci când ajungeţi la decizia finală, luaţi legătura cu Federaţia şi discutaţi cu aceasta toate detaliile. Însă ce vreau să faceţi în prima urgenţă? Să puneţi în libertate toţi prizonierii luaţi de la adversarii voştri de-a lungul timpului şi să-i transportaţi până la Zona Neutră pentru a fi preluaţi de semenii lor.

— Oooo!!! Acum chiar că ne ceri un lucru imposibil!

— Vi s-o părea el imposibil, dar este foarte necesar, deoarece numai în felul acesta vă veţi demonstra bunele voastre intenţii, veţi determina Federaţia, care este foarte sceptică în privinţa seriozităţii voastre, să creadă că

schimbarea coclonă de mentalitate este reală şi statornică.

— Imposibilul vine din incapacitatea noastră practică de a realiza acest lucru. Nu eşti la curent cu ultimele evenimente produse în lumea noastră. După înfrângerea de la Darena şi câştigarea întrecerii din Labirintul Vicleniei de către prietenul tău, s-a produs o scindare severă a coclonilor. Kohon, văzându-se înfrânt şi înlăturat de la putere, a strâns în jurul său toate forţele radicaliste, extremiste şi militariste care doreau continuarea războiului cu Federaţia şi, nesocotind hotărârea Marelui Sanctuar, şi-a stabilit cartierul general în sistemul solar Kuanda, pe planetele căruia se află toţi prizonierii capturaţi în luptele cu federalii. Deci, toţi aceştia sunt acum în puterea lui Kohon, răzvrătitul, şi noi nu îi putem elibera în niciun fel. Ba mai mult! Cu ajutorul acestor savanţi, Kohon a creat nişte nave de luptă foarte puternice, conduse de roboţi, cu care intenţionează să ne atace şi să recâştige, prin forţă, puterea pierdută.

— Da' când a avut timp Kohon să creeze, aşa de repede, navele alea puternice, fără să ştiţi voi de ele? Nu cumva umblaţi iarăşi cu vicleşugurile voastre şi faceţi pe certaţii, ca să mă păcăliţi pe mine?

— Nu, nu, nu! Nu te păcălim. Planurile navelor au fost făcute cu mai mult timp în urmă, dar au fost ştiute numai de către Kohon şi apropiaţii lui. În urmă cu cinci zile am primit declaraţia sa de război, ceea ce ne-a îngrijorat foarte mult pentru că principalele facţiuni războinice sunt de partea lui Kohon, alături de noi rămânând doar militarii moderaţi, care au puţine nave de luptă. Sosirea ta ne-a pus, iniţial, într-o situaţie şi mai critică, deoarece ne vedeam prinşi între două focuri, dar gândurile tale prieteneşti ne dau acum speranţa că ne vei ajuta să-l învingem pe Kohon şi să putem astfel elibera toţi prizonierii pentru a-i înapoia Federaţiei.

— Vreţi să vă folosiţi de nava mea pentru a vă învinge adversarii. Scoateţi castanele din foc.

— Ştiu că pare o viclenie, dar trebuie să ne crezi că singuri nu-l putem învinge pe Kohon şi pacea în galaxie va rămâne doar un vis frumos al pământenilor.

— Printre prizonierii capturaţi de voi se numără şi o prietenă de-a mea numită Hina. A fost luată prizonieră cu puţin timp înaintea bătăliei de la Darena. Ştii ceva despre ea?

— Cred că ştiu la cine te referi pentru că noi, la Darena, am luat un singur prizonier. A fost adusă aici pe Coclonia, dar, pentru că nu a vrut să colaboreze cu noi, a fost trimisă la muncă silnică pe planeta Kola din acelaşi sistem solar Kuanda, aflat în stăpânirea lui Kohon. Dacă nu ne ajuţi, îţi vei pierde prietena.

Afurisit maimuţoi! Şi-a dat seama că ţin foarte mult la Hina şi că se poate folosi de acest lucru pentru a-mi forţa mâna. Şi până la urmă de ce să nu-i trag o bătaie lui Kohon? Mai ales că o merită cu vârf şi îndesat. Trebuie doar să-l conving pe Sherkan, dar nu cred că va fi o problemă prea mare dacă este în joc pielea federalilor lui. Le spun coclonilor prezenţi în sală:

— Bine, accept să vă ajut în lupta împotriva lui Kohon. Dar imediat după aceea eliberaţi toţi prizonierii, mi-o aduceţi pe prietena mea şi anulaţi convenţia aceea semnată cu Federaţia.

Mi-au răspuns toţi coclonii dintr-o dată, cu asurzitoare piţigăieli de bucurie, din care mi-am dat seama că sunt de acord cu ce le-am propus eu.

* *
*

Au mai trecut câteva zile extrem de preţioase, fără să ajung la iubita mea, Hina, de a cărei apropiere sunt din ce în ce mai emoţionat. Îmi doresc atât de mult să o revăd, încât îmi vine să îi iau la palme pe coclonii aceştia nesuferiţi care nu mă mai slăbesc cu problemele lor, făcându-mă să intru într-o acută criză de timp. Ca mâine se încheie lună ce mi-a fost pusă la dispoziţie pentru a dispune de „Fulgerul galactic" şi eu nu am ajuns la niciun rezultat; m-am lăsat antrenat în nişte lupte fără rost, care tind să se lungească la infinit. Kohon şi-a trimis, în prima fază, navele sale conduse de roboţi, în formaţie compactă, dar când a văzut că are pierderi mari, şi le-a împrăştiat prin toate ungherele acestei înfundături de cosmos şi mă tot hărţuieşte cu ele zi şi noapte. Trage şi fuge. Iar deşteptul ăsta de Sherkan nu vrea să ia nicio măsură mai radicală. I-am spus că trebuie să distrugă o planetă pentru a-l determina pe Kohon să renunţe definitiv la luptă, dar nu a fost de acord din considerente. Umanitare, zice el. Că şi ştie ce-nseamnă să fii om! Abia a acceptat să dezintegreze navele coclone, dar numai pe cele fără fiinţe la bord, dar şi asta numai după ce l-am atacat eu în propriul său orgoliu, spunându-i că roboţii cocloni par mai inteligenţi decât el. Profitând de această slăbiciune a lui, acum lucrurile sunt puţin mai simple. Cum apar navele robotizate coclone, eu spun aşa, ca într-o doară: „Măi, da' ce roboţi deştepţi au maimuţoii ăştia!" şi imediat Sherkan îi „curăţă" de nu s-a pomenit.

Iar aliaţii mei de ocazie se ţin departe, mă trimit pe mine în faţă, iar ei vin numai după ce am eliberat eu zona de navele lui Kohon.

Am vorbit cu Comisarul şi i-am cerut să intervină pe lângă Marele Sanctuar pentru a-i convinge pe supuşii săi să se implice mai serios şi cu mai multe forţe în înfrângerea răzvrătiţilor, dar blegul meu nu e în stare de nimic. Toată ziua mănâncă, doarme şi se plimbă prin grădină, târându-şi fălos coadă pe lespezile de marmură roză. Când l-am văzut prima dată cu coada aceea artificială dăruită de cocloni pentru a semăna cu ei, m-a bufnit râsul şi i-am spus că seamănă cu un crocobaur, adică jumătate crocodil şi jumătate balaur, dar acum chiar mă enervează. Şi a luat şi aşa. O moacă tupeistă, ca a coclonilor. Între patru ochi i-am ras odată vreo trei palme ca să-şi mai revină la normal, dar mi-a spus, printre suspine, c-aşa trebuie să se poarte un viitor stăpân.

Acum am hotărât să-mi schimb tactica. Îl las pe Kohon în pace că şi aşa i-am distrus destule nave şi nici nu mă mai interesează soarta lui. Îi las şi pe ceilalţi cocloni în pace, că nu sunt eu aşa de prost să mă sacrific pentru a

rezolva problemele galaxiei. Puţin îmi pasă mie dacă Federaţia cu Coclonia se împacă sau se ceartă, se mărită sau divorţează. Eu vreau să o găsesc pe Hina şi cu asta basta!

Am cerut coclonilor coordonatele planetei Kola pentru a merge direct acolo şi a o elibera pe prietena mea. Ceilalţi prizonieri federali n-au decât să putrezească prin temniţele lor dacă tot i-au ajutat pe cocloni să inventeze fel de fel de bazaconii.

I-am dat aceste coordonate lui Sherkan şi acesta m-a dus, în câteva ore, în faţa unei planete galben-maronii. Am încercat să coborâm la suprafaţa acestui corp ceresc pentru a întreba în stânga şi-n dreapta pe unde o pot găsi pe Hina, dar nu am reuşit din cauza unei flote coclone formată din aproape o mie de nave mari de luptă care s-a interpus între noi şi planetă, pe mai multe aliniamente de apărare.

Mă pregătesc să-i spun lui Sherkan că trebuie să le distrugă pe toate pentru a o elibera pe Hina şi pe ceilalţi prizonieri, dar acesta mă anunţă că inamicul vrea să trateze cu mine.

Sunt foarte surprins când îl văd pe ecranul de comunicaţii pe însuşi Kohon. Moaca lui, deşi enervantă, mă face să mă luminez la faţă, ca la vederea unei cunoştinţe vechi. Îl las pe el să vorbească primul:

— Pământeanule, îmi zice el, nu mai am loc în tot cosmosul de tine! Ce cauţi în Lumea coclonă?

— Da' tu ce-ai căutat în zona planetei mele?

— Atunci era război, dar acum luptele cu Federaţia s-au încheiat.

— Eu nu sunt aici în numele Federaţiei, ci în interes personal.

— Ai venit să porneşti un nou război cu această navă indestructibilă pe care nu ştiu de unde ai furat-o şi.

— Nava este a mea – te-am prevenit că noi, pământenii, avem o tehnologie foarte avansată – dar nu vreau să port niciun război cu ea.

— Atunci de ce ai pătruns în teritoriul meu şi mi-ai distrus atâtea nave?

— Pentru că eşti un răzvrătit şi ameninţi pacea galaxiei. Şi pentru că o ţii prizonieră pe prietena mea, Hina. Pune-o în libertate, adu-o pe nava mea şi te las în pace!

— Cred că nu ştii ce vorbeşti. Sau ai fost păcălit de Harabal, cel care vrea să-mi ia locul în fruntea castei, dar este prea slab ca să o facă singur şi de aceea se foloseşte de tine. Eu nu ameninţ pe nimeni. După ce am pierdut întrecerea din Labirintul vicleniei, mi-am recunoscut înfrângerea şi m-am retras în sistemul solar al castei noastre pentru a-mi trăi, în linişte, bătrâneţea.

— Harap Alb, sau cum îl cheamă pe-ăsta, mi-a spus că vrei să ataci Coclonia pentru a recuceri tronul.

— Te-a minţit şi te-a păcălit ca să scape de mine cu ajutorul tău.

— Voi minţiţi cu toţii şi cel mai bine ar fi să vă dau eu pe mâna computerului navei mele, care de-o săptămână mă tot bate la cap să îl las pe el să vă distrugă toate planetele ca să nu mai aveţi pe ce stă şi să fiţi nevoiţi să

plecaţi cu cortul spre alte galaxii.

— Luptele s-au dat în spaţiul castei mele, deci voi sunteţi atacatorii. Eu doar m-am apărat cât am putut. Chiar şi acum încerc să apăr şi o voi face până la capăt, planeta mea străbună, Kuhana.

— Asta este planeta Kola şi pe ea stă prizonieră prietenă mea. Eliberează-o şi nu va mai avea loc nicio luptă!

— Planeta Kola se află mult mai departe de aici. Nici nu merită să fie apărată deoarece este o lume ostilă, aproape improprie vieţii şi unde există doar nişte lagăre de muncă silnică destinate extracţiei minereului de titan. Acolo sunt deportaţi cei mai periculoşi prizonieri şi cei care nu vor să lucreze pentru noi.

— Dovedeşte-mi că să te cred! În caz contrar, îţi voi devasta planeta pe care vrei să o aperi cu atâta înverşunare.

— Singurul mod în care îţi pot dovedi acest lucru este să trimit o navă pentru a-ţi aduce prietena. Va dura cel puţin o zi. Sper să mai trăiască persoana respectivă, pentru că pe Kola se trăieşte foarte greu şi se moare foarte repede.

— Voi, coclonii, cereţi mereu câte un răgaz atunci când vreţi să puneţi la cale o nouă viclenie, aşa că nu mă încred în vorbele tale. Vom face altfel şi în felul acesta îmi vei demonstra că eşti sincer: acceptă să vii pe nava mea, ca să mergem împreună pentru a o căuta pe prietena mea, Hina!

— Accept.

* * *

Într-adevăr, Kohon a venit pe nava mea, ceea ce m-a făcut să cred că nu pune la cale nicio viclenie. Aflat în puterea mea, este un maimuţoi ca şi mort, dacă încearcă vreo şmecherie. Nici nu mai e nevoie să mă rog de Sherkan să tragă în el cu ceva, pentru că îl strâng eu de gât direct, după ce, în prealabil, îi rup coada, i-o arunc pe geam şi îl oblig să se uite în oglindă ca să vadă ce urât îi stă aşa berc.

Dar dacă este sincer şi mă conduce la adevărata planetă Kola, ajutându-mă să o găsesc pe Hina, o să-l răsplătesc regeşte.

N-o să uit, de asemenea, să-l pedepsesc pe acel moş cu nume de Harap Alb care m-a minţit cu neruşinare pentru a-şi atinge scopurile lui individualiste.

Kohon mi-a dat alte coordonate pentru planeta Kola şi, cu ajutorul lui Sherkan, am ajuns în câteva zeci de minute lângă o altă planetă de culoare cenuşie. Cealaltă era maronie, asta-i cenuşie; ce planete murdare au şi nespălaţii ăştia!!

Am coborât până la sol cu navă cu tot, ca să fim siguri că nu ni se întâmplă vreo nenorocire în acest mediu ostil.

Stau acum în uşa navei şi nu-mi vine să cobor deloc. Aici este mai rău decât în orice loc de pe Pământ în cele mai proaste condiţii meteo. Este un frig groaznic, bate un vânt plin de praf negru care îţi intră până în creier şi miroase în fel şi chip, când a oţet, când a varză stricată, când a groapă de gunoi.

Nu văd nicio vegetaţie, ci doar un relief accidentat în diferite culori, una mai urâtă decât alta. La câteva zeci de metri abia se zăresc prin praful dens, mai multe şiruri de barăci nenorocite care dau locului un aspect de lagăr.

Kohon o ia înainte şi eu după el. Ajungem la prima baracă. Înăuntru sunt mai mulţi soldaţi cocloni în jurul unei mese lungi, care îi acordă onorurile cuvenite şefului lor, dar aşa, mai cu juma' de gură, pentru că în această sălbăticie nu-ţi mai arde de prea mult protocol.

Kohon vorbeşte mult timp cu ei. După aceea se întoarce spre mine şi-mi spune:

— Prietena ta trăieşte. Lucrează în mână 113 şi urmează să iasă la suprafaţă peste patru ore.

— Ce patru ore spui tu!?! S-o aducă imediat! Dar, dacă nu este prietena mea, Hina? De unde ştii tu pe cine caut eu?

— Nu este cea care te-a luat de pe Pământ cu naveta ei şi aţi mers împreună spre Darena?

— Da, ea este. Şi tu ai capturat-o, nemernicule! Numai tu eşti de vină! Drept pedeapsă, îţi vei chema navele aici, vei lua toţi prizonierii de pe Kola şi-i vei duce pe o planetă civilizată unde îi vei trata cum se cuvine pentru a se reface fizic şi psihic.

— Şi cine va mai scoate minereul de titan atât de necesar nouă?!

— Maică-ta din Palestina! Ce mă interesează pe mine cine?! Faceţi roboţi specializaţi în lucrări grele. În loc să-i foloseşti în război – că şi aşa nu mai ai cu cin' te bate – îi trimiţi la muncă pe Kola. Iar dacă n-o să le convină şi or să facă gălăgie, îi ameninţi că o să-i trimiţi la topit şi-o să faci din ei. Closete. Sau inventezi tu ceva de care le e lor silă. Nu trebuie să te învăţ eu, că la proştii am văzut că te pricepi şi tu.

Kohon nu mai zice nimic. Vorbeşte din nou cu paznicii, dar de data aceasta pe un ton mult mai sever. Până la urmă îi convinge. Câţiva dintre ei ies afară pentru a o aduce pe Hina.

Nu pot să mai rabd şi mă iau şi eu după ei. Gândul că prietena mea trăieşte şi se găseşte aşa de aproape de mine, mă zăpăceşte cu totul. Sunt deosebit de emoţionat. Mi se derulează prin faţa ochilor fel de fel de imagini în care noi amândoi dansăm, ne plimbăm prin parcuri, ne iubim, discutăm diferite lucruri neimportante despre filosofia interplanetară stând faţă-n faţă, ochi în ochi, cu nasurile aproape atinse. Pletele ei negre, ochii albaştri şi pielea albă, catifelată mă trimit într-o lume mirifică.

Tresar din visare. Nu ştiu de ce ne-am oprit. Coclonul din faţa mea se uită nătâng la mine neştiind ce să creadă, dar parcă s-ar bucura că eu îi acord atâta atenţie din moment ce, cu o mână l-am prins de mijloc, iar cu cealaltă îl mângâi pe obraz. Cu gândul la Hina, l-oi fi şi pupat pe jegosul ăsta! Îi plesnesc o palmă peste ceafă şi-i zic vreo două în răspăr:

— Mişcă mă mai repede! Nu vezi că ceilalţi sunt mult în faţă? Ce te-ai oprit ca un prost?!

Coborâm într-o grotă umedă, neprimitoare şi apoi continuăm drumul prin nişte galerii strâmte şi întunecoase, pline de noroi. Eu, care sunt mai înalt, mă lovesc cu spinarea de fel de fel de colţuri, deşi merg aplecat, mă murdăresc din cap până-n picioare de mâzga aceasta otrăvită şi urât mirositoare şi mă enervez tot mai mult pe toată seminţia coclonilor. Nemernici afurisiţi, aici mi-au adus ei prietenă?! O aşa floare de fată să se ofilească în asemenea mizerie!

Dar, oare ce-o gândi Hina acum? O mai avea vreo speranţă de scăpare sau s-a resemnat cu gândul că nu mai poate fi eliberată şi dă la târnăcop în folosul coclonilor? Parcă văd că mă ia la ceartă că cine ştie ce nu am făcut bine, că nu trebuia să mă implic, că să n-am speranţe c-am putea să fim prieteni şi aşa mai departe. Dar o las şi eu în pace şi nu-i mai zic nimic. Important este să o scot de aici cât mai repede şi să o duc acasă la ea. Nici nu ar fi frumos din partea mea s-o forţez să ţină cât de puţin la mine, în schimbul serviciului făcut. Cât ai avea obrazul de gros, aşa ceva nu se face. O să plec pe Pământ bucuros că am putut realiza un lucru bun pentru iubita mea care îmi va rămâne în suflet ca un ideal nerealizat, dar cu atât mai frumos şi mai valoros, deoarece orice vis împlinit se banalizează şi îşi pierde din splendoare.

Ajungem în faţa unei gratii. În lumina palidă a câtorva lămpi se conturează un fel de celulă în care se află o fiinţă ghemuită într-un colţ.

Un coclon îmi spune că aceasta este persoana pe care o caut, că a fost închisă deoarece refuză să muncească şi, de câteva zile, refuză să şi mănânce.

Un fior mă pătrunde din cap până-n picioare ca un trăsnet şi-n următoarele secunde o emoţie puternică îmi electrocutează fiecare celulă a corpului. Sunt la doi paşi de Hina. Nici nu-mi vine să cred că am găsit-o. Abia acum îmi dau seama că o iubesc mai mult decât am crezut. Starea ei jalnică face ca iubirea şi compasiunea să se contopească într-un sentiment extrem de puternic.

Când gratia este deschisă, mă reped la prietena mea şi o ridic în braţe sărutând-o incontrolabil pe faţă, pe gât, pe mâini.

— În sfârşit, te-am găsit! Îi şoptesc eu.

— Tu??!!?? Tu aici?! Aaah!! Am sperat, am ştiut tot timpul că mă vei căuta şi că mă vei găsi, deşi părea a fi un lucru imposibil.

Spunând acestea, Hina mă strânge la piept cu braţele ei slăbite folosindu-şi, parcă, ultimele energii, mă sărută disperată, continuând să-mi şoptească:

— Iubitul meu, abia acum îţi înţeleg vorbele referitoare la sentimentele voastre pământene. Într-adevăr, numai o dragoste nemăsurată te putea aduce până aici, înfruntând atâtea pericole, riscându-ţi viaţa pentru a mă salva. Îţi sunt profund recunoscătoare, deşi ştiu că toate sentimentele de care sunt capabilă nu sunt suficiente pentru a te răsplăti. Vreau să trăiesc alături de tine, sunt gata să renunţ la toate avantajele oferite de civilizaţia Federaţiei pentru a merge oriunde vrei tu.

— Pe satelitul acela cu măgari, glumesc eu.

— Chiar şi acolo. Dacă suntem împreună, nimic nu poate fi mai frumos.

— Hai să mergem! O să mai vorbim pe navă.

— Cu ce ai venit până aici? Şi cum de te-au lăsat coclonii?

— E o poveste mai lungă. Am venit cu „Fulgerul galactic”.

— Cuuuuuum??!!?? Ţi-au dat „Fulgerul galactic”?!?

— Mai încet să nu te-audă „berbecii” ăştia cărora le-am spus că nava aparţine Pământului ca să nu fie încălcată convenţia... nu ştiu care.

— Înţeleg. Nu ştiu cum ai convins Consiliul Suprem, dar era singura soluţie de a ajunge aici.

— Ajungeam eu şi mai repede, dar m-am mai contrazis cu căposul vostru de Sherkan.

—?!?

— Lasă că îţi explic eu.

— Sunt foarte mulţi prizonieri aici. Crezi că îi putem ajuta cu ceva?

— Vor fi, în curând, liberi cu toţii. Multe lucruri s-au aranjat deja în discuţiile mele de până acum cu coclonii. Va fi pace în galaxie, convenţia aceea va fi anulată, maimuţoii ăştia se vor apuca de comerţ şi multe altele. Nu vreau să mă laud, dar toate acestea le-am realizat cu principiile pământene, în timp ce voi cu ale voastre nu aţi fost în stare nici să le ţesălaţi picioarele adversarilor voştri. Un singur lucru mai am de făcut şi cred că voi avea nevoie de ajutorul tău pentru a convinge computerul să distrugă o anumită clădire de pe Coclonia. Discutăm mai târziu.

Hina calcă tremurând alături de mine. Îmi dau seama că este foarte slăbită şi că nu poate să meargă, de aceea o iau în braţe şi fac cale întoarsă prin galeriile strâmte şi murdare.

Acum nu mai contează nimic, nici mizerie, nici frig, nici praf. Important este că am găsit-o pe Hina şi că aceasta şi-a mărturisit, în mod surprinzător, dragostea faţă de mine. Mi-a zis „iubitul meu” şi sper să nu se răzgândească atunci când o să ajungă pe „Fulgerul galactic”, unde va reveni la nivelul de confort cu care este obişnuită.

* *
*

Hina nu s-a răzgândit. S-a spălat, a mâncat, şi-a mai revenit puţin şi după aceea m-a ţinut numai în îmbrăţişări şi pupături. Ore în şir mă ţine de mână şi mă priveşte cu o figură. „pierdută-n spaţiu”, de parc-aş fi Făt-Frumos.

În drum spre Coclonia i-am povestit tot ce s-a mai întâmplat de la căderea ei în prizonierat, dar parcă vorbeam cu pereţii. Nu m-a contrazis, nu m-a întrerupt, nu m-a certat, ci numai m-a aprobat sărutându-mă după fiecare propoziţie.

Nu am uitat să-l răsplătesc pe Kohon pentru serviciul pe care mi l-a făcut. L-am invitat să petreacă câteva ore în camera de relaxare împreună cu trei fete coclone create de Sherkan din câmpul lui energetic condensat, făcute la fel de isterice şi disperate sexual ca şi blondă care m-a cotonogit pe mine. A ieşit

bietul Kohon, după două ore, plin de zgârieturi, cu hainele numai zdrenţe, dar satisfăcut. După ce s-a împleticit vreo juma' de oră prin cabină, fără să ştie unde este şi cum îl cheamă, a plecat foarte mulţumit că a scăpat cu viaţă şi că va fi pace în galaxie.

Pe Coclonia nu am întârziat prea mult. L-am convins pe Sherkan, cu ajutorul Hinei, să le distrugă maimuţoilor, în semn de represalii pentru neobrăzarea lor de a mă păcăli, clădirea Marelui Sanctuar. Nu mi-a fost uşor cu convinsul, deoarece Sherkan s-a lăsat greu înduplecat, susţinând că este o mare greşeală să-i atacăm pe cocloni în valorile supreme ale civilizaţiei lor şi că vom crea astfel un curent ostil, o dorinţă de răzbunare din partea facţiunilor extremiste care, pe termen lung, vor dori să-şi ia revanşa pentru această umilinţă, punând, astfel, în pericol pacea în galaxie. Iniţial şi Hina a fost sceptică cu privire la necesitatea acestei măsuri radicale, afirmând că această clădire este un simbol ce trebuie conservat pentru a-i putea ţine pe cocloni sub control. Atunci am fost nevoit să recurg la o mică stratagemă. I-am convocat pe coclonii de vază în clădirea lor sacră, spunându-le că vreau să le mulţumesc pentru ajutorul acordat în recuperarea prietenei mele. În prealabil îl rugasem pe Harabal – şeful lor interimar – să vină la adunare cu familia sa, pentru că le voi da nişte daruri de mare preţ de la noi de pe Pământ. Bineînţeles că a venit ăsta cu toate neamurile, ca la... pomană Maicii Thereza! În timp ce ţineam cuvântarea de mulţumire către cocloni, am început încet, încet să îl acuz pe acest şef provizoriu de minciună, fals, inducere în eroare şi sabotarea procesului de pace în galaxie într-un moment în care Lumea coclonă este foarte vulnerabilă. Apoi m-am îndreptat către soţia şefului care ţinea la piept un copilaş, probabil un nepot, având şi alţi câţiva prin-prejur, i-am luat „cimpanzeul” din braţe şi m-am întors cu el la tribună. Aici l-am pipăit cu mâna la funduleţ, l-am mirosit cu mare silă şi, strâmbând din nas, le-am spus celor prezenţi: „Măi, fraierilor, nesimţitul ăsta a făcut caca în Cercul vostru Sacru şi v-a spurcat clădirea Marelui Sanctuar”. Au fost dispute furtunoase dar, în esenţă, coclonilor le-a fost mai uşor să accepte această pierdere. Hina a mers pe mâna mea, Sherkan a admis că în noile condiţii impactul distrugerii nu va mai fi aşa de mare, întrucât clădirea a fost profanată chiar de către reprezentanţii ei, şi uite aşa treabă a fost făcută. Văzând simbolul puterii lor transformat în ruine, coclonii au făcut un proces în urma căruia l-au găsit vinovat pe. ” Harap Alb” al lor, pe care l-au degradat până la titlul de „cetăţean de rând” şi i-au confiscat averea pentru a o folosi la ridicarea altei clădiri, de data aceasta simbol al puterii comerciale coclone.

Acum când tot acest conflict cu coclonii a rămas în urmă, m-am liniştit şi eu în foarte mare măsură.

Ne întoarcem în teritoriul civilizat al galaxiei şi pot să spun că sunt destul de mulţumit. Federaţia nu mai este ameninţată de niciun pericol exterior, coclonii au adoptat o gândire mult mai paşnică şi constructivă, prietenii mei sunt aranjaţi având servicii bănoase şi conforme cu aptitudinile lor, Pământul

are cale liberă spre integrarea în Lumea civilizată, iar eu am găsit-o pe Hina, cea care mă iubeşte acum atât de mult.

Dar, oare pe Hina am găsit-o eu? Aceasta să fie Hina mea? Greu de crezut! Când am ajuns pe navă şi am văzut-o la lumină, m-am speriat. Acea fată frumoasă, brunetă cu părul lung, cu ochii albaştri ca seninul cerului şi pielea albă şi catifelată, dispăruse. În locul ei era o fiinţă scheletică, epuizată şi distrusă, cu părul ciuntit în batjocură de cine ştie ce coclon tembel, cu pielea plină de bube şi răni adânci. Doar ochii i-au rămas albaştri-senini, în rest este o epavă.

Stau la pupitrul central de comandă şi privesc pe ecran bezna nemărginită a Cosmosului. Hina este în braţele mele şi-şi odihneşte capul pe pieptul meu. Visează, probabil, la fericirea ce ne aşteaptă, dar eu, cu toate eforturile făcute, nu pot, cu niciun chip, să-mi alung din minte acestă întrebare rebelă: „Pe ce planetă s-o abandonez eu pe amărâta asta?”

EPILOG

Timpul a zburat pe nesimţite. Războiul coclonilor a rămas mult în urmă şi aproape nimeni nu mai pomeneşte de el. Pacea domneşte acum în galaxie.

Cele două mari forţe rivale s-au împăcat şi au dezvoltat relaţii pe multiple planuri. Coclonii s-au apucat în mod serios de comerţ şi au împânzit toate drumurile cosmice cu navele lor. Federaţia le-a pus, însă, destule restricţii, în special de a coborî pe anumite planete strategice, dar aceasta a fost trecută cu vederea de către cocloni, care şi aşa nu se aşteptau să obţină libertatea de a străbate nestingheriţi căile comerciale galactice.

Pământul, deşi nu se află pe lista planetelor interzise, este evitat de către cocloni, ba chiar este foarte ocolit. Şi asta din momentul în care o navă de-a lor a ajuns pe la noi şi a fost implicată într-un regretabil incident; din echipajul ei au scăpat cu fuga doar câţiva membri, ceilalţi fiind duşi la diferite grădini zoologice ale marilor metropole pământene.

Sincer să fiu, nu mă aşteptam ca aceşti cocloni îngânfaţi şi obsedaţi de ideea cuceririi întregii galaxii să se conformeze aşa de repede noilor reguli. Fie că pun ei la cale vreo mega-viclenie pe termen lung, fie că le convine această postură de negustori în care au mai mult de câştigat pe plan financiar şi se simt şi ei mai băgaţi în seamă. Personal, înclin să cred, dar păstrez această ipoteză doar pentru mine ca să nu mai tulbur apele fără rost acum când s-a restabilit pacea, că ei nu au renunţat la intenţiile lor belicoase, dar se consideră prea slabi, în acest moment, pentru a continua războiul în forma sa clasică, profitând de clemenţa Federaţiei pentru a-şi reface forţele şi a aduna cât mai multe informaţii despre adversarii lor, acum cât li se permite, dar mai ales despre Pământ, din partea căruia au primit cele mai subtile lovituri. Cea mai derutantă, prin misterul provenienţei sale, este o afecţiune denumită de cocloni „sindromul Darena” care se manifestă prin căderea părului celor participanţi la ultima mare bătălie galactică. Nici federalii nu găsesc o explicaţie ştiinţifică pentru acest fenomen, cu atât mai puţin coclonii care au, însă, un fix – cică noi, pământenii, am fi de vină. Eu cam am o bănuială – fata aceea păroasă, din spital, cu hormonii ei, trebuie să ştie ceva, dar cine şi unde să o mai găsească.

Federaţia şi-a păstrat echilibrul interior, rămânând principala forţă cosmică deşi, în urma raportului prezentat de către Sherkan cu privire la călătoria noastră în spaţiul coclon, şi-a mai revizuit principiile de bază ale dezvoltării sale. Bineînţeles că mie nu mi-au recunoscut niciun merit, spunându-mi doar că am fost de mare folos întregii galaxii. Adică vreau să spun că nu mi-au dat nimic concret, vreo planetă ceva, ci doar hau-hau-uri din gură. Hina mi-a spus că adunarea moşilor, acest Consiliu Suprem al Federaţiei a făcut pentru mine nişte lucruri foarte importante, încă de la prima mea întâlnire cu ei: mi-a încetinit ritmul îmbătrânirii şi mi-a creat o excitaţie cerebrală pentru a deveni, progresiv, mai inteligent. Am crezut-o pe Hina, că ea nu mă minte niciodată, dar, uitându-mă la inteligenţa mea şi nevăzând nicio schimbare, am

tras concluzia că moşilor nu prea le-a reuşit nici această operaţiune. Am zis eu de prima dată că sunt ramoliţi. Cel puţin, de când îi ştiu eu, au avut numai eşecuri, mai ales în relaţiile cu coclonii, dar văd că nici cu mine nu s-au obosit prea mult. Sau poate vor să insinueze că succesele mele se datorează. „tele-apatiei” lor. Îi cred în stare!

Prietenii mei s-au aranjat şi ei foarte bine. Jan Vlăjgan aleargă disperat pe căile galaxiei, doar, doar o prinde vreun coclon în defect. Bineînţeles că important este doar să-i întâlnească, pentru că defecţiunile de. Comportament, stare tehnică sau legislaţie cosmică se pot inventa pe loc. Şi atunci să vezi chelfăneală!!!

Jan s-a căsătorit cu orzoaica lui. A avut la început unele mici probleme cu familia fetei, dar până la urmă, cu priceperea lui, le-a rezolvat. Când mergea pe la socri, lua bietul Jan la palme pe spinare, în semn de prietenie şi afecţiune, de se îndoise de mijloc, sărăcuţul băiat! Lua şi de la socri, şi de la nevastă-sa, şi de la fraţii acesteia, uneori şi de la vecinii care veneau să-l vadă din curiozitate. Până când s-a supărat Jan odată şi, văzând că nu mai face faţă cu palmele, a început să le care picioare în fund. Eeee!! Asta nu le-a convenit orzonilor şi au mai rărit şi ei palmele.

Nea Mitică a plecat, în cele din urmă, în lumea coclonă, pentru a fi mai aproape de prietenul său, Comisarul. A ajuns aici, în scurt timp, un om de vază, mâna dreaptă a şefului suprem şi un mare industriaş. A construit o reţea întreagă de fabrici de ţuică şi cu ajutorul acesteia îmbată în fiecare zi jumătate din Coclonia.

Comisarul a devenit un şef foarte respectat, nu atât prin competenţa lui, care se lasă, încă, aşteptată, ci prin uşurinţa cu care îi deposedează de bunuri pe coclonii care stau prea aproape de el. În acest fel s-a creat şi un nou obicei în cadrul protocolului coclon: când apare marele şef, pe lângă plecăciunea obişnuită, supuşii săi se ţin şi cu mâinile de buzunare.

Şi eu sunt foarte mulţumit de evoluţia lucrurilor. Hina s-a refăcut în scurt timp, redevenind acea fată frumoasă şi minunată. Nu mă mai ceartă deloc aşa cum făcea prima dată. A rămas foarte îndrăgostită de mine şi chiar a acceptat să vină pe Pământ, luându-şi o identitate falsă, de pământeancă. Are o funcţie foarte importantă pe la O.N.U..., unde îi învârte pe toţi pe degete după cum vrea ea, în scopul de a grăbi procesul de integrare a Pământului în lumea civilizată a galaxiei. A reuşit să convingă autorităţile planetei noastre că acei cocloni picaţi pe pământ ca din cer, sunt de fapt o specie necunoscută de maimuţe amazoniene. De ce acest mister? Pentru că – spune ea pământenii nu sunt încă pregătiţi să cunoască realitatea cosmică şi dacă ar afla-o, ar face foarte mult rău.

M-am căsătorit cu Hina imediat ce şi-a revenit la normal din starea jalnică în care o adusese prizonieratul. Avem împreună un băieţel. Seamănă cu maică-sa, fiind deosebit de inteligent şi receptiv peste măsură la noutăţile ştiinţifice. Am speriat-o pe educatoarea lui de la grădiniţă. Ea, neştiind secretul nostru, se

uită mereu la mine şi, mirată peste măsură, mă tot întreabă cu cine seamănă. Stă, sărăcuţa de ea, toată ziua în mână cu fel de fel de manuale şi dicţionare şi tot nu-i face faţă băiatului meu. Doamna directoare m-a sfătuit să nu mai pierd timpul cu ciclul primar, ci să înscriu băiatul direct la gimnaziu, dar profesorii de-acolo au protestat, au zis să nu le dau copilul meu pe cap şi că ar fi mai bine să facă şi gimnaziul acum când este, încă, la grădiniţă ca să poată merge direct la liceu.

Cu mine, fiul meu are o relaţie mai specială. Îl simt puţin cam. Străin de planetă, de umanitate; se vede de la o poştă că este pe jumătate spaţian. Dar, în general ne înţelegem bine, chiar dacă, atunci când se mai supără pe mine, mă întreabă mirat, cum pot să fiu eu – tatăl lui – atât de „încuiat”! Totuşi, eu sunt mândru de precocitatea copilului nostru şi foarte bucuros că am o familie aşa de reuşită.

* *
*

Şi totuşi un gând nu-mi dă pace. Cum de s-au putut întâmpla toate aceste lucruri? Mi se pare foarte ciudat că din miliarde de pământeni să fiu ales chiar eu pentru a rezolva o problemă galactică atât de gravă. Cum de şi-a pus Federaţia – cea plină de principii, reguli şi precauţii – soarta în mâna mea? Cum de şi-au permis moşii din Consiliul Suprem să meargă la risc în situaţii „pe muchie de cuţit”, să accepte soluţiile mele atunci când ei nu aveau idee ce se îmtâmplă şi când totul putea scăpa de sub control? De ce mi-au dat tocmai mie „Fulgerul galactic” pentru o misiune extrem de riscantă, fără rezultate previzibile, pe care, anterior, nici nu îndrăzniseră să o gândească, în condiţiile în care ei nu au folosit nava nici măcar pentru propria lor supravieţuire?! Şi cum de a făcut Hina o schimbare atât de radicală – din superinteligenţă, superraţionala, superprincipiala şi superimportanta persoană a Federaţiei s-a transformat peste noapte într-o pământeancă îndrăgostită şi docilă?! Cum de a renunţat ea la tot pentru a lua cratiţa de coadă ca să-mi facă mie mâncare?! Da' ia stai aşa că acum îmi dau seama! Ea nu găteşte niciodată, dar avem mereu în casă absolut tot ce ne trebuie. Cine ştie ce porcării energetice mănânc eu şi cred că...!! În fine, nu contează. Şi de ce a acceptat să nască un copil, să-şi facă o obligaţie pe termen atât de lung, alături de mine, într-un loc pierdut în cosmosul necivilizat? Oi fi participat, fără ştirea mea, la vreun experiment? Or fi fost curioşi moşii din Consiliu să vadă ce iese dintr-un prost de-al nostru şi-o deşteaptă de-a lor?!

Hotărât lucru, toate acestea au explicaţii care nouă ne scapă. Întreaga desfăşurare a evenimentelor conduce către existenţa unui super-Plan galactic regizat de o Forţă necunoscută, un super-Plan în care toţi eroii acestei cărţi nu suntem decât nişte simpli pioni. Şi cea mai bună dovadă în acest sens este că noi toţi am făcut tocmai ceea ce era împotriva firii noastre să facem: eu nu aveam niciun chef să merg prin cosmos, dar l-am cutreierat de l-am zăpăcit, bătrânii din Consiliu nu voiau să rişte nimic, dar au făcut-o cu vârf şi îndesat,

Federaţia nu-i voia pe cocloni, dar acum i-a primit aproape peste tot, la rândul lor coclonii nici nu voiau să audă de comerţ, dar acum au devenit măiestri în domeniu, Hina nici nu şi-a imaginat vreodată că o să se mărite pe Pământ, şi chiar asta a făcut.

Dar, oare cine stă în spatele acestei Forţe care ne domină fără ştirea noastră? O fi vreo super-Civilizaţie ascunsă sau o super-Inteligenţă energetică de nivel cosmic? Cred că singurul mod de a afla acest lucru este ca autorul romanului de faţă să mai scrie o carte ca să ne lămurească definitiv. Eu unul sunt foarte curios să aflu adevărul, nu numai cine a dirijat totul fără ştirea noastră, dar şi cu ce scop a făcut-o. Dar dacă acest autor o fi vreun leneş şi nu are chef să mai scornească alte întâmplări, înseamnă că m-am ars. Nu o să mai aflu niciodată nimic. Dar, odată cu mine te-ai ars şi tu, stimate cititorule, deoarece îţi dai seama acum, cu destulă neplăcere, că lucrurile nu sunt ce par a fi, că ele au întotdeauna un substrat pe care nu îl pricepem decât atunci când este prea târziu, că, în problemele importante, altcineva decât ne-am aşteptat dirijează totul şi ne hotărăşte soarta. Nu mă crezi? Priveşte-te în oglindă: dacă ai o figură tristă, posomorâtă, înseamnă că eşti deja manipulat; dacă, dimpotrivă, eşti vesel şi optimist, este şi mai rău – înseamnă că această manipulare chiar reuşeşte din plin.

— Sfârşitul primei părţi –

Ciclul „Cosmica”, de Constantin Gornea

Cuprinzând până în prezent trei romane ce însumează o mie de pagini (format A5), ciclul „Cosmică” vă propune o călătorie ştiinţifico-fantastică prin galaxia noastră. Aventura, plină de neprevăzut, cu răsturnări de situaţie greu de anticipat, încearcă să capteze atenţia cititorului nu numai printr-o complexitate cursivă, ci şi printr-un umor de situaţie, dar mai ales cel prezent în replicile personajului principal.

Primul roman din serie se numeşte „Războiul coclonilor” şi a fost premiat la Festivalul de umor „Constantin Tănase”, Vaslui, 2008. Acesta deschide în linii mari acţiunea ce se va dezvolta în continuare.

Al doilea roman, mult mai consistent în privinţa evenimentelor petrecute, se numeşte „Componenta sen” şi, deşi îşi păstrează în mare măsuţa tonul umoristic, oferă cititorului, pe lângă acţiunea în sine, plină de suspans în care adevărul nu se lasă descifrat decât în ultimele pagini, şi o nouă concepţie despre Univers unde îşi găsesc explicaţii, desigur, ipotetice, dar plauzibile, cele mai stringente problematici ale cosmologiei actuale, trasând şi o nouă tentă asupra sensului de a fi al fiinţelor raţionale ce populează spaţiul cosmic.

Cel de-al treilea roman, intitulat „Sămânţa Răului”, lămureşte în bună măsură misterele indirecte acumulate până acum şi oferă în final o nouă filosofie despre cum poate fi trăită viaţa, mai fascinant şi cu mai multă satisfacţie.

Fiind mult prea vastă, acţiunea nu poate fi relatată pe scurt fără riscul de a-i ciunti consistenţa şi sensurile, dar cu certitudine aceasta a fost gândită cu scopul de a nu-i crea cititorului niciun moment de plictiseală. Desigur, impresia finală aparţine fiecăruia în parte, dar speranţa autorului este ca nimeni să nu regrete că a pătruns pe tărâmul fascinant al „Cosmicii”.

Cărţile au apărut la editura STAR TIPP Slobozia şi se găsesc de vânzare în magazinul on-line al editurii.